

Αρχιμ. π. Ιωαννικίου Μπάλαν

**Η ζωή καί οι Αγώνες του Γέροντος
π. Κλεόπα
Ρουμάνου Ησυχαστού καί Διδασκάλου**

**Μετάφρασις-Επιμέλεια
από Αδελφών Ιερας Μονης Οσίου Γρηγορίου
Αγίου Ορους**

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
1999**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τό βιβλίο: Η ζωή καί οι Αγώνες του Αρχιμανδρίτου π. Κλεόπα Ηλίου γραμμένο από τον Πανοσιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Ίωαννίκιο Μπάλαν είναι μία πλούσια καί καθαρή παρουσία της ζωής καί της δράσεως ενός ορθόδοξου Ρουμάνου Μοναχού πού είναι γνωστός στόν ορθόδοξο κόσμο. Τό παρόν βιβλίο έχει γραφεί από ένα καλό γνώστη της ζωής τον π. Κλεόπα καί των περισσοτέρων ταπεινών καί οσίων Μοναχών της εποχής μας. Αυτό τό βιβλίο είναι μία πνευματική εικόνα του έργου του Αγίου Πνεύματος μέσα στην ζωή ενός Προσώπου το οποίο προσφέρθηκε από την νεότητά του στόν Χριστό. Είναι μία απαλή καί καθαρή λαμπάδα πού μας φωτίζει γιά την ζωή καί τά εργα του μακαριστού π.Κλεόπα. Είναι μία λαμπάδα πού μας φωτίζει νά γνωρίσουμε τίς προσπάθειες, τίς νίκες, τούς Αγώνες καί τίς χαρές ενός μεγάλου Ηγουμένου, Πνευματικού Πατρός καί Ακούραστου Ιεραποστόλου των ημερών μας, του οσιωτάτου Γέροντος π. Κλεόπα.

Πρώτιστος σκοπός του βιβλίου είναι νά παρουσιάση γραπτώς ζωντανή την μνήμη της πατρικής Αγάπης του π.Κλεόπα στά πνευματικά του παιδιά, στους Χριστιανούς, στους απανταχού της Γης Προσκυνητές της Ορθοδοξίας κατά τό δεύτερο ήμισυ του εικοστού αιώνας.

Οι δύο φωτεινοί στίλοι της Ορθοδοξίας, π. Δημήτριος Στανιλοάε καί π. Κλεόπας ουδέποτε ξεχώρισαν την θεολογία από την πνευματικότητα, ούτε την ιστορία του Ρουμανικού έθνους από την καθολική Ορθόδοξη Πίστι.

Είναι γεγονός οτι τό πνευματικό, θεολογικό καί ιεραποστολικό έργο του π. Κλεόπα, τό οποίο μνημονεύεται στό παρόν βιβλίο, συνεχίζει νά εκτιμάται καί νά υπολογίζεται σαν ένας καρπός πνευματικός Από όλους τούς Χριστιανούς μας. Μ' αυτή την προϋπόθεσι, παρουσιάσις της ζωής καί των Ασκητικών Αγώνων το π. Κλεόπα αποτελεί ένα ψυχωφελές εντρύφημα γιά όλους μας.

Επευλογούμε μέ χαρά την έκδοσι αυτή του βιβλίου στόν εκδοτικό Οικο <TRINITAS> καί έχομε την πεποίθησι οτι αυτή η έκδοσι θά βοηθήση πολλούς νά αισθανθούν την ζωντανή παρουσία της προσευχής καί της Αγάπης του πατρός Κλεόπα στην ζωή της Εκκλησίας μας.

Συγχαίρομε τόν συγγραφέα γιά τόν ζήλο καί την Αγάπη μέ την οποία έγραψε αυτό τό βιβλίο-Μαρτυρία, πού πηγάζει από την μαθητεία του στον υποτακτικό του π. Κλεόπα.

Παρακαλούμε τόν Αναστάνα Κύριό μας Ιησού Χριστό νά χαρίση στους αναγνώστες αυτού του βιβλίου χαρά γιά νά κατανοήσουν καί αισθανθούν πως εργάζεται τό Αγιο Πνεύμα σ' αυτούς πού Αγαπούν Αυτόν καί την Εκκλησία Του.

Μητροπολίτης Μολδαβίας καί Μπουκοβίνας Δανιήλ

Αγιο Πάσχα
 Ιάσιο, 11 Άπριλίου 1999.

Μέ τήν αναχώρησι στον Κύριο του μακαριστού πατρός μας, Αρχιμανδρίτου Κλεόπα Ηλίου, στις 2 Δεκεμβρίου 1998, αισθανόμεθα όλοι μας ορφανοί και απαρηγόρητοι που δέν έχομε πλέον κοντά μας τίς συμβουλές του μεγαλύτερου Πνευματικού Πατρός του εικοστού αιώνας.

Η ζωή και οι Ασκητικοί του αγώνες, η σοφία, η ταπείνωσίς του, έλαμψαν στο δεύτερο ήμισυ αυτού του αιώνας και ξεχύθησαν και σ' άλλα Ορθόδοξα Έθνη.

Ως πνευματικά παιδιά του π. Κλεόπα που χρηματίσαμε πάνω από 50 χρόνια, αισθανόμεθα υποχρέωσι νά τον ακολουθήσουμε στην ζωή του, ανάλογα μέ τίς ασθενικές μας δυνάμεις και, ταυτόχρονα, νά γράψωμε τά θαυμαστά έργα και τον αγώνα του, γιά νά παραμείνουν στίς επερχόμενες γενεές, τόσο των Μοναχών, όσο και των λαϊκών Χριστιανων μας.

Μέ τήν ευλογία το Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Μολδαβίας και Μπουκοβίνας κ.κ. Δανιήλ, ετοιμάσαμε γιά έκδοσι, όσο μας ειταν δυνατό, ένα ειδικό τόμο μέ τά έργα και τούς αγώνες του μακαριστού π.Κλεόπα 'Ηλίου από τήν γέννησί του μέχρι τον θάνατό του. Τό βιβλίο αυτό τιτλοφορείται: «Η ζωή και οι Αγώνες του □ Αρχιμανδρίτου π. Κλεόπα 'Ηλίου».

Τό βιβλίο αυτό έχει σκοπό νά αναφερθεί επακριβώς και χρονολογικως γιά τήν ζωή και τά θαυμαστά έργα του π. Κλεόπα, τόσο στην οικογενειακή του εστία, όσο και στους κόλπους του μοναχισμούόπου έζησε περισσότερα από 70 χρόνια.

Στό πρώτο μέρος κατεχώρησα περιληπτικές μερικές βασικές φάσεις από τήν οικογενειακή ζωή το π. Κλεόπα.

Στό δεύτερο μέρος αναφέρθηκα διεξοδικώς στην ζωή και τούς πνευματικούς του Αγώνες και των Αδελφών του, που αποτελούν αληθινά υποδείγματα ζωής Του Χριστού.

Στό τρίτο μέρος πρόσθεσα ενα ειδικό κεφάλαιο μέ πνευματικούς λόγους τούς ,ποιούς συνέλεξα διά μέσου των εργαων τόσο από τον π. Κλεόπα προσωπικά, όσο και από τούς μαθητάς του. Μερικοί είναι αληθινοί πνευματικοί μαργαρίτες, γεμάτοι από σοφία και χάρι.

Ευχαριστούμε γιά αυτό τό έργο τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας ο οποίος ενεκρινε την έκδοση του βιβλίου, που τόσο πολύ τό περιμένουν οι Μοναχοί, οι ιερείς, οι διανούμενοι και οι Πιστοί τις Χώρας μας.

Είθε , ο Πανάγαθος Θεός μας νά εύλογήση αυτήν τήν πνευματική προσφορά μας γιά νά παρηγορήση και οφελήση από κοινου όλους τούς εραστάς των εντολων του Θεου και πρός αιώνια ανάπαυσι του πνευματικού μας πατρός Κλεόπα.

Αρχιμανδρίτης π. 'Ιωαννίκιος Μπάλαν

Ευαγγελισμός τις Θεοτόκου 25^η Μαρτίου 1999.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η πατρική οικία

Ο Αξιωμακάριστος Πνευματικός μας πατήρ Κλεόπας Ηλίο, γεννήθηκε στην Κοινότητα Σουλίτσα του νομού Μποτοσάνι, στις 10 'Απριλίου 1912.

Οι γονείς του, Αλέξανδρος και Άννα, ήταν ένα ζωντανό παράδειγμα χριστιανικής ζωής, διότι αγαπούσαν τόν Θεό, τήν Εκκλησία και τά παιδιά τους. Ουδέποτε απουσίαζαν από τίς Ιερές Ακολουθίες. Έκαναν τήν ελεημοσύνη, προσηύχοντο πολύ μαζί μέ τά παιδιά τους και είχαν μία ζωή αγνή και ευλογημένη από τόν Χριστό. Τό σπίτι τους ητο σάν μία εκκλησία, όπως μας εδιηγείτο και ο ίδιος, πατήρ Κλεόπας: « Είχαμε ένα ολόκληρο δωμάτιο μόνο μέ εικόνες. Ένα είδος παρεκκλησίου. Εκεί προσευχόμασταν. Ακόμη και τά μεσάνυκτα σηκωνόμασταν και κάναμε προσευχή». Δέν ακούοντο μεταξύ τους βρισιές, πάθη μέθης και ασωτίας, διαμάχες για περιουσίες και διαζύγια, Αλλά ζωή τους κυλούσε σάν τό γάργαρα νερό πού τρέχει καθημερινά από τήν πηγή. Έτσι είχαν διδαχθεί από τούς προγόνους τους και αυτή ηταν χριστιανική παράδοση σ' εκείνο τόν τόπο.

Δεν είναι τυχαίο τό γεγονός οτι γεννήθηκαν σ' αυτή τήν περιοχή, μέ τό θέλημα του Θεου πολλοί άνθρωποι, πού ανάμεσα τους δέν είσαν λίγοι Μοναχοί, Ιερείς, εκλεκτοί Ιεράρχες και όσοι, όπως, ο αγιος Ιωάννης ο νέος Χοζεβίτης από τήν Μονή Νεάμτς (1913-1960) και μάλιστα, ο μεγαλόσχημος ιερομόναχος π. Παΐσιος Ολάρου, ο πνευματικός πατήρ του π. Κλεόπα. 'Ανάμεσα σ' αυτούς δέν θά σφάλλουμε, όταν απαριθμήσουμε και τόν μακαριστό μας τώρα π. Κλεόπα, πού ητο Πνευματικός Πατήρ όλων μας.

Αυτός εξελέγη από τόν Θεό από τήν γέννησί του για νά διδάξη πνευματικά και παρηγορήσει τόσο τούς μοναχούς, ιερείς και ιεράρχες, όσο και τό μέγα πλήθος των πιστων μας Χριστιανών. Η πανοσιότης του ητο Πνευματικός και κοινός καθοδηγητής όλων αυτών πού ζητούσαν τίς προσευχές του και επιθυμούσαν ν' ακολουθήσουν τόν Χριστό. 'Η παρουσία του στον αιώνα μας ητο μία ευλογία για ολόκληρη τήν Χώρα μας.

'Η πατρική του οικία στην οποία γεννήθηκε, ο Αρχιμανδρίτης π. Κλεόπας Ηλίο ητο μία ζωντανή εκκλησία πού δέν έκλεινε για κανέναν άνθρωπο στο χωριο. Εκεί έρχόταν και λειτουργούσε, ο έναρετος ιερεύς του καιρού εκείνου, π. Γεώργιος Κυριάκου. και, όπως μας έλεγε, ο ίδιος, π. Κλεόπας, οι κάτοικοι στο χωριο Σουλίτσα άκουγαν τόν ιερέα τους, σάν τόν ίδιο τόν Χριστό και τίποτε δέν έκαναν χωρίς τήν συμβουλή και ευλογία του. Γι' αυτό, λοιπόν, η ζωή τους κυλούσε φυσιολογικά. Η εκκλησία τους ητο γεμάτη από Πιστούς, τά αμέτρητα παιδιά ήσαν τό στολίδι του χωριού.

Ετσι ήσαν τά ρουμανικά μας χωριά, στίς πρώτες δεκαετίες του εικοστού αιώνος! Γι' αυτό καί η οικογένεια των γονέων του ευλογήθηκε από τόν Θεό μέ δέκα παιδιά, Από τά οποια τά δύο πέθαναν μικρά, τά υπόλοιπα οκτώ (τέσσερα Αγόρια καί τέσσερα κορίτσια) επέζησαν.

Οι γονείς του

Ο Πατέρας του

Κατά τήν παράδοσι του τόπου εκείνου, οι πρόγονοι του πατέρα του είσαν ονομαστοί κτηνοτρόφοι προβάτων, πού προήρχοντο από τήν κοινότητα Σαλίστεα το Σιμπίου. 'Από εκει, λόγω των θρησκευτικων πολέμων εναντίον των Ουνιτών καί Παπικών τού 18^{ου} αιώνος, αναγκάσθηκαν νά εγκαταλείψουν τήν Τρανσυλβανία (Δυτική Ρουμανία) καί μετώκησαν στήν Μολδαβία εγκατασταθέντες στόν Νομό Μποτοσάνι. Από τούς παππούδες του διατηρείται η ιστορία από μνήμης οτι πέρασαν τά Καρπάθια Ορη στήν Μολδαβία τρία κατά σάρκα αδέλφια μέ τό επώνυμο Ηλίο. Ενας απ' αυτούς εγκαταστάθηκε στόν Νομό Μποτοσάνι κι έγινε , πρόγονος του πατρός Κλεόπα.

'Ο δεύτερος , ομοίως αναδείχθηκε μεγάλος κτηνοτρόφος προβάτων καί εγκαταστάθηκε στήν Κοινότητα Πιπιρίγκ του νομου Νεάμτς. Αυτός είχε τελευταίο απόγονο τόν Γρηγόριο Ηλίο, ο οποίος πέθανε πρό λίγων ετων. Ο τρίτος αδελφός έγινε ερημίτης στό Άγιον Ορος, όπου καί ανεπαύθηκε εν Κυρίω.

Ο Αλέξανδρος Ηλίο, πατέρας του π.Κλεόπα, γεννήθηκε στίς 12 Σεπτεμβρίου του έτους 1871 στήν Κοινότητα Σουλίτσα του νομού Μποτοσάνι. Ηταν ένας άνδρας ψηλός, σιωπηλός καί καλός νοικοκύρης. Τό έτος 1902, νυμφεύθηκε τήν Άννα Μπαρτσέα Από τό γειτονικό χωριό Δρασκάνι κι έκαναν τόν γάμο τους στήν εκκλησία μέ ιερέα τόν π. Γεώργιο Κυριάκου, ο οποίος αργότερα τούς βάπτισε καί τά 10 παιδιά τους.

Ο Αλέξανδρος ασχολήθηκε ιδιαίτερα μέ τήν γεωργία, τήν διατροφή αγελάδων καί μέ τό ζωεμπόριο οντας από τούς πρώτους νοικοκυραίους στο χωριο. Είχε 150 πρόβατα, πάνω από 20 μοσχάρια καί 300 στρέμματα χωράφια.

Γιά τόν πατέρα του έγγραφε τά εξής ,ο π.Κλεόπας: «Ο Θεός νά συγχωρήση τόν πατέρα μου. Ηταν ένας ψηλός άνδρας, φαλακρός μέ μακριά ασπρα γένεια καί πολύ πιστός Χριστιανός. Σέ κάθε γιορτή πήγαινε μέ τά παιδιά του στήν εκκλησία. Ακόμη βοηθούσε τούς πτωχούς. Κανείς δέν τόν είδε ποτέ νά μεθά νά βρίζη η νά καπνίζη η νά κάνη κάτι παρόμοιο απ' αυτά τά κοσμικά πράγματα.

Τό πρω|, όταν εμείς πηγαίναμε στό σχολείο, η μητέρα μας, μας έλεγε νά φάμε κάτι η νά πάρουμε κάτι στόν ντορβά μας. 'Αλλά ,ο πατέρας μας της έλεγε: «Οχι! Αφησέ τα, δέν θά πεθάνουν!» Ενώ όταν ερχόμασταν από τό σχολείο, τρώγαμε πρώτα τό αντίδωρο καί μετά τό φαγητό. Τά αδέλφια μου, ιδιαίτερα ο αδελφός μου Μιχαήλ, δέν έτρωγαν τίποτε, μέχρι νά τελειώσουν τήν ανάγνωσι του Ψαλτηρίου.

Αν δέν προσευχόμεσταν έστω μία ώρα, δέν μας έδινε νά φάμε τίποτε. Όταν δέν είχαμε νηστεία, μας έλεγε: «Μή τρώγετε τώρα. Όταν επιστρέψετε τό απόγευμα από τό σχολείο. Δέν είσθε γουρούνια γιά νά τρώτε πρωί-πρωί».

Δέν ήξερε νά διαβάξη βιβλία, Αλλά είχε μέσα του τόν φόβο του Θεού. Νά κοιμηθεί κάποιος τό βράδυ χωρίς νά προσκυνήση τίς εικόνες καί χωρίς νά προσευχηθεί. Η νά καθίση στό τραπέζι γιά φαγητό χωρίς νά πουμε ολοι μαζί τό «Πάτερ ημών»; Η νά ακούση οτι κάπιο παιδί εβρισε, η ότι κάπνισε η οτι έκλεψε κάτι; Δέν ανεχόταν τίποτε απ' αυτά στόν απαντα αιώνα.

Είχε κρεμασμένο σ' ενα πάσσαλο ενα λουρί, πού τό ονόμαζε «Ο Άγιος Νικόλαος». Εάν σέ συνελάμβανε νά κάνης κάτι κακό, Θεός νά σέ φυλάξη! Μας έλεγε: « Μά, ξέχασες τόν Άγιο Νικόλαο; Τρέξε αμέσως στήν προσευχή! Εχεις δύο μάτια, ξέρεις νά διαβάξης, διάβασε τό Ψαλτήρι καί τό Προσευχητάριο!»

Κάποτε, μας διηγείται ο π. Κλεόπας, επιστρέφοντας από τό σχολείο, βρήκα στόν δρόμο μία λαιμαριά αλόγου. Χάρηκα πολύ καί τήν μετέφερα στό σπίτι. Όταν μέ είδε ο πατέρας μου, μ' ρώτησε από που τήν έκλεψα. Εγώ του είπα οτι τήν βρήκα καί σκέφθηκα νά τήν πάρω γιατί μπορε νά μας είναι χρήσιμη. Αλλά ο πατέρας μου, μου είπε αποφασιστικά: Πήγαινε καί αφησέ την εκεί πού τήν βρήκες, διότι δέν τήν έβαλες εσύ εκεί.

Αυτός ητο στό σπίτι μας μία λαμπάδα αναμμένη. Ητο ενας σκληρός καί δίκαιος διοικητής μας.

Όταν έφθασε στήν ηλικία των 72 ετών ο Αλέξανδρος Ηλιέ παρέδωσε τήν ψυχή του στά χέρια του □ Χριστού στίς 23 Φεβρουαρίου 1943.

Η μητέρα του.

Η Άννα Ηλιέ γεννήθηκε στίς 10 Όκτωβρίου 1876 Από ευσεβείς γονείς πού ασχολούντο μέ τήν γεωργία. Τό έτος 1902 παντρεύθηκε μέ τόν Αλέξανδο μέ τόν οποίο απέκτησαν 10 παιδιά. Άπ' αυτά 4 Αγόρια καί ενα κορίτσι ακολούθησαν τόν μοναχικό βίο.

Η Άννα ητο απλή γυναίκα, κοντόσωμη, αγράμματη, Αλλά μέ μία δυνατή μνήμη. Συχνά έκλαιγε, διότι είχε τό χάρισμα των δακρύων. Ο μεγαλύτερος πόνος της ητο οτι σχεδόν ολα τά παιδιά της πέθαναν σέ νεαρά ηλικία καί , μόνος πού επέζησε μέχρι τά βαθειά γεράματα ητο ο π. Κλεόπας. Τρία αγόρια καί ένα κορίτσι πέθαναν στό Μοναστήρι καί τα άλλα στό χωριό τους. Παρ' ολα αυτά, δυναμώθηκε από τήν Χάρι του Κυρίου γιά νά μπορέση νά σηκώση τόν σταυρό πού της δόθηκε από ψηλά μέ τό θείο θέλημα.

Επειδή έμεινε χήρα τό έτος 1943, μεταφέρθηκε από τόν π. Κλεόπα στό μοναστήρι Παλαιά Αγαπία, όπου καί εκάρη μοναχή τό έτος 1947 μέ τό όνομα Αγάθη. Μετά από 20 καί πλέον χρόνια, στίς 15 Σεπτεμβρίου 1968, η μεγαλόσχημη μοναχή Αγάθη μετώκησε στίς αιώνιες μονές σέ ηλικία 92 ετών.

Τά παιδιά της οικογένειας Αλεξάνδρου καί Άννας Ηλιέ.

Μαρία

Ήταν η μεγαλύτερη κόρη της οικογενείας τους. Γεννήθηκε τό 1903. Αυτή φρόντισε γιά τά μικρότερα αδέλφια της καί τούς έδωσε μία καλή ανατροφή. Ύπαντρεύθηκε στό χωριό τους καί απέκτησε μία κόρη. Παρέμεινε χήρα σέ νεαρή ηλικία. Μετά από λίγα χρόνια της πέθανε καί η μοναχοκόρη της.

Βασίλειος.

Γεννήθηκε τό 1905 καί ητο τό δεύτερο παιδί τις οικογενείας τους. Μαζί μέ τούς άλλους δύο νεωτέρους αδελφούς τόν Γεώργιο καί Κωνσταντίνο, τόν μετέπειτα π. Κλεόπα, φύλαγαν τά πρόβατα των γονέων τους γύρω στά λειβάδια της γειτονικ'ης Σκήτης Κοζάντσα.

Εδώ είχε πνευματικό σύμβουλο τόν ονομαστό ιερομόναχο καί μεγαλόσχημο π. Παΐσιο Ολάρου ο οποίος ηταν ησυχαστής στά δάση Κοζάντσα.

Τό έτος 1929 ο Βασίλειος μπήκε στήν αδελφότητα της Μονής Συχαστρία, κάτω από τήν πνευματική καθοδήγησι του Ηγουμένου π. Ίωαννικίου Μοροΐ. Μετά από δύο χρόνια □υπακοής καί Ασκήσεως μετατέθηκε στά ουράνια τό καλοκαίρι του έτους 1931.

Γεώργιος (Μοναχός Γεράσιμος)

Γεννήθηκε τό έτος 1907. Ητο πράος, ευλαβής καί σοφός άνθρωπος, Αλλά πολύ σκληρός στόν εαυτό του. Καταρτίσθηκε πνευματικά στήν Σκήτη Κοζάντσα μέ Γέροντα τόν Ασκητή π. Παΐσιο Ολάρου. Κατόπιν εισήλθε στήν Μονή Συχαστρία κατά τό τέλος του 1927 καλογέρευσε μέ τό όνομα Γεράσιμος μοναχός. Ήταν ο αγωνιστικώτερος ανάμεσα στους άλλους αδελφούς του, διότι νήστευε πολύ καί προσευχόταν ακατάπαυστα. Ελεγε τό Ψαλτήρι από στήθους μία φορά τήν μέρα εκεί στά λειβάδια πού έβοσκε τά πρόβατα της Μονής του.

Μετά από έξι χρόνια μοναχικής ζωής, αφησε τά πνεύμα του στά χέρια του Θεού τό Φθινόπωρο του 1933.

Πορφυρία

Γενήθηκε τό 1910 καί παρέμεινε ανύπαντρη στήν ζωή της. Αυτή σήκωσε όλες τις δυσκολίες της οικογενειακής ζωής δουλεύοντας στά χωράφια καί φροντίζοντας γιά τ' άλλα μικρότερα αδέλφια της.

Κάποτε, όταν καλλιεργούσε τά χωράφια, ασθένησε καί παρεκάλεσε τόν αδελφό της Κωνταντίνο νά της διαβάση τό Ψαλτήρι. Ενω εκείνος της διάβαζε η αδελφή του παρέδωσε τήν ψυχή της στά χέρια του Κυρίου.

Κωνταντίνος (πατήρ Κλεόπας)

Γεννήθηκε στίς 10 ΄Απριλίου 1912 καί ητο τό πέμπτο παιδί από τά δέκα της οικογενείας του Αλεξάνδρου Ηλίου. Ακολούθησε μαθήματα επί επτά χρόνια στό Δημοτικό σχολείο του χωριό του. Είχε μία εξαιρετικά δυνατή μνήμη μοιάζοντας πρός την μητέρα του. ΄Επί τρία χρόνια ητο κάτω από τήν πνευματική εποπτεία του ιερομονάχου ασκητού π. Παΐσιου Ολάρου.

Στίς αρχές Δεκεμβρίου του έτους 1929 μπήκε στήν μοναστική Αδελφότητα τής Σκήτης Συχαστρία μαζί μέ τόν μεγαλύτερο αδελφό του Βασίλειο. Μετά από τρία χρόνια πειρασμών έγιναν τελικά δεκτοί σ' αυτή τήν μονή ανήμερα της μνήμης του Αγίου Σπυριδώνος το 1932.

Μέχρι τό έτος 1935 ο Κωνσταντίνος έβoσκε τά πρόβατα της Σκήτης Συχαστρία μαζί μέ τ' αλλα αδέλφια του. Μετά κλήθηκε νά στρατευθεί στήν πόλι Μποτοσάνι. Έπέστρεψε πάλι στήν Συχαστρία τό Φθινόπωρο του 1936 καί εκάρη μοναχός στίς 2 Αυγούστου του 1937 παίρνοντας τό όνομα Κλεόπας. Κατόπιν συνέχισε τό διακόνημα του τσομπάνη των προβάτων μέχρι τό καλοκαίρι του έτους 1942, βοηθούμενος κι από τούς μοναχούς Γαλακτίωνα Ηλίο καί Αντώνιο Ολάρου.

Τόν 'Ιούνιο του 1942 εγκαταστάθηκε στήν Σκήτη καί ορίσθηκε αναπληρωτής του Ηγούμενου δεδομένου οτι τότε ο Ηγούμενος π. 'Ιωαννίκιος Μοροΐ ητο ασθενής.

Στίς 27 Δεκεμβρίου του έτους 1944 ο μοναχός Κλεόπας χειροτονήθηκε διάκονος, και στίς 23 Ιανουαρίου 1945 χειροτονήθηκε ιερομόναχος από τόν Επίσκοπο Γαλακτίωνα Κόρδουν, πού ητο τότε ηγούμενος της Μονης Νεάμτς. Απ' αυτή τήν χρονολογία ο π. Κλεόπας ητο επισήμως ο Ηγούμενος της Σκήτης Συχαστρία.

Τό έτος 1947 η Συχαστρία Αριθμούσε περί τούς 60 μοναχούς. Τότε ανακηρύχθηκε σέ Μοναστήρι ο ιερομόναχος π. Κλεόπας έλαβε τόν τίτλο του Αρχιμανδρίτου από τόν πατριάρχη Ρουμανίας Νικόδημο.

Τό έτος 1948, επειδή τόν παρακολουθούσαν τα όργανα της Πολιτείας, ανεχώρησε στό δάσος γιά έξι μήνες γύρω από τήν Μονή Συχαστρία.

Στίς 30 Αύγούστου του 1949 εξελέγη Ηγούμενος της Μονης Σλάτινα της επαρχίας Σουτσεάβας καί μετέβη εκεί μέ 30 μοναχούς από τήν Μονή Συχαστρία εν όψει της πρώτης δεκαετίας του πατριάρχου Ιουστινιανου. Στήν θέσι του εβαλαν ηγούμενο τόν ιερομόναχο Ιωήλ Γεωργίου.

Στό Μοναστήρι Σλάτινα θεμελιώνεται μία καινούργια αδελφότητα η οποία έφθασε τούς 80 μοναχούς. Μεταξύ των ετων 1952- 1954, καταδιώχθηκε από τό αθεϊστικό καθεστώσ καί μαζί μέ τόν π. Αρσένιο Παπατσιώκ ανεχώρησαν κι κρύφτηκαν στά βουνά Στηνισιοάρα. Μετά από δύο καί πλέον χρόνια ερημικής ζωής έπέστρεψε στό Μοναστήρι του μέ εντολή του πατριάρχου Ιουστινιανου.

Τό έτος 1956 επέστρεψε στήν Μονή τις μετανοίας του, τήν Συχαστρία, Τέλος τήν άνοιξι του 1959 ανεχώρησε γιά τρίτη φορά γιά τά βουνά Νεάμτς, οπου ασκήτευσε περισσότερο από πέντε χρόνια.

Τό Φθινόπωρο του 1964 επέστρεψε στό Μοναστήρι Συχαστρία, όπου εργάσθηκε ως Πνευματικός καί σοφός σύμβουλος ολοκλήρου της αδελφότητος καί των Χριστιανών μας επί 34 χρόνια, δηλ, μέχρι στίς 2 Δεκεμβρίου 1998 οπότε καί παρέδωσε τήν αγία ψυχή του στά χέρια του Χριστού

Αικατερίνα

Ητο η τρίτη αδελφή του π. Κλεόπα. Γεννήθηκε τό 1914. Αφού τελείωσε τό Δημοτικό σχολείο στο χωριο της, αγάπησε τήν αγγελική ζωή καί μπήκε στό Μοναστήρι Παλαιά Αγαπία, οπου αγωνίσθηκε πολλά χρόνια. Μετά ανεχώρησε

για τό Μοναστήρι του Αγάθωνος του νομού Μποτοσάνι καί πέρασε στήν αιωνιότητα από τήν νεαρή της ακόμη ηλικία σ' αυτό τό Μοναστήρι.

Μιχαήλ

Ηταν ο τέταρτος αδελφός του π. Κλεόπα. Γεννήθηκε τό έτος 1917. Μαζί μέ τούς αδελφούς του ποίμανε τά πρόβατα στά λειβάδια της Σκήτης Κοζάντσα για πολλά χρόνια. Τό έτος 1934 προσλήφθηκε ως υποτακτικός στό Μοναστήρι Ντουρέου, όπου καί αγωνίσθηκε μερικά χρόνια. Κατόπιν ανεχώρησε από τήν Σκήτη Κοζάντσα καί μετ' λίγο καιρό παρέδωσε τήν ψυχή του στα χέρια το □ Κυρίου τό έτος 1940.

Αρετή

Γεννήθηκε τό 1920. Ακολούθησε τό Σχολείο του χωριού της καί βοήθησε πολύ τούς γονείς της στίς γεωργικές εργασίες. Οπως καί τ' άλλα αδέρφια της, πήγε πρός τόν Κύριο από τήν εφηβική της ηλικία για νά χαίρεται πάντοτε μέ τίς Αγγελικές τάξεις.

Άλλοι δύο Αδελφοί.

Η Άννα Ηλίε γέννησε καί άλλα δύο παιδιά, των οποίων τά ονόματα δέν μας είναι γνωστά. Απέθαναν στήν βρεφική τους ηλικία καί τάφησαν στό Κοιμητήριο του χωριού τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ

Η Αφιέρωσίς του στήν Θεοτόκο.

Δύο μήνες μετά τήν γέννησί του, τό βρέφος Κωνσταντίνος αρρώστησε βαριά. Γιά ένα διάστημα δέν έτρωγε σχεδόν τίποτε καί μόνο έκλαιγε μέρα καί νύκτα. Ολοι στό σπίτι αγωνιούσαν καί φρόντιζαν, όσο μπορούσαν, γιά νά ζήση.

Μή γνωρίζοντας τί επί πλέον νά κάνη η μητέρα του, θυμήθηκε τήν συμβουλή ενός Γέροντος του χωριού νά πάη μέ τό άρρωστο μωράκι της στόν τότε φημισμένο Πνευματικό π. Κόνωνα Γαβριλέσκου της Σκήτης Κοζάντσα. Αυτός ητο μέγας εξορκιστής των δαιμόνων καί θεραπευτής πολλών Ασθενών μέ τίς προσευχές του.

Φθάνοντας στό κελλί του Πνευματικού π. Κόνωνος, οπου περίμενε πολύς κόσμος, του είπε τήν δυστυχία της κλαίγοντας γοερά:

Τί νά κάνω, Πάτερ, μ' αυτό τό παιδί μου. Εδω κι αρκετό καιρό δέν τρώγει τίποτε καί μόνο κλαίει. Φοβάμαι μήπως μου πεθάνει.

Ξέρεις τί θά κάνης; Νά τό αφιερώσης στήν Παναγία.

Πως νά τό αφιερώσω στήν Παναγία;

Νά, πως, τις είπε αυτός. Πάρε τό παιδί στήν αγκαλιά σου καί τοποθέτησέ το μπροστά στήν εικόνα της Κυρίας Θεοτόκου καί πές αυτά τά λόγια: «Παναγία μου σου προσφέρω αυτό τό παιδί, τό οποιο είναι άρρωστο! Κάνε εσύ οτι γνωρίζεις μ' αυτό γιά νά γίνη καλά».

Τότε η μητέρα του παιδιού προσκύνησε μέ δάκρυα τήν Εικόνα της Παναγίας και κάνοντας τρεις μετάνοιες, της είπε κλαίγοντας: «Παναγία μου, σου χαρίζω αυτό τό παιδί μου. Είναι άρρωστο καί κλαίει πάντοτε. Κάνε μ' αυτό οτι νομίζεις». Καί έμεινε μπροστά στήν αγία Εικόνα της περί τίς τρεις ώρες.

Μετά ο ιερεύς, αφού λειτούργησε, κοινώνησε τό μωρό των Αχράντων Μυστηρίων καί του διάβασε ευχές γιά τήν υγεία του κι απ' εκείνη τήν ώρα έγινε □υγιές. Αυτό ητο ένα αληθινό θαύμα της Παναγίας μας, διότι από τήν στιγμή εκείνη ο Κωνσταντίνος δέν αρρώστησε πάλι σ' ολη τήν ζωή του, μέχρι του θανάτου του.

Μ' αυτό τόν τρόπο ευλόγησε η Παναγία μας τήν μητέρα εκείνη, πού γέννησε πολλά παιδιά μέ τόν φόβο του Θεού.

Η παιδική του ηλικία.

Άπό μικρό παιδί π. Κλεόπας είχε πολλή ευλάβεια στήν Κυρία Θεοτόκο. Στήν ηλικία των 11 ετων έμαθε απέξω τούς Χαιρετισμούς της, οπως , ο ίδιος μου έλεγε: «Ημουν βουτηγμένος στίς λάσπες, λόγο της δουλειάς μου καί τό Προσευχητάριο τό είχα κρυμμένο κάτω από τήν μασχάλη μου. Μέχρι πού θά ερχόταν ο πατέρας μου μέ τήν καρότσα, εγώ έβρισκα χρόνο κι διάβαζα ένα ύμνο, μάθαινα ένα Κοντάκιο. Κι έτσι έμαθα τόν Ακάθιστο Ύμνο της Θεοτόκου».

Όλα τ' αδέρφια του αγαπούσαν τήν εγκράτεια από μικρά. Η μητέρα του, έλεγε, τούς έβαζε ενίοτε κρέας στό ταγάρι, τήν περίοδο πού δέν είχαν νηστεία. Άλλ' αυτά δέν τό έτρωγαν. Τό έδιναν στους άλλους κι αυτά έτρωγαν λίγο ψωμί καί οτι άλλο είχαν.

Μας έλεγε πάλι ο π. Κλεόπας οτι «Όταν ήμουν μικρός καί επέστρεφα από τό σχολείο, περνούσα μέσα από ένα χωριό καί, βλέποντας οτι τ' άλλα παιδιά πετούσαν πέτρες πάνω σέ μιά κόκκινη λαμαρίνα ενός σπιτιού άρχισα νά πετώ κι εγώ. Άκουσε ο δάσκαλός μας τόν θόρυβο, μας έπιασε όλους καί μας άρχισε στά χαστούκια. Τόν ευχαρίστισα διότι μου έδωσε καλό μάθημα καί τόν μνημονεύω μέχρι τώρα στήν προσευχή μου!»

Έλεγε η μητέρα του γιά τόν Κωνσταντίνο οτι από παιδί μισούσε τά κοσμικά πράγματα καί τά απέφευγε. Όταν μεγάλωσε καί πήγαινε μέ τά πρόβατα, αν συνέβαινε νά γίνεται γάμος σέ κάποιο χωριό καί ακουγε μουσική καί τραγούδια, δέν περνούσε απ' κει, αλλά περνούσε μακριά από άλλο δρόμο κι έτσι έφθανε στό σπίτι μας.

Μέ τά πρόβατα στήν Σκήτη Κοζάντσα.

Κάθε καλοκαίρι ο Αλέξανδρος Ηλίο διατηρούσε μία σάνη μέ πρόβατα στους λόφους καί τά ξέφωτα γύρω από τήν Σκήτη Κοζάντσα, σέ απόστασι πέντε χιλιόμετρων από τό χωριό του. Εμπιστευόταν τά πρόβατά του στά τρία μεγαλύτερα αγόρια του: Τόν Βασίλειο, Γεώργιο καί Κωνσταντίνο, οι ,οποιοι γγνώριζαν αυτούς τούς ευλογημένους τόπους από τήν παιδική τους ηλικία. Έπίσης σ' αυτό τό μέρος βρισκόταν καί τό κελλί του ερημίτου π. Παΐσιου Όλάρου, πνευματικού τους πατέρα.

Αυτός ο μεγαλόσχημος ιερομόναχος γεννήθηκε στήν Κοινότητα Μποτοσάνι τό έτος 1897 καί κοινοβίασε στήν αδελφότητα της Σκήτης Κοζάντσα τό έτος 1922. Έδω ασκήτευσε 26 χρόνια μέσα σ' ενα μικρό ερημικό κελλί. Εδόξαζε τόν Θεό μέρα καί νύκτα καί είχε πολλές πνευματικές παρηγορίες. Εξαιτίας της σκληρης του ασκήσεως έγινε περιζήτητος από πολλούς Χριστιανούς, τούς οποίους καί πνευματικά νουθετούσε.

Από τήν παιδική τους ηλικία ο Κωνσταντίνος καί τ' αδέρφια του πήγαιναν συχνά στήν Σκήτη Κοζάντσα, διότι Αγαπιούνται πολύ από τόν π. Παΐσιο. Αυτοί τόν βοηθούσαν στίς ψαλμωδίες, εργάζοντο στόν κήπο κι φρόντιζαν γιά όλες τίς ανάγκες των γερόντων Πατέρων της Σκήτης.

Έτσι εκπληρωνόταν τό θέλημα του Θεού □ οστε τά νέα αυτά βλαστάρια νά καταρτίζονται πνευματικά από μικρά, γιά τίς μεγάλες αργότερα μοναχικές τους ασκήσεις. Ενίοτε είχαν καί μερικούς πειρασμούς κι ετρεχαν στόν ερημίτη π. Παΐσιο καί του ζητούσαν πνευματικές συμβουλές. Καί ο αγιος του Θεού άνθρωπος τούς συμβούλευε νά σιωπούν πάντοτε, νά λέγουν αδιάκοπα τήν ευχή του Ιησού νά κάνουν καθημερινά μετάνοιες, ενώ τό βράδυ, μετά τό άρμεγμα των προβάτων, νά διαβάζουν τούς Χαιρετισμούς της Θεοτόκου καί τό Ψαλτήριο.

Οι αδελφοί ήσαν υπάκουοι κι ούδέποτε καταπατούσαν τά λόγια του Γέροντός Παΐσιου. Αλλά ο διάβολος τούς πείραζε ολο καί περισσότερο, διότι

δέν μπορούσε νά υπομείνη καί νά νικάται από μερικά παιδιά, με τον πολεμο μέ τήν δύναμι των υμνων του Ψαλτηρίου. Γι' αυτό ο νοητός εχθρός τούς προκαλούσε πολλούς πειρασμούς.

Κάποτε, όταν τά τρία αδέλφια έπαιζαν μεταξύ τους, μέ υποκίνησι του πονηρού, ένας τόσο πολύ τραυματίσθηκε από τούς άλλους ωστε νόμισαν οτι θά αποθάνη.

Αλλοτε πάλι ο διάβολος τούς τρομοκράτησε στήν ώρα της προσευχής τους. Όταν δηλ. προσηύχοντο τήν νύκτα, μερικοί σατανάδες άρχισαν νά κάνουν θόρυβο μέ τίς παλάμες τους καί νά φωνάζουν σάν τά γουρούνια. Στήν αρχή ο μικρότερος Κωνσταντίνος ρώτησε τούς άλλους: «Ακούτε εσεείς;» Τότε ο μεγαλύτερος αδελφός, ο Βασίλειος, του είπε: «Μή τούς δίνης σημασία! Αφησέ τους, διότι αυτά μόνο μπορούν νά κάνουν!»

Βλέποντας ο έχθρός οτι τά τρία αυτά αδέλφια τόν καίουν μέ τήν προσευχή τους καί μέ τήν νηστεία τους, τούς προκάλεσε μεγαλύτερο πειρασμό. Μιά βραδυά αργά, όταν καί οι τρεις προσηύχοντο γονατιστοί καί διάβαζαν καί τό Ψαλτήριο γύρω από τήν φωτιά πού είχαν στήν στάνη των ζώων τους, ξαφνικά είδαν ένα παράξενο πουλί, σάν Αετό πού πήγαινε πρός τό μέρος τους. 'Ο μικρότερος αδελφός, ο Κωνσταντίνος, οντας παιγνιδιάρης, άφησε τήν ανάγνωσι του Ψαλτηρίου καί είπε:

Κυττάξε τί ωραιο πουλί είναι αυτό!

Σώπασε, προσευχήσου καί μή μιλας! Του είπε, Βασίλειος.

Ενω ο Κωνσταντίνος παρατηρούσε αυτό τό παράξενο πουλί, τό οποιο σίγουρα ήτο ο διάβολος, ξαφνικά έπεσε μέσα στήν έστία της φωτιάς, προκαλώντας μεγάλο θόρυβο καί σκορπίζοντας τά αναμμένα κάρβουνα. Τό αποτέλεσμα ητο οτι άναψε φωτιά στη στάνη των ζώων. 'Εξαιτίας αυτης της φωτιάς κάησαν τά περισσότερα πρόβατα. Μέ δυσκολία κατόπιν έσβησαν τήν φωτιά καί συγκέντρωσαν τά υπόλοιπα φοβισμένα πρόβατα. Μετά Απ' αυτό τό γεγονός έτρεξαν στόν ερημίτη π.Παίσιο καί του είπαν ολα αυτά πού έπαθαν από τόν διάβολο.

'Ο Γέροντας ράντισε τά πρόβατα καί τήν στάνη μέ αγιασμό καί ενίσχυσε μέ τίς συμβουλές του τά τρία Αδέλφια νά μή φοβούνται, διότι ο διάβολος έχει δεθεί από τόν Χριστό καί δέν έχει τήν δύναμι νά σκοτώση ανθρώπους.

Πως διαφυλάχθηκαν τά τρία αδέλφια από τούς νεανικούς πειρασμούς.

'Όταν ήσαν ολα τά αδέλφια στό πατρικό σπίτι, η μητέρα τους τά παιδαγωγούσε, χωρίς νά τούς μιλά για τήν μοναστηριακή ζωή. Γι' αυτό έστελνε τά νέα κορίτσια της σέ αγγαρείες, στό μάζεμα καί κτύπημα του καλαμποκιού καί σέ άλλες εργασίες μέ τόν λογισμό οτι θά μπορέση έτσι νά τίς αποσπάση από τέτοιες σκέψεις. Αλλά, βλέποντας οτι δέν ενδιαφέροντο πολύ γι' αυτές τίς εργασίες, έκλαιγε καί πολύ πικραινόταν στήν καρδιά της. 'Όμως οι αδελφοί καί ιδιαίτερα ο Κωνσταντίνος Αναζητούσαν τήν ευκαιρία νά διηγηθούν στους άλλους βίους των Αγίων καί ιστορίες από άλλα εκκλησιαστικά βιβλία. Ετσι, μερικά απ' αυτά μπήκαν στήν μοναχική ζωή, αργότερα κι αυτή η μητέρα τους πήγε στό μοναστήρι.

Μας διηγόταν ο π. Κλεόπας οτι στά έτη 1925-1926 οι νέοι του χωριού απεφάσισαν νά πληρώσουν δύο οργανοπαίκτες και νά χορέψουν στό σπίτι της οικογένειας Ηλίο, όπως ητο συνήθεια από τούς Γέροντες του χωριού. Οι γονείς του, ήσαν χαρούμενοι νά δούν τά παιδιά τους νά χορεύουν γιά νά τούς δοξάση όλο τό χωριό.

Κάποια νύκτα συγκεντρώθηκαν οι νέοι κι άρχισαν νά τραγουδούν και νά χορεύουν. Εκείνη τήν στιγμή ο ένας αδελφός ο Γεώργιος, είδε οτι η εικόνα της Θεοτόκου πού ήτο κρεμασμένη στόν τοίχο, έκλαιγε και κατάλαβαν οτι αυτό πού έκαναν ητο αμαρτία. Τότε και οι τρεις αδελφοί Βασίλειος, Γεώργιος και Κωνσταντίνος, βγαίνοντας έξω από τό σπίτι, κρύφθηκαν. Βλέποντας η μητέρα τους οτι απουσιάζουν, τούς αναζητούσε παντού. Αφού τούς βρήκε, τούς είπε: «Γιατί μας κάνατε περίγελους σ' όλο τό χωριό; Ελάτε κι εσείς στόν χορό!» Αλλά ο Γεώργιος απομακρύνθηκε κάπου και παίρνοντας ένα μαχαίρι, έκοψε τίσ λωρίδες από τά τσαρούχια του. Κατόπιν είπε στην μητέρα του: «Μητέρα, πως νά έλθω στόν χορό, Αφού μου χάλασαν τά παπούτσια μου;»

Από εκείνη τήν νύκτα οι γονείς των παιδιών κατάλαβαν οτι αυτά εξέλεξαν άλλη ,οδό σ' αυτή τήν ζωή και τ' άφησαν νά υπηρετήσουν μόνο τόν Χριστό, κατά τήν επιθυμία τους.

Ένω ακόμη τά δύο μεγαλύτερα αδέρφια, ο Βασίλειος και ο Γεώργιος, έμεναν στό πατρικό σπίτι, ήτοιμάζοντο γιά τήν μοναστηριακή τους ζωή. Εσηκώνοντο τά μεσάνυκτα, διάβαζαν τήν Ακολουθία του Ορθρου, τό ψαλτήριο και νήστευαν. Αυτοί ξυπνούσαν και τόν Κωνσταντίνο ο οποίος, όμως εστενοχωρείτο, διότι του χαλούσαν τόν ύπνο. Η μεγαλύτερη αδελφή τους, η Μαρία, είχε ήδη ενταχθεί στην στρατιά του Κυρίου και καλούσε και τόν Κωνσταντίνο λέγοντάς του: «Αϊντε και σύ, έλα στόν στρατό του Κυρίου μας και δέν είναι δύσκολη η ζωή στό Μοναστήρι, όπως στόν κόσμο». Τότε αυτός συγκατατέθηκε. Τήν επόμενη νύκτα, οταν τόν ξύπνησαν πάλι τ' άλλα αδέρφια του γιά τήν νυκτερινή προσευχή, αυτός είπε οτι δέν θέλει νά σηκωθεί πάλι και δέν θά πάη πλέον στό Μοναστήρι. Κατόπιν ξάπλωσε πάλι αμέριμος.

Ή μητέρα τους δούλευε μέχρι αργά τήν νύκτα. Πηγαίνοντας στό πηγάδι νά πάρη νερό μέ δύο κουβάδες, είδε στό δωμάτιο, οπου κοιμούντο ο Κωνσταντίνος ένα μεγάλο σκύλλο ο οποίος στεκόταν μέ τό στήθος του προς τά έξω κι έγλειφε τά μάγουλά του. Τότε φώναξε τόν Βασίλειο: «Αλλοίμονο, Βασίλειε, έλα γρήγορα, διότι τόν Κωνσταντίνο θά τόν φάη ένας σκύλλος!» Τότε ο Κωνσταντίνος ξύπνησε και πρόλαβε νά δει μόνο τήν ουρά ενός μεγάλου μαύρου σκύλλου ο οποίος ξαφανίσθηκε. Ή Βασίλειος του είπε: « Αυτός είναι ο διάβολος ο οποίος χάρεται διότι δέν θά έλθης πάλι στό Μοναστήρι!» Από εκείνη τήν στιγμή, ο αδελφός Κωνσταντίνος δέν αρνήθηκε αλλη φορά νά πάη στό Μοναστήρι και σηκωνόταν τήν νύκτα γιά τήν προσευχή, γιά νά μή ελθη πάλι ο σκύλλος και τόν δαγκάση.

Οι δαιμονικοί πειρασμοί του Αδελφού Γεωργίου.

Τό έτος 1927 ο Γεώργιος ανεχώρησε γιά υποτακτικός του Γέροντος Παΐσιου στην Σκήτη Κοζάντσα. Εκει έκανε υπακοή στόν Γέροντα, εργαζόταν

στόν κήπο, εψελνε στην εκκλησία καί επανελάμβανε πάντοτε τήν ευχή του Ιησού τρώγοντας μία μόνο φορά τήν μέρα. Ενίοτε μετέβαινε καί στήν Σκήτη Συχαστρία, πού είναι στά βουνά Νεάμτς.

Κάποτε όμως, πειρασθείς από τόν νοητό εχθρό καί ακολουθώντας τήν δική του γνώμη, μπήκε στό κελλί του καί άφησε πάνω στό τραπέζι τό εξής σημείωμα: «Συγχώρεσέ με, πάτερ Παίσιε, ανεχώρησα γιά πέντε μέρες στό δάσος νά μετανοήσω».

Τό βράδυ, διαβάζοντας ο Γέροντας τό σημείωμα, είπε: «Αυτή η δουλειά είναι του διαβόλου καί δέν θά ωφελήση τόν αδελφό Γεώργιο αυτή η αναχώρησις, διότι έφυγε χωρίς ευλογία!» Τά μεσάνυκτα κτύπησε κάποιος τήν πόρτα του κελλιού του.

- Ευλόγησον, πάτερ Παίσιε καί συγχώρεσέ με τόν αμαρτωλό.
- Ποιός είναι, ρώτησε ο Γέροντας.
- Ο αδελφός Γεώργιος ο αμαρτωλός είμαι Γέροντα!
- Πως συμβαίνει αυτό; Ο αδελφός Γεώργιος ανεχώρησε γιά τό δάσος νά μετανοήση γιά πέντε μέρες.
- Συγχώρεσέ με, πάτερ Παίσιε, έσφαλα!
- 'Ο Θεός νά σε συγχωρέση, αδελφέ Γεώργιε. Ελα μέσα στό κελλί καί πές μου τί σου συνέβη.

- 'Από καιρό ήθελα, Γέροντα, νά προσεύχωμαι μόνος μερικές μέρες στό δάσος. Ετσι πήρα τό Ωρολόγιο της Εκκλησίας, τό Ψαλτήριο, μερικά κεριά καί σπύρτα καί κρύφθηκα στό δάσος μέσα σέ μιά λακούβα. Εκεί άρχισα νά κάνω μετάνοιες καί νά προσεύχωμαι. Τά μεσάνυκτα ακούω δίπλα μου μία φρικιαστική φωνή: «Τί κάνεις εδώ;» Γυρίζω λίγο καί βλέπω ένα μαύρο γίγαντα μέ μορφή τρομακτική. Ηταν ο διάβολος! Κατόπιν μου είπε: «Γιατί ήλθες εδώ χωρίς ευλογία;» Τότε, κυριευμένος από μεγάλο φόβο, άφησα τό Ωρολόγιο κι έφυγα τρεχάτος! Λοιπόν, σε παρακαλώ, πάτερ Παίσιε, συγχώρεσέ με τόν αμαρτωλό καί δέξαι με πάλι κοντά σου!

Από κείνη τήν ώρα ο Αδελφός Γεώργιος δέν έκανε τίποτε χωρίς ευλογία.

Η είσοδος του Αδελφού Γεωργίου στήν Συχαστρία.

Κατά τήν λήξι του έτους 1927, ο Γεώργιος μπήκε στήν Αδελφότητα της Σκήτης Συχαστρία. Βλέποντάς τον μέ πολύ ζήλο ο Ηγούμενος τόν δοκίμασε μέ τόν εξής τρόπο: Τόν άφησε νά σταθεί έξω από τήν πύλη της Μονής επί τρεις μέρες. Εκεί ακόμη έπρεπε αυτός νά κρατεί στήν πλάτη του ένα σακκί χώμα καί νά λέγη επί 10 φορές τόν Πεντηκοστό ψαλμό. Μετά νά ξεκουράζεται λίγα λεπτά καί πάλι νά παίρνη τό σακκί στήν πλάτη επαναλαμβάνοντας δεκάκις τόν ψαλμό. Στο τέλος της τρίτης μέρας ήλθε ο Ηγούμενος καί του είπε:

Ακουσε, αδελφέ Γεώργιε, σχετικά μέ τήν μοναχική ζωή. Αυτή η ζωή είναι δύσκολη. Πρέπει νά νηστεύης, νά προσεύχεσαι, νά κάνης οτιδήποτε σε διατάσσουν οι άλλοι, νά μεταφέρης μέ υπομονή καί Αγάπη στους όμους σου τούς κόπους της ασκήσεως μέχρι τέλους της ζωής σου. Εχεις τήν υπομονή νά ζήσης στήν ασκησι αυτή μέχρι τέλους εδώ;

'Ο αδελφός Γεώργιος του απήντησε:

Συγχώρεσέ με τόν αμαρτωλό, ο Θεός μέ τήν βοήθειά του θά μου δυναμώση τίς ασθενείς δυνάμεις νά πράξω καί υπομείνω οτι μέ ακολουθήσει σ' αυτή τήν ζωή.

Τότε ο 'Ηγούμενος τόν δέχθηκε στήν Μονή καί τόν διώρισε στό διακόνημα του τσοπάνη αγελάδων.

Η Αναχώρησις στήν Σκήτη Συχαστρία των Αδελφών Βασιλείου καί Κωνσταντίνου.

Τόν χειμώνα του έτους 1929, μετά τήν εορτή του αγίου Ιεράρχου Νικολάου, ο Βασίλειος καί ο Κωνσταντίνος απεφάσισαν ν' αναχωρήσουν γιά τήν Σκήτη Συχαστρία του νομού Νεάμτς γιά νά υπηρετήσουν μέ ολη τήν ψυχή τους τόν Χριστό. 'Αφου προσευχήθηκαν πολύ στόν Θεό μέ νηστεία καί μετάνοιες, πήραν ευλογία από τόν ιερέα του χωριού καί είπαν στους γονείς τους τούς λογισμούς των.

Δέν υπήρχε γιά τήν μητέρα τους, δυσκολώτερος χωρισμός απ' αυτόν. Εκλαιγε η καημένη απαρηγόρητα, διότι της έφευγαν ξαφνικά δύο νεαρά παιδιά της. 'Αλλά ο πατέρας τους της έλεγε: «Αφησέ τους νά πάνε! Γιατί εμείς δέν είχαμε τό μυαλό τους, όταν είμασταν νέοι σάν αυτούς. Νά, αύριο θά πεθάνουμε καί τί μας ωφέλησε η ζωή αυτή;»

Στήν συνέχεια οι αδελφοί ετοίμασαν τά πράγματά τους. 'Ομως δέν πήραν μαζί τους, παρά δύο σακκίδια στά ,οποία είχαν μερικά ρούχα. Ακόμη πήραν τήν Αγία Γραφή, τούς Βίους των Αγίων, τό Ωρολόγιο, τό Ψαλτήρι καί δύο μεγάλες εικόνες, τίς ,οποίες αγαπούσαν πάρα πολύ. Ήσαν του Αγίου Γεωργίου καί της Κυρίας Θεοτόκου

Κατόπιν, γονάτισαν καί παρεκάλεσαν τόν Θεό καί τήν Κυρία Θεοτόκο νά ευλογήσουν τό ταξίδι τους καί ν' αξιωθούν νά επιδοθούν στίς πνευματικές ασκήσεις. Μέχρι τήν άκρη του χωριού τούς συνώδευαν οι γονείς τους, οι οποίοι έκλαιγαν από φυσική αγάπη πρός τά παιδιά τους καί δέν τούς ητο εύκολο ν' αποχωρισθούν απ' αυτά. Τά παιδιά τους όμως τούς παρηγορούσαν καί τούς μιλούσαν γιά τόν Χριστό καί τήν αιώνιο ζωή.

'Αλλά, βλέποντας οτι οι γονείς τους δέν μπορούσαν νά τούς αποχωρισθούν ο μεγαλύτερος αδελφός, ο Βασίλειος, άρχισε νά τούς ψάλλει τό Κοντάκιο του Ακαθίστου του Σωτήρος μας Χριστού: «Ιησού γλυκύτατε τό φώς του κόσμου, της ψυχής μου φώτισον τούς οφθαλμούς.»

Κατόπιν υποκλίθηκαν κι φίλησαν τά χέρια των γονέων τους καί ανεχώρησαν γιά τήν Σκήτη Κοζάντσα. Τήν στιγμή εκείνη οι γονεργ τους έπεσαν κάτω κι άρχισαν νά κλαίγουν μέ αναφυλλητά.

Στήν Κοζάντσα έμειναν μία μέρα στόν καλό τους Γέροντα Παΐσιο, ο οποίος τούς διηγόταν πάντοτε γιά τούς ερημίτες των ορέων Νεάμτς. Τήν δεύτερη μέρα ανεχώρησαν γιά τήν Σουτσεάβα παίρνοντας μαζί τους καί τόν αδελφό τους Γεώργιο ο οποίος είχε πάει γιά επίσκεψη στήν Σκήτη Κοζάντσα.

Είσοδος στο Μοναστήρι και οι πρώτοι πνευματικοί Αγώνες.

Περπατώντας μέ τά πόδια γιά τήν Συχαστρία οι Αδελφοί, έκαναν τόν πρώτο σταθμό στό Μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Νέου της Σουτσεάβας. Εδώ προσκύνησαν τ' Αγία Λείψανά του, παρηκολούθησαν τήν Θεία Λειτουργία, διάβασαν τόν Ακάθιστο Υμνο πρός τήν Θεομήτορα καί τήν νύκτα αναπαύθηκαν.

Συνεχίζοντας τόν δρόμο τους πρός τήν Συχαστρία, στάθμευσαν καί πάλι στό Μοναστήρι Νεάμτζ, όπου προσκύνησαν τήν Θαυματουργό Εικόνα της Κυρίας Θεοτόκου, Προστάτιδα όλων των Ιερών Μονών της Μολδαβίας. Κατόπιν, διασχίζοντας τήν κοιλάδα του Σέκου, εισήλθαν στήν ομώνυμο Μονή, πού είναι κτητορικό έργο του Νέστορος Ουρέκε καί τό βράδυ έφθασαν στήν Σκήτη Συχαστρία. Ήσαν ευτυχισμένοι διότι τούς οδήγησε ο Θεοτόκος σ' αυτά τά ευλογημένα βουνά, όπου ασκήτευσαν εκατοντάδες ησυχαστές διά μέσου των αιώνων. Γιά όλα αυτά δόξασαν τόν Θεό.

Στό Μοναστήρι συναντήθηκαν μέ τόν Οικονόμο, Μοναχό Ιλαρίωνα.

-Τούς ρώτησε: Τί επιθυμείτε, αδελφοί;

-Θέλουμε νά παραμείνουμε στό Μοναστήρι αυτό, πάτερ, καί νά μας κάνετε Μοναχούς.

-Θέλετε ν' Ακολουθήσετε τήν ζωή του Χριστού;

-Ναί, μέ τήν βοήθεια του Θεού οσιώτατε, πάτερ.

-Περιμένετε εδω, μέχρι νά ειδοποιήσω τόν Ηγούμενο.

Ήκουοντας ο Γέροντας γιά τήν άφιξη των αδελφών, είπε στόν Οικονόμο: «Πήγαινέ τους στό αρχονταρίκι, δωσε τους φαγητό καί, αρχίζοντας από αύριο τό πρωί, θά σταθούν επί τρεις μέρες καί νύκτες στήν είσοδο της Μονής, θά κτυπούν ο καθένας μ' ένα ραβδί ένα κούτσουρο, απ' αυτά πού είναι έξω στήν πόρτα καί νά λέγουν ακατάπαυστα τήν ευχή του Ιησού. Στό διάστημα αυτό των τριών ημερών δέν θά τούς δώσης τίποτε νά φάγουν. Έάν θά υπομείνουν αυτόν τόν κανόνα, θά τούς δεχθούμε στό Μοναστήρι μας.

Ο οικονόμος επέστρεψε στους αδελφούς καί τούς οδήγησε στό αρχονταρίκι γιά νά αναπαυθούν λίγο. Τήν νύκτα πήγαν στόν Ορθο, ενώ τήν δεύτερη μέρα επέστρεψαν στήν πύλη της Μονής. Εκεί προσηύχοντο ακατάπαυστα καί κτυπούσαν τά κούτσουρα. Οι Μοναχοί καί Δόκιμοι της Μονής περνούσαν από δίπλα τους, αλλά κανείς δέν τούς ρωτούσε τί κάνουν. Τό βράδυ επέστρεψε ο Οικονόμος καί τούς ρώτησε:

- Εε, Αδελφοί, σας είπε κάτι τό κούτσουρο;

- Οχι, απήντησαν εκείνοι.

-Δέν ζήτησε φαγητό τό κούτσουρο;

-Δέν μας είπε τίποτε, απήντησαν αυτοί.

-Ίδού, έτσι πρέπει νά υπομείνη ο Μοναχός στό Μοναστήρι.

Πηγαίνετε στό Αρχονταρίκι καί, αφού κάνετε τόν Κανόνα σας, θ' Αναπαυθήτε λίγο. Κατόπιν έρχεσθε καί στόν Ορθο.

Οι επόμενες δύο μέρες πέρασαν κατά τόν ίδιο τρόπο. Τήν τρίτη μέρα, τό βράδυ, ηλθε ο Ηγούμενος π. Ίωαννίκιος Μορόϊ στήν είσοδο της Μονής.

Ευλόγησε τούς τρεις αδελφούς, κατόπιν τούς οδήγησε στην εκκλησία καί τούς είπε νά προσκυνήσουν τήν Θαυματουργό Εικόνα της Κυρίας Θεοτόκου.

Μετά, εξωμολογήθηκαν αρχίζοντας από τήν παιδική τους ηλικία. Ελαβαν τόν Μέγα Αγιασμό καί λίγη τροφή, ενώ μετά από δύο μέρες κοινώνησαν τά Αχραντα Μυστήρια.

Στήν συνέχεια οι αδελφοί Βασίλειος και ο Κωνσταντίνος εστάλησαν από τόν Ηγούμενο στό διακόνημα της διαφυλάξεως των προβάτων, ενώ ο αδελφός Γεώργιος ορίσθηκε νά φυλάγη τά μοσχάρια. Ἄλλά, γιά διάστημα τριών μηνών, δέν είχαν ευλογία νά βλέπωνται καί νά συνομιλούν μεταξύ των.

Μ' αυτό τόν σκληρό τρόπο έγιναν δεκτοί στό Μοναστήρι αυτοί οι τρεις κατά σάρκα αδελφοί.

Η προσωπικότης του Ηγουμένου Ιωαννικίου

Η σκήτη Συχαστρία θεμελιώθηκε τό 1655 από ένα άγιο ησυχαστή, τόν Αθανάσιο μέ τούς μαθητάς του. Μέχρι τό 1947 η Σκήτη αυτή εξαρτάτο από τήν κυριάρχη Μονή Νεάμτς. Εκτοτε ονομάσθηκε Μοναστήρι καί απέκτησε ανεξαρτησία. Τό 1734 ανακαινίσθηκε από τόν Επίσκοπο Γεδεών καί γιά δεύτερη φορά τό 1824, μετά τήν εθνική εξέγερσι των Φιλικών, από τόν Μητροπολίτη Βενιαμίν Κωστάκε, διότι, μετά τήν δήμευσι της εκκλησιαστικής περιουσίας, στά χρόνια 1861-1863, είχε σχεδόν εγκαταλειφθεί.

Τό έτος 1884, επειδή εγκαταστάθηκε πολύ κοντά στην Σκήτη ένα εργοστάσιο ξυλείας, λίγοι ησυχαστές ανεχώρησαν σέ άλλους ησυχαστικώτερους τόπους. Μόνον ένας Μοναχός ο π. Ιωνάθαν, παρέμεινε γιά νά φυλάξη τήν εκκλησία αυτής της Σκήτης επί 25 χρόνια. Εκείνη τήν περίοδο εγένετο στην Σκήτη η Θεία Λειτουργία μόνο μία φορά κατ' έτος, στην Εορτή της, στίς 8 Σεπτεμβρίου.

Στήν περίοδο αυτή ο μεγαλόσχημος ιερομόναχος π. Ιωαννίκιος Μορόϊ, μεταβαίνοντας γιά προσκύνημα στους Αγίους Τόπους καί μετά στό Άγιον Όρος, εγκατέλειψε τήν οικογένειά του καί έγινε μοναχός σ' ένα από τά ρουμανικά Κελλιά του Αθωνος. Τό έτος 1900 επανήλθε στην Ρουμανία καί εισήλθε στην Αδελφότητα της Μονής Νεάμτς, διακονώντας ως δεύτερος εκκλησιαστικός.

Τό έτος 1900, ο Μητροπολίτης Μολδαβίας Ποιμήν Γκεωργκέσκου, απεφάσισε τήν διάλυσι του εργοστασίου της ξυλείας καί τήν Ανασύστασι της Σκήτης Συχαστρία. Γιά τόν σκοπό αυτόν, ο π. Ἰωαννίκιος Μορόϊ χειροτονήθηκε ιερομόναχος καί εστάλη ως Ηγούμενος σ' αυτή τήν Σκήτη.

Ετσι αναγεννήθηκε η Σκήτη Συχαστρία, έχουσα επικεφαλής ως Ηγούμενο, αθωνίτη μοναχό ο οποίος έδειξε πολύ ζήλο γιά όλες τίς δουλειές καί τίς ακολουθίες. Σέ διάστημα 20 ετων λειτουργούσε καθημερινά, διότι ητο ο μόνος ιερομόναχος της Σκήτης. Επίσης, φρόντιζε γιά τήν καλή ανατροφή καί πνευματική πρόοδο των υποτακτικών του καί γιά όλα τά αναγκαία της Σκήτης.

Επειδή έγινε γνωστή η άσκησίς του, έρχοντο στην Σκήτη του πολλοί Χριστιανοί. Ανάμεσά τους ήσαν καί πολλοί νεαροί, οι οποίοι ζητούσαν πνευματική ζωή. Σ' αυτούς απαριθμούμε καί τούς τρεις αδελφούς τό γένος

Ηλίε, οι οποίοι εισήλθαν στήν αδελφότητα, διότι επιζητούσαν μέ πόθο από τήν παιδική τους ηλικία, μιά ψηλή μοναχική πολιτεία καί ένα ηγούμενο έμπειρο στά πνευματικά.

Μπαίνοντας τό έτος 1909 καί μέχρι τό τέλος του 1944, όσο δηλαδή ητο ηγούμενος, π. Ίωαννίκιος Μοροΐ, πέτυχε νά αναδείξη τήν Σκήτη μιά πραγματική πνευματική ησυχαστική κυψέλη, κατά τά πρότυπα του Αγίου Ορους. Η Θεία Λειτουργία τελείτο καθημερινώς, ο Ορθρος τελείτο τό μεσονύκτιο καί οι άλλες ακολουθίες στόν καιρό τους. Ο Γέροντας δέν έδινε ευλογία ν' αρχίση η ακολουθία, μέχρις ότου νά έλθουν όλοι οι αδελφοί στήν εκκλησία. Η εξομολόγησις γινόταν μιά φορά τήν βδομάδα, ενώ η θεία Κοινωνία συνήθως μιά φορά τόν μήνα καί κατά τόν πόθο του καθενός. Τράπεζα φαγητό □ γινόταν μιά φορά τήν μέρα κάθε Δευτέρα, Τετάρτη καί Παρασκευή, στίς 3 τό απόγευμα, χωρίς λάδι, ενώ στίς άλλες μέρες υπήρχε διφασία μέ λάδι, τυρί, κατά τήν τάξι της Έκκλησίας.

Στό κελλί του, κάθε Μοναχός ήτο υποχρεωμένος νά κάνη τόν διατεταγμένο κανόνα του. Δηλαδή 300 μεγάλες μετάνοιες, 600 μικρές, προσκυνητές, καθώς καί τήν ανάγνωσι του Ψαλτηρίου. Αυτοί πού δέν ήρχοντο στόν Ορθρο καί δέν έκαναν τόν Κανόνα της προσευχής τους, εκείνη τήν μέρα δέν έμπαιναν στήν τράπεζα γιά φαγητό. Όμοίως, δέν είχε ευλογία νά δεχθεί στό κελλί του κάποιο συγγενή, ουτε νά κρατά χρήματα η νά συνομιλή γιά κοσμικά πράγματα.

Όλοι οι μοναχοί της Σκήτης διάβαζαν τό Ψαλτήριο καί έλεγαν τήν ευχή: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού ελέησόν με τόν αμαρτωλόν» μέ σιωπή καί ταπείνωσι. Ακόμη ήσαν πέντε Αδελφοί καί Μοναχοί, οι οποίοι γνώριζαν τό Ψαλτήριο από στήθους καί τό έλεγαν μιά φορά κάθε μέρα. Καθένας αγωνιζόταν κατά τήν δύναμί του. Μερικοί έφευγαν γιά τήν έρημο μέ λίγη τροφή, ενώ άλλοι αναχωρούσαν γιά τίς σπηλιές του δάσους στήν γύρω εκεί περιοχή. Όμως τά έκαναν όλα μ' ευλογία του Ηγουμένου.

Άλλά καί ο Ηγούμενος π. Ίωαννίκιος είχε επιβάλει μιά πολύ σκληρή άσκησι στόν εαυτό του. Ελεγε ο π. Κλεόπας γιά τόν Γέροντά του: «Επειδή λειτουργούσε καθημερινώς, δέν έτρωγε τίποτε από τήν Δευτέρα μέχρι τό Σάββατο, αρκούμενος στήν Κοινωνία του Σώματος καί Αίματος του Χριστού καί στό πρόσφορο μέ το οποιο προσκόμιζε. Σ' αυτές τίς πέντε μέρες ο Γέροντάς μου ερχόταν στήν τράπεζα του φαγητού καί μας διάβαζε τούς λόγους του Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου. Όμως τό Σάββατο καί τήν Κυριακή, καθώς καί στίς μεγάλες εορτές, έτρωγε μαζί μας στήν Τράπεζα».

Μας εδιηγείτο ο π. Κλεόπας κι ένα παλαιό θαύμα μέ τόν Γέροντά του, τόν π. Ιωαννίκιο.

Τό έτος 1925, μετά τήν Αλλαγή του Ημερολογίου, ο π. Ίωαννίκιος βρισκόταν σέ πλήρη ανησυχία καί αμφιβολία γιά τό τί πρέπει νά πράξη. Δέν γνώριζε, εαν τό Νέο Ήμερολόγιο είναι καλό η κακό. Λοιπόν, κλείσθηκε στό κελλί του κι αρχισε νά νηστεύη καί νά παρακαλή τόν Θεό νά του δώση ένα σημείο, ποιοΐ Ημερολόγιο νά κρατήση γιά τήν Σκήτη του, τό Παλαιό η τό Νέο.

Μετά από διάστημα 20 μερών νηστείας καί προσευχής, βλέποντας οι Μοναχοί, οτι ο ηγούμενος δέν έδινε σημεία ζωής, σκέφθησαν οτι δέν πρέπει

νά πεθάνη εξ αιτίας της νηστείας. Τότε απεφάσισαν μεταξύ τους νά παραβιάσουν τήν πόρτα του □κελλίου του καί νά του σώσουν τήν ζωή.

‘Ο Ιεροδιάκονος Γυμνάσιος Πριστάβ, σάν πιά θαρραλέος, σήκωσε ψηλά τήν πόρτα από τίς κλειδώσεις της καί βρήκε τόν Ηγούμενο κάτω πεσμένο πολύ αδύνατο καί μέ τό Ψαλτήριο δίπλα του.

Κατόπιν, του έφερε τήν θεία Κοινωνία καί λίγη τροφή επί τρείς μέρες καί συνήλθε από τήν εξάντλησι. Είπε στά πνευματικά του παιδιά τί είδους σκληρούς πειρασμούς γνώρισε από τόν διάβολο στό διάστημα αυτό της νηστείας καί προσευχές του. Ενίστε τόν απειλούσαν οτι θά τόν σκοτώσουν. Αλλοτε τόν κτυπούσαν μ’ ένα πύρινο ρόπαλο. Μιά φορά, είδε μία ομάδα δαιμόνων μέ κόκκινα μάτια πού του έλεγαν:

-Αίντε, νά κόψουμε τό κεφάλι του Γέροντος αυτού διότι θέλει νά γίνη άγιος! Κατόπιν φώναζαν μέ οργή εναντίον του.

-Αλλά ποιός σας είπε οτι δέν γίνονται σήμερα άγιοι; Τούς απήντησε ο Ηγούμενος.

Μιά αλλη μέρα τόν απείλησαν:

-Είς μάτην νηστεύεις, διότι στά χέρια μας θά πέσης! ‘Αλλά ο Ηγούμενος τούς είπε:

-‘Εγώ ελπίζω στό έλεος του Θεού καί στίς προσευχές της Θεοτόκου Μητέρας του, οτι θά λυτρωθώ από τά χέρια σας!

Μετά από πολλές μέρες νηστείας, είδε ψηλά στόν αέρα τρείς ιεράρχας, ενδεδυμένους μέ Αρχιερατικά άμφια, οι ,οποιοι έμοιαζαν μέ τούς Τρείς Ιεράρχας. ‘Ο μεσαίος εξ αυτων είπε μέ δυνατή φωνή σάν σάλπιγγα:

-Ιωαννίκιε, γιατί αμφιβάλλεις καί δέν κάνεις υπακοή; Δέν γνωρίζεις οτι η παρακοή κατεργάζεται θάνατο της ψυχης; Η δέν διάβασες οτι η υπακοή είναι μεγαλύτερη από τήν θυσία; Λοιπόν, κάνε υπακοή στους μεγαλυτέρους σου, διότι δέν θά απολογηθής εσύ γιά τήν διόρθωσι του Ημερολογίου!

Κατόπιν, αφού τόν ευλόγησαν καί οι τρείς μαζί μία φορά, ανέβησαν στόν ουρανό καί δέν τούς είδε πάλι. ‘Απ’ κείνη τήν μέρα,ο Γέροντας ακολούθησε τήν ‘Εκκλησία πού απεφάσισε τό Νέο ‘Ημερολόγιο.

Στόν ελεύθερο χρόνο του ο Γέροντας πήγαινε μέ τούς υποτακτικούς του στά διακονήματα. Εργαζόταν στους κήπους, επισκεπτόταν τούς Ασθενείς καί συμβούλευε τούς ευλαβείς προσκυνητάς πού ήρχοντο στήν Σκήτη. Η σπουδαιότερη συμβουλή πού έδινε στους μοναχούς του ήτο αυτή: «Παιδιά μου, αν θέλετε νά σωθήτε, νά έχετε τόν φόβο του Θεού νά διατηρήτε τόν νού σας καθαρό καί νά μή ξεχνάτε τό: «Κύριε Ιησού Χριστέ...»

Ο π. Ιωαννίκιος είχε αξιωθεί καί του θαυματουργικού χαρίσματος καί ενίστε εδίωκε τά ακάθαρτα πνεύματα από τούς ανθρώπους.

Κάποια φορά προσκλήθηκε στήν πόλι Τίργκου Νεάμτς γιά νά κάνη Αγιασμό στό σπίτι κάποιας οικογενείας. Μαζί του πήρε καί τόν αδελφό Κωνσταντίνο Ηλίε. Αφού τελείωσαν τήν ακολουθία του αγιασμού οι Χριστιανοί τούς προσέφεραν από ένα φλυτζάνι καφέ μέ γάλα. Ο Γέροντας όμως δέν έτρωγε τίποτε, έξω από τό Μοναστήρι του. Οι πιστοί του πρότειναν πάλι νά δοκιμάση καί ο Ηγούμενος τούς είπε:

«Ίδου, ευλογούσα τό φλυτζάνι καί αν δέν θέλετε νά δείτε ούτε ένα σημείο, τότε νά δοκιμάσω νά πιώ».

Αφου ευλόγησε τήν κανάτα μέ τό γάλα αμέσως είδαν ολοις τους ένα φίδι νά σείεται μέσα στό γάλα κι τρόμαξαν, λέγοντας: «Εμείς βάλαμε γάλα στήν κανάτα, από πού ήλθε αυτό τό φίδι; Παρακαλούμε νά μας συγχωρέσετε». Ο Γέροντας τότε τούς είπε: « Αυτό είναι τό δαιμόνιο της λαιμαργίας της κοιτίας». Καί, αφού ευλόγησε πάλι τήν κανάτα, τό φίδι εξαφανίσθηκε. Κατόπιν ο οικοδέσποινά έχυσε τό γάλα.

Άλλη φορά, ένας αδελφός της Σκήτης θέλησε νά πάη στό Τίργκου Νεάμτς ν' αγοράση κάτι γιά τόν εαυτό του. Αλλά δέν πήρε ευλογία από τόν Ηγούμενο. Βαδίζοντας στόν δρόμο, επτά δαίμονες μέ τήν μορφή μοναχών, πολύ αγρίων στήν όψη, τόν συνήνητησαν καί τόν κτυπούσαν μ' ένα πύρινο μπαστούνι. Του προκάλεσαν πολλές πληγές κι αμέσως εξαφανίσθηκαν στό δάσος. Όταν επέστρεψε στήν Σκήτη, κτυπημένος καί κυριευμένος από τούς διαβόλους, φώναζε ν' ακούσουν όλοι οι Μοναχοί: «Μή μέ αφήνετε! Επτά πνεύματα είναι μέσα μου! Μή μέ αφήνετε! Επτά πνεύματα είναι μέσα μου!»

Οι αδελφοί τόν συνέλαβαν, τόν έδεσαν καί τό είπαν στόν Ηγούμενο. Αυτός του διάβασε εξορκισμούς γιά τήν εκδίωξη των πονηρών δαιμόνων. Κατόπιν είπε στους αδελφούς νά τόν λύσουν. Οι αδελφοί του είπαν: «Εάν θά φύγη πάλι;» καί ο Ηγούμενος τούς απήνητησε: «Μή φοβήσθε. Εάν τόν έλυσε ο Θεός, δέν θά τόν κρατήσετε εσείς δεμένον». Ετσι μέ τήν προσευχή του Γέροντος Ιωαννικίου ο αδελφός εκείνος θεραπεύθηκε τελείως.

Αυτά ήσαν μερικά από τά θαυμαστά έργα του π. Ίωαννικίου ο οποίος κυβέρνησε τήν Σκήτη επί 35 χρόνια καί κατήρτισε πνευματικά πολλούς νέους μοναχούς, επικεφαλής των οποίων ήτο ο Γέροντας π. Κλεόπας.

Οι πρώτοι πειρασμοί του Δοκίμου Κωνσταντίνου

Όταν ο αδελφός Κωνσταντίνος ήτο τσοπάνης μέ τά βόδια της Μονής, έμενε στό κελλί μ' έναν άλλο αδελφό, ονόματι Νικόλαο, στόν οποίο του άρεσε πολύ η τάξις καί η καθαριότητα. Όταν επέστρεψε κάποτε από τό διακόνημα, Κωνσταντίνος, έβγαλε τά τσαρούχια του έξω καί μπήκε μέσα στό κελλί, χωρίς νά τινάξη τά ρούχα του. Ο Δόκιμος Νικόλαος, όταν τόν είδε, του έδωσε μία μέ τό χέρι, διότι δέν διατηρούσε τήν καθαριότητα.

Τότε ο Κωνσταντίνος πήγε στους μεγαλυτέρους αδελφούς, ξυπόλυτος καί μισόγυμνος, όπως ήτο, καί τούς είπε αυτό πού του συνέβη, ενώ αυτοί τόν επέπληξαν λέγοντάς του: «Αδελφέ Κωνσταντίνε, που είναι οι πληγές του Χριστού στό σώμα σου;»

Αργότερα μας έλεγε ο π. Κλεόπας: «Νά, πως μέ παρηγόρησαν οι μεγαλύτεροι αδελφοί μου! καί μή έχοντας καταφύγιο, μ' πήρε ο αδελφός Βασίλειος, ο μελισσοκόμος της Σκήτης, καί μέ φιλοξένησε γιά λίγο καιρό σέ μία αποθήκη, όπου διατηρούσε τίς κυψέλες».

Μας ελεγε ακόμη ο π. Κλεόπας: «Όταν ήμουν νεαρός, ερχόμουν από τόν σταύλο τό βράδυ κι αναπαυόμουν μέχρι τά μεσάνυκτα. Είμασταν τέσσερεις υποτακτικοί στόν προϊστάμενό μας Πέτρο Γκανέα. Αυτός είχε τό

κελλί του καί ολοι εμείς κοιμώμασταν κάτω στήν ψάθα, διότι τά κελλιά μας ήσαν πολύ μικρά. Ήταν ο Συμεών, ο Νέστωρ, ο Παύλος κι εγώ.

«Αϊντε, Κώστα, Νέστορ, Συμεών, Παλι, δέν ακούσατε τήν φωνή του Αρχαγγέλου;» Ήταν η νυκτερινή καμπάνα γιά τήν Ακολουθία. «Μή τεμπελιάζετε! Αϊντε στήν προσευχή!» Μας καλούσε στήν προσευχή, διότι, αν δέν πηγαίναμε στόν Ορθο, τήν μέρα εκείνη δέν μας έδιναν φαγητό.

Αϊντε, Κώστα, βάλε καί τά τσαρούχια σου! Τότε ητο χειμώνας καί εγώ, επειδή δέν ήμουν ποδεμένος, έτρεχα στήν εκκλησία ξυπόλυτος. Τά τσαρούχια μου ήσαν βρεγμένα καί εύρίσκοντο κοντά στήν σόμπα του κελλιού. Εμεινα ξυπόλυτος στήν εκκλησία κι αυτός ο Πέτρος Γκανέα είπε στόν Γέροντα π. Ίωαννίκιο «Γέροντα τό παιδί αυτό στέκεται στήν γωνία, πίσω από τήν πόρτα καί περπατάει ξυπόλυτο καί στό χιόνι. Δέν θά αρρωστήση;»

Καί ο Γέροντας του απήντησε: «Αφησέ τον, νά Ασκήται».

Ιεροδιάκονος Χριστοφόρος ο Ησυχαστής

Όταν ευρίσκοντο κάποτε οι Αδελφοί Βασίλειος καί Κωνσταντίνος μέ τά πρόβατα στά δάση της Σύχλας, συνάντησαν παρά πολλούς ησυχαστάς, κοντά στήν σπηλιά της Οσίας Θεοδώρας καί στήν κορυφή Ρίπα του Κοροΐ, τρία χιλιόμετρα μακριά από τήν σκήτη Σύχλα.

Κάποια φορά βρήκαν μία ερημική σπηλιά, κάτω από τίς ρίζες των δένδρων στά βάθη των Ορέων. Εκτύπησαν τήν πόρτα, αλλά δέν απήντησε κανείς. Μπήκαν μέσα, είδαν ενα τραπεζάκι καί ενα χαρτί το οποίο έγγραφε: «Εδω κατοικεί τό αγρίμι της γης». Ένας από τούς αδελφούς είπε: «Πόσους κρυμμένους δούλους έχει ο Θεός στά δάση αυτά!»

Μετά από μερικές μέρες έμαθαν τό μυστήριο της σπηλιάς, διότι έφθασε ένα βράδυ στήν σάνη της Σκήτης ο πατήρ πού ασκήτευε σ' αυτή τήν σπηλιά. Ήταν ο ιεροδιάκονος Χριστοφόρος ο Ησυχαστής. Ήλθε μέ τόν ντορβά στήν πλάτη του, έχοντας μέσα τό κρανίο ενός Οσίου, τόν οποίον βρήκε στό δάσος κατά τρόπο θαυμαστό καί τόν οποίο εξέδιδε μία ωραία ευωδία. Μετά ο ιεροδιάκονος πήγε μαζί μέ τούς αδελφούς από τό μαντρί των ζώων στόν Ηγούμενο της Σκήτης. Του είπαν πως ευρέθη αυτό τό αγιο Λείψανο, τό οποίον εφεραν μαζί τους. Η ιστορία του έχει ως εξής.

«Τό περασμένο καλοκαίρι τήν μέρα της εορτής του αγίου Προφήτου Ηλιού□, αφού ιερούργησα στήν Θεία Λειτουργία της Σκήτης Σύχλας, επέστρεφα στήν καλύβα μου στό δάσος. Στόν δρόμο, επειδή ήμουν κουρασμένος, ξάπλωσα καί κοιμήθηκα λίγο σ' ένα ξέφωτο. Ξαφνικά όμως ένα άόρατο χέρι μου έστρεψε τό κεφάλι εκεί πού ήσαν τά πόδια μου. Ενόμισα οτι θά ήτο δαιμονικός πειρασμός. Ξάπλωσα κι αποκοιμήθηκα πάλι. Καί πάλι τό ίδιο χέρι μέ ζύπνησε. Εκείνη τήν στιγμή βλέπω νά στέκεται στόν αέρα ένας όσιος ασκητής. Ήτο ντυμένος μέ ράσα, χωρίς σκούφο στό κεφάλι, μέ λευκά μαλλιά ριγμένα στίς πλάτες, μέ γένεια κανονικά, μέ πρόσωπο λαμπρό καί κρατούσε ένα κομποσχοίνι στό χέρι. Στήν συνέχεια μου είπε μέ σιγανή φωνή:

-Μή φοβάσαι, πάτερ Χριστοφόρε. Είμαι ένας ταπεινός δούλος του Χριστού πού ασκήτευσα σ' αυτόν τον τόπο, άγνωστος σέ όλους πριν από πολλά χρόνια. Ετελείωσα την ζωή μου εδώ και τά λείψανά μου παραμένουν μέχρι τώρα άταφα. Λοιπόν, σήκω και έχε εμπιστοσύνη. Βάδισε προς τά δεξιά εκατό βήματα. Θα εύρης δίπλα σ' ένα βράχο τά οστά μου. Νά πάρης ως ευλογία μόνο τό κεφάλι μου και νά τό έχης μαζί σου σ' όλη σου την ζωή, διότι αυτό θα σου είναι μεγάλη βοήθεια. Τά υπόλοιπα λείψανά μου όμως νά μή τολμήσης νά τά πάρης, αλλά νά τά ενταφιάσης σ' εκείνο τό μέρος».

Τότε εγώ έκανα τό σημείο του Σταυρού μήπως είναι πανουργία του δαίμονος και ανεχώρησα για νά εύρω τά λείψανα. Αφού τά βρήκα, άρχισα νά προσεύχωμαι. Μετά τά ασπάσθηκα, ξεπλήρωσα την εντολή του και ανεχώρησα μέ τό κρανίο του μέσα στον ντορβά μου για την καλύβα μου. Αίσθανόμουν πολύ ευτυχής και γεμάτος από πνευματική αγαλλίασι. Άλλά αναρωτιώμουν τίνος είναι αυτό τό κρανίο. Προσευχόμενος για πολλή ώρα, εμφανίσθηκε μπροστά μου ο Οσιος και μου είπε: «Πάτερ Χριστοφόρε, σ' ευχαριστώ, διότι έθαψες τά οστά μου και έκανες υπακοή κρατώντας μόνο τό κρανίο μου. Εάν τώρα επιθυμής νά μάθης και τ' ονομά μου, ονομάζομαι ιερομόναχος μεγαλόσχημος Παύλος. Ημουν ο Πνευματικός της Αγίας Θεοδώρας της Σύχλας».

Αυτός ο Ιεροδιάκονος παρέμεινε στην Σκήτη Συχαστρία τρεις μέρες επιτελώντας καθημερινώς την Θεία Λειτουργία μαζί μέ τον ηγούμενο π. Ίωαννίκιο. Όλοι, εντω μεταξύ οι Πατέρες ασπάσθησαν τό άγιο Κρανίο του Οσίου Παύλου.

Μετά ο πατήρ Χριστοφόρος επέστρεψε στο δάσος μεταφέροντας και τό κρανίο του Οσίου. Ματαίως προσεπάθησαν οι Πατέρες της Συχαστρίας νά βρουν την σπηλιά του, διότι κανείς δεν την ήξερε. Αναφέρει η παράδοσις του τόπου εκείνου οτι μεταξύ της Σκήτης Σύχλα και της περιοχής Ρίπα του Κοροΐ υπάρχει ένας μυστικός τόπος του Θεού τον οποιον κανείς δεν μπορεί νά ανακαλύψη. Εκεί αγωνίσθησαν διά μέσου των αιώνων πολλοί αγιοι ησυχαστές. Ισως εκεί νά κοιμήθηκε και ο πατήρ Χριστοφόρος μέ τό κρανίο του οσίου Παύλου στην αγκαλιά του.

Η δύναμις του Ψαλτηρίου

Μας έλεγε ο π. Κλεόπας πως ταξίδευσαν και οι τρεις αδελφοί στο Κέρναουτς, τό καλοκαίρι του 1930. Δεδομένου οτι ο Γεώργιος υπηρέτησε εκεί την στρατιωτική του θητεία, απεφάσισαν νά υπάγουν μαζί για νά πάρουν τό δικό του απολυτήριο του στρατού.

Παίρνοντας ευλογία από τον π. Ιωαννίκιο, τον ηγούμενο της Σκήτης, ανεχώρησαν μέ τά πόδια από τό Νεάμτς για την βορεινή Μολδαβία. Καθ' οδόν συμφώνησαν νά περπατούν σέ μιά απόστασι 10-15 βημάτων μακριά , ένας από τον άλλον για νά λένουν συνεχώς την ευχή και τούς Ψαλμούς του Δαβίδ, τούς οποιους ήξεραν από στήθους.

Ό πρώτος σταθμός πού έκαναν ήτο τό Μοναστήρι του Αγίου Νεομάρτυρος Ιωάννου της Σουτσεάβας. Κατόπιν αναχωρώντας για τό

Κέρναουτς, έφθασαν σ' ένα χωριό του νομού Ντοροχόϊ καί δέν εύρισκαν τόπο νά ξεκουρασθούν τήν νύκτα. Αλλά μία ευσεβής γυναίκα, βλέποντας τούς ξένους, τούς είπε:

-Τί επιθυμείτε, αδελφοί;

-Ζητούμε κάποιο σπίτι νά φιλοξενηθούμε αυτή τήν νύκτα καί δέν βρίσκουμε.

-Εχομεν εμείς ένα σπίτι στήν άκρη του χωριού στό οποίο δέν μένει κανείς. Άλλά δέν γνωρίζω, αν θά μπορέσετε νά κοιμηθήτε σ' αυτό, διότι κατοικείται από δαίμονες εξ αιτίας μερικών μάγων!

-Έάν μας δέχεσθε, εμείς θά μείνουμε σ'αυτό!

-Καλά, αδελφοί, αϊντε νά σας πάω εκεί.

Φθάνοντας σ' αυτό τό σπίτι, οι αδελφοί έφαγαν κάτι καί όπως ήσαν κουρασμένοι, ξάπλωσαν αμέσως. Μετά από λίγη ανάπαυσι, τά κακά πνεύματα τούς σήκωσαν από τόν ύπνο, δημιουργώντας πολύ θόρυβο. Τότε οι αδελφοί πήραν τό ψαλτήριο στά χέρια τους, άναψαν κεράκια καί προσευχήθησαν όλοι μαζί περίπου τρεις ώρες. Στήν αρχή άκουγαν θορύβους, φωνές καί κραυγές. Κατόπιν επιμένοντας στήν προσευχή, οι δαίμονες έφυγαν ντροπιασμένοι, λόγω τις δυνάμεως των Ψαλμών του Προφήτου Δαβίδ.

Κατά τό διάστημα της μέρας άκουσαν πάλι λίγες δαιμονικές κραυγές, Αλλά δέν τόλμησαν οι πονηροί νά τούς πλησιάσουν. Τό άλλο πρωί ήλθε η ιδιοκτήτρια του σπιτιού καί τούς ρώτησε πως κοιμήθησαν καί μαθαίνοντας γιά τά νυκτερινά τους επεισόδια μέ τούς δαίμονες, τούς ζήτησε συμβουλές πως θά καθαρισθεί τό σπίτι της από τά ακάθαρτα πνεύματα. Οι αδελφοί της είπαν νά διαβάξη τό βράδυ, τό πρωί καί τό μεσονύκτιο τούς Ψαλμούς του Δαβίδ, νά κάνη ο ιερεύς Αγιασμό, νά νηστεύη, νά εξομολογήται καί έτσι τά δαιμόνια θά φύγουν.

Φθάνοντας οι αδελφοί στό Κέρναουτς, πήραν τά αναγκαία πιστοποιητικά από τήν διεύθυνσι καί επέστρεψαν πάλι στό ίδιο χωριό, όπου είχαν σταθμεύσει τήν προηγούμενη νύκτα. Η οικοκυρά εκείνου τού σπιτιού τούς δέχθηκε μέ χαρά καί τούς ομολόγησε οτι αφ' ότου προσευχήθησαν αυτοί, τό σπίτι δέν έχει ενοχληθεί από τά πονηρά πνεύματα. Τότε κατάλαβε η γυναίκα εκείνη πόση δύναμι έχει τό Ψαλτήριο εναντίον των ακαθάρτων πνευμάτων καί νοητών εχθρών μας.

Η άσκησις του Αδελφού Βασιλείου

Επί τρία χρόνια ο μεγαλύτερος αδελφός του π.Κλεόπα, ο ρασοφόρος Βασίλειος, είχε τό διακόνημα του κτηνοτρόφου στήν Συχαστρία. Ήτο πράος καί γεμάτος αγάπη. Όλοι τόν Αγαπούσαν ακόμη καί τά πρόβατα, οι σκύλλοι καί τά πουλιά του ουρανού.

Η ασκησις του ήτο η έξής: Κάθε μέρα έτρωγε μία φορά, τό απόγευμα στίς 3 ώρα. Εγνώριζε καλά τό Ψαλτήριο, τίς επτά ακολουθίες της Εκκλησίας μας καί προπαντός ήξερε από σήθους τούς Χαιρετισμούς της Θεοτόκου, τούς οποίους έλεγε καθημερινά, χωρίς σκούφο, εκει πού έβοσκε τά πρόβατα στήν εξοχή. Τήν νύκτα Νέκανε 500 μετάνοιες καί διάβαζε τούς Βίους των Αγίων, σκεπτόμενος πάντοτε τήν Κρίσι του Θεού.

Μία αλλη άσκησί του ήτο η φροντίδα πού επεδείκνυε γιά τούς ερημίτας των γύρω δασών. Εκείνο τόν καιρό ασκήτευαν γύρω από τήν Συχαστρία καί τήν Σκήτη Σύχλα περισσότερο από 40 ερημίτες, μοναχοί καί μοναχές. ‘Ο π. Βασίλειος ήτο ο φίλος των ερημιτων. ‘Όταν συναντούσε κάποιον στά δάση καί μάλιστα ητο γνωστός του, του έβαζε μετάνοια καί του έλεγε: «Ευλόγησέ με, πάτερ καί παρακάλεσε τόν Θεό γιά μένα τόν αμαρτωλό! Εχετε ανάγκη νά σας φέρω κάτι φαγώσιμο από τήν στάνη μου;»

Εάν ο ερημίτης είχε κάποια ανάγκη ο π. Βασίλειος του έφερνε τήν δεύτερη μέρα τυρί, πατάτες, λαχανικά, αλάτι καί αλεύρι καί είχε αρκετούς ησυχαστάς, τούς οποίους γνώριζε καί τούς εσπισκεπτόταν στίς καλύβες καί σπηλιές τους.

Μιά φορά ρώτησε ένα ησυχαστή:

-Πάτερ, τί νά κάνω γιά νά σωθώ;

-Αδελφέ, Βασίλειε, του είπε ο Γέροντας, προσεύχου πάντοτε, κάνε υπακοή μέ αγάπη καί νά έχης ταπεινώσι. Αν φυλάξης αυτά τά τρία, σίγουρα θά σωθής!

Η Προφητεία του Επισκόπου αγίου Ιωάννου

Τό Φθινόπωρο του έτους 1930, ο ρασοφόρος Βασίλειος έβοσκε τά πρόβατα μαζί μέ τόν αδελφό του Κωνσταντίνου στήν περιοχή των ορέων της Σύχλας. Ο π. Βασίλειος πήγαινε μπροστά από τά πρόβατα καί προσηύχετο, ενώ ο Κωνσταντίνος ακολουθούσε. Εκείνη τήν μερα πέρασε από δίπλα του ένας αγιος ερημίτης, ο Επίσκοπος Ιωάννης, συνοδευόμενος κι από ένα διάκονο. Αυτός είχε φύγει από τό Κίεβο τό έτος 1918, εξ αιτίας των διωγμών του □αθειϊστικού καθεστώτος. Ο Επίσκοπος Ιωάννης εμφανίσθηκε μπροστά τους, τούς ευλόγησε καί τούς δύο καί ως προορατικός, είπε στόν νεώτερο αδελφό μέσω του διακόνου του, ο οποίος γνώριζε τήν ρουμανική γλώσσα.

-Αδελφέ Κωνσταντίνε, είπε στόν αδελφό σου Βασίλειο νά ετοιμάζεται καί νά πηγαίνη μπροστά, διότι έχει νά διανύση ένα πολύ μακρινό δρόμο!

‘Ο διάκονος μετέφρασε τά λόγια αυτά στόν αδελφό Κωνσταντίνο. Κατόπιν ο μακάριος επίσκοπος ανεχώρησε γιά τήν Σύχλα, στόν Πνευματικό του, ιερομόναχο μεγαλόσχημο Βασιανό, ο οποίος ασκήτευε πλησίον της σπηλιάς της οσίας Θεοδώρας. Ο Κωνσταντίνος όμως δέν κατενόησε τί σήμαιναν τά λόγια του Επισκόπου. Αλλά, όταν συναντήθηκαν μέ τόν αδελφό του τόν π. Βασίλειο, πού προπορευόταν των προβάτων, του μήνυσε τά λόγια αυτά του αγίου ερημίτου, επισκόπου Ιωάννου.

‘Ο π. Βασίλειος κατάλαβε τήν προφητεία του αγίου Επισκόπου, οτι σίγουρα έπρεπε νά ετοιμασθη διότι η ωρα της αναχωρήσεώς του απ’ αυτόν τόν κόσμο πλησίαζε.

Τό θαυμαστό τέλος του ρασοφόρου Βασιλείου

Τήν άνοιξι του έτους 1931, αυτός ο ταπεινός υποτακτικός καί πρώτος γυιός στήν οικογένεια του Αλεξάνδρου Ηλίε, Αρώστησε καί μεταφέθηκε στήν Σκήτη. Κάποτε, μετά τό τέλος της Θείας Λειτουργίας καί προσευχόμενος

μπροστά στην εκκλησία, είδε μία φοβερή οπτασία. Από τόν φόβο του αρχισε νά κλαίη καί νά φωνάζη δυνατά:

Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον με, διότι μέ κτυπούν οι δαίμονες! Δέν μέ αφήνουν!

Ενώ πρός τούς Πατέρας πού άκουσαν τίς φωνές του καί συγκεντρώθησαν γύρω του, τούς είπε:

-Προσκυνείτε, Πατέρες! Προσκυνείτε! Ιδού ήλθε η Δέσποινά μας! Η Μητέρα του Κυρίου μας είναι ενώπιόν μας μέ τόν Σωτήρα Χριστό στην αγκαλιά της! Νάτην, είναι ψηλά πάνω μας!

-Άδελφέ π. Βασίλειε, γιατί φώναζες τόσο δυνατά; Τόν ρώτησαν οι Μοναχοί.

-Πατέρες, όταν προσευχόμεν μπροστά στην εκκλησία, ξαφνικά εμφανίσθηκε μία ομάδα δαιμόνων πολύ φοβερών μέ πύρινα ρόπαλα στά χέρια τους κι άρχισαν νά μέ κτυπούν σκληρά καί νά κραυγάζουν:

«Ματαίως προσεύχεσαι, δέν θά σωθής! Σύ είσαι ο δικός μας, διότι είσαι αμαρτωλός». Τότε άρχισα νά ικετεύω μέ ελπίδα τήν Κυρία μας Θεοτόκο. Τήν στιγμή εκείνη, κατέβηκε χαμηλά από τόν ουρανό ένα άσπρο σύννεφο, πλημμυρισμένο στό φώς, καί στάθηκε πάνω από τήν εκκλησία μας. Μέσα στό σύννεφο είδα τήν Κυρία Θεοτόκο μέ τό Θείο Βρέφος στην Αγκάλη της καί μου είπε:

-Μή φοβάσαι. Από σήμερα έχεις ακόμη τρείς μέρες. Κατόπιν θά έλθης κοντά μας. Υστερα ο Σωτήρ μας ευλόγησε όλους καί τό σύννεφο ανέβηκε πάλι στόν ουρανό Πατέρες, μεγάλη είναι η δύναμις καί η παρρησία της Κυρίας Θεοτόκου ενώπιον του Σωτήρος μας Ιησου Χριστού καί πάρα πολύ ακούει τίς προσευχές της!

Στήν συνέχεια ο Ηγούμενος του είπε τά εξής:

-Άδελφέ Βασίλειε, πρόσεχε νά μή σέ εξαπατήση ο νοητός εχθρός! Πρόσεχε τόν εαυτό σου καί τόν νού σου, διότι πολλές είναι οι παγίδες του!

Μετά είπε πρός τούς άλλους αδελφούς:

-Εάν μετά από τρείς μέρες ο π. Βασίλειος θ' αναχωρήση από κοντά μας, τότε πραγματικά η Μητέρα του Κυρίου μας του εμφανίσθηκε! Εάν, δέν πεθάνη, τότε ο διάβολος τόν εξηπάτησε!

Μετά από τρείς μέρες, ακριβώς τήν ίδια ώρα της εμφανίσεως της Παναγίας μας, ο ρασοφόρος Βασίλειος Ηλίε εκοιμήθη εν ειρήνη μέ τήν προσευχή στά χείλη του.

Η άσκησις καί τό τέλος του μοναχού Γερασίμου 'Ηλίε

Ο μοναχός Γεράσιμος Ηλίε ήτο ο μεγαλύτερος αδελφός του π. Κλεόπα. Αυτός ποιόμανε τίς αγελάδες της Σκήτης επί τέσσερα συνεχή χρόνια, διότι ήτο μία ψυχή αγωνιστική καί φιλέρημη. Μετά τήν κουρά του σέ μοναχό ο π. Γεράσιμος πολλαπλασίασε τίς ασκήσεις του. Ελεγε καθημερινά τό Ψαλτήριο, διάβαζε τίς ακολουθίες του νυχθημέρου, πολλές από τίς ,οποίες τίς ήξερε απέξω, ενώ τίς νύκτες έκανε έκατό μετάνοιες λέγοντας καί τήν ευχή του Ιησού

·Ητο ζηλωτής στά πνευματικά, σιωπηλός καί είχε μεγάλη ευλάβεια στήν Παναγία μας. Συζητούσε λίγο καί είχε τό χάρισμα των δακρύων.

·Ο πατήρ Γεράσιμος μετέφερε μαζί του πάντοτε τήν εικόνα της Κυρίας Θεοτόκου. Τήν τύλιγε μέσα σέ μιά καθαρή πετσέτα, τήν έβαζε στόν ντορβά του, δίπλα τά βιβλία των Βίων των Αγίων κι έφευγε στό δάσος νά βοσκήση τά ζώα. Εκεί, κρεμούσε τήν εικόνα στό κλαδί κάποιας οξυας, διάβαζε τόν Ακάθιστο Υμνο μπροστά της κι έκανε μετάνοιες.

Μιά φορά, ενώ προσηύχето, άρχισε νά κλαίη δυνατά ενώπιον της Εικόνας της Θεομήτορος. Διερχόμενος απ' εκεί ένας ξυλοκόπος τόν ρώτησε:

-Τί σου συμβαίνει, πάτερ, καί κλαίεις, τόσο δυνατά;

-Τραυματίσθηκα στό ένα πόδι.

-Κάνε υπομονή, πάτερ, καί θά σου περάση!

-Νά δώση ο Θεός νά μου περάση ο πόνος!

Αυτός ο νεαρός στρατιώτης του Χριστού είχε καί ένα άλλο μυστικό αγώνισμα. Πάντοτε σκεπτόταν τόν θάνατο καί τήν φοβερή Κρίσι. Όταν άκουγε οτι κάποιος πατήρ είναι βαρειά αρρωστος, πήγαινε δίπλα του, τόν παρηγορούσε καί προσευχόταν γι'αυτόν.

-Γιατί κλαίεις, πάτερ Γεράσιμε; Τόν ρωτούσε ο ασθενής.

-Κλαίγω διότι πλησιάζει η ώρα του θανάτου κι εγώ δέν προετοιμάσθηκα ακόμη!

Ο μοναχός Γεράσιμος μετέβαινε ενίοτε τήν νύκτα στό Κοιμητήριο κι εκεί προσηύχето μόνος του ανάμεσα στά μνήματα των κοιμηθέντων Πατέρων. Ενω στό κελλί του, είχε φτιάξει σέ ειδικό μέρος ένα φέρετρο, στό οποίο αναπαυόταν μερικές ώρες.

Γι αυτόν μας διηγείται ακόμη ο πατήρ Κλεόπας: «Ο αγαπητός μου αδελφός Γεράσιμος, γνώριζε όλο τό Ψαλτήριο, τίς Ωδές του Μωϋσέως, τήν Παράκλησι της Παναγίας από τήν πρώτη μέχρι τήν τελευταία σελίδα. Εργάσθηκε τρία χρόνια σάν τσοπάνης των ζώων. Είχε ο καημένος πολύ αγώνα στήν ζωή του. Τόν άκουγα πως εμάχετο μέ τόν διάβολο. Ηθελαν οι δαίμονες νά του πάρουν τό κομποσχοίνι, τόν τραβούσαν από τό ράσο καί του έλεγαν: «Τί έχεις μέ εμάς; Μάς καίεις μέ τούς ψαλμούς σου!». Τό φέρετρό του ήτο ακουμπισμένο στήν θερμάστρα. Δέν εκοιμότο. Μέχρι τά μεσάνυκτα πού άρχιζε ο όρθρος έκανε 500 μετάνοιες καί έλεγε από στήθους μέχρι 10 Καθίσματα το ψαλτηρίου.

Εγώ εκοιμώμουν. Δέν μου άρεσε εμένα νά κάνω τόση προσευχή. Μόνο αυτός μου έλεγε: «Σήκω! Αϊντε πάμε στόν Ορθρο!». Αυτός μέχρι τόν Ορθρο δέν εκοιμάτο. Μετά τήν ακολουθία αυτή ξάπλωνε μέσα στό φέρετρό του πάνω σέ μερικά άχυρα, βάζοντας κι ένα ξύλο στό κεφάλι γιά προσκέφαλο. Μιά μέρα του είπε ένας πατήρ: «Πόσα φέρετρα σάν αυτό θά χαλάσης μέχρι νά αποθάνης! καί αυτός του απήντησε: «Εγώ πιστεύω στόν καλό Θεό οτι αυτό τό φέρετρο θά είναι τό σπίτι μου στόν αιώνα».

Εκοιμάτο τρεις ώρες, τό πολύ τέσσερεις, μετά τόν Ορθρο. Εγώ πήγα στόν Γέροντα, λέγοντάς του: «Εγώ δέν μπορώ νά μένω μέ τόν Γεράσιμο! Όλη τήν νύκτα κτυπά τίς παλάμες του κλαίγοντας». Ενίοτε άρχιζε νά κλαίη καί κρατούσαν οι στεναγμοί του επί δύο ώρες, ώστε νόμιζες, κατά τήν παροιμία, οτι

του έβαλαν αλάτι στόν κόρφο του. Άγωνιζόταν όμως μυστικά. «Παιδιά μου, έλεγε ο Γέροντά τους, αφήστε τον πιά, αφήστε τον. Ο καθένας έχει τήν δική του εργασία. Εσύ δέν γνωρίζεις τί συμβαίνει στόν διπλανό σου. Αυτός έχει μεγάλο έρωτα μέ τό Ψαλτήριο. Έχει τόν αγώνα του». Γι' αυτό δέν έζησε πολύ ούτε αυτός, ούτε ο αδελφός του Βασίλειος, ούτε ο Κωνσταντίος Ουρικόπουλος. Κι εκείνος γνώριζε τό Ψαλτήριο από στήθους.

Έτσι έζησε καί ο π. Γεράσιμος. Μιά φορά ασθένησε καί του είπε ο Ηγούμενος:

-Νά σου φέρουμε ένα γιατρό γιά νά σε θεραπεύση;

-Καί αυτός του απήντησε μέ δάκρυα:

-Συγχωρέστε με, Πατέρες, εγώ προσευχήθηκα στόν Θεό νά μου δώση στενοχώριες καί ασθένειες μόνο καί μόνο γιά νά σωθώ. Συνεπώς, εάν αυτός έκανε τό έλεός Του σέ μένα, πως εγώ νά εναντιωθώ; Αφήστε με στό χέρι καί στό θέλημα του Θεού διότι η ασθένεια αυτή είναι γιά τήν σωτηρία μου!

Επειδή λοιπόν, ήτο άρρωστος ο πατήρ Γεράσιμος, δέν μπορούσε νά κατέβη στην εκκλησία. Αλλά από τήν Θεία Λειτουργία δέν απουσίαζε. Τόν μετέφεραν αδελφοί μέ μία κουβέρτα καί τόν Ακουμβούσαν στόν πρόναο.

-Πάτερ Γεράσιμε, του έλεγαν οι άλλοι, γιατί δέν μένεις στό κελλί σου μέχρι νά γίνης καλλίτερα;

-Πατέρες, συγχωρέστε με, τόν άμαρτωλό! Ηλθα ν' ακούσω τήν Θεία Λειτουργία! Ίσως αυτή νά είναι η τελευταία Λειτουργία της ζωής μου! Διότι από καμμία άλλη ακολουθία δέν έχομεν ανάγκη γιά τήν σωτηρία μας, όσο από τήν Θεία Λειτουργία!

Κάποια νύκτα πέθανε ένας γέροντας μοναχός. Τότε ο πατήρ Γεράσιμος είπε στους άλλους μέ δάκρυα: «Νά γνωρίζετε, Πατέρες, οτι μετά τόν πατέρα Βασίλειο, έρχεται η σειρά μου ν' αναχωρήσω απ' αυτή τήν ζωή».

Καί πράγματι, στίς 14 Σεπτεμβρίου 1933, στην Ύψωσι του Τιμίου Σταυρού ο μεγάλος αγωνιστής π. Γεράσιμος παρέδωσε τήν ψυχή του στα χέρια του Χριστού μέσα στό φέρετρο τό οποίο είχε κατασκευάση γιά τόν εαυτό του. Κάτω από τό κεφάλι του βρέθηκε γράμμα πού απευθυνόταν στόν μικρότερο Αδελφό του:

«Αγαπητέ αδελφέ μου Κωνσταντίνε, νά γνωρίζης οτι έσένα ο Θεός θά σε κρατήση πολλά χρόνια σ' αυτή τήν ζωή. Σέ παρακαλώ νά μή μέ ξεχνάς εμένα τόν άμαρτωλό στίς άγιες προσευχές σου. Καθώς κι εγώ μέ πολλά δάκρυα παρεκάλεσα τόν Θεό γιά σένα καί γιά όλους τούς αδελφούς νά σας οδηγήση στόν δρόμο της σωτηρίας!»

Ο θαυμαστές οπτασίες του Αδελφού Κωνσταντίνου

Μέχρι πού συμπληρώθηκαν 40 μέρες από τόν θάνατο του αδελφού του Γερασίμου ο Κωνσταντίνος διάβαζε τό Ψαλτήριο, νήστευε καί προσηύχετο γιά τήν σωτηρία του.

Κάποτε, ενώ ξεκουραζόταν λίγο, είδε οτι τό μνήμα του αδελφού του πού ητο στό παλαιό Κοιμητήριο, δίπλα στην εκκλησία, ανοίχθηκε καί τό καπάκι το φερέτρου πήγε σέ άλλο μέρος. Ενώ από τό Άγιο Βήμα άρχισε νά τρέχη προς τό

μνήμα μία πηγή από καθαρό νερό σάν κρύσταλλο καί η μορφή του αδελφού του γινόταν λευκή σάν τό χιόνι. Τότε ο Γεράσιμος ξύπνησε σάν από τόν ύπνο καί του είπε: «Αδελφέ Κωνσταντίνε, οι προσευχές της Εκκλησίας μ' έσωσαν...»

Εκείνο τό έτος, μετά τήν μετάβασι των αδελφών πρός τόν Κύριο, ο Κωνσταντίνος ήτο πολύ λυπημένος γιά τόν πρόωρο θάνατό τους. Όμως προσήχεται μέ δάκρυα στόν Θεό νά του αποκαλύψη πού ακριβώς βρίσκονται οι ψυχές τους. Καί μιά νύκτα, εκοιμάτο στό κελλί του καί δέν σηκώθηκε μέχρι τό πρωί.

Αφού ξύπνησε καί σηκώθηκε τό πρωί, η ψυχή του ήτο πολύ ειρηνική καί πραεία. Μετά πήγε στόν 'Ηγούμενο καί του είπε τήν οπτασία πού είχε δει εκείνη τήν νύκτα. Του είπε οτι συναντήθηκε μέ τούς αδελφούς του, τόν Βασίλειο, τόν Γεράσιμο καί μέ τίς αδελφές του πού είχαν αναχωρήσει πρός τόν Κύριο μέσα σ' ένα θαυμαστό κηπο μέ λουλούδια καί ευωδία, μέ δένδρα φορτωμένα μέ καρπούς, όπου τά πουλιά κεηλαδούσαν τήν δόξα του Θεού. Όλη αυτή τήν νύκτα τήν πέρασα μαζί μέ τούς αδελφούς μου βαδίζοντας καί ψάλλοντας μέ πολλή πνευματική χαρά μέσα στόν Κήπο του Παραδείσου!

Στήν συνέχεια οι αδελφοί του τόν παρηγόρησαν καί τόν ενεθάρρυναν οτι θά προσεύχονται γι' αυτόν γιά νά είναι μαζί πάντοτε. Τόν προέτρεψαν νά κάνη υπακοή καί νά προσεύχεται αδιάκοπα καί πολλοί άνθρωποι θ' αναπαυθούν κοντά του. Κατόπιν αποχωρίσθηκαν διακόπτοντας τήν χαρά τους καί τότε ο Κωνσταντίνος ξύπνησε από τόν βαθύ του ύπνο. Τότε η ωρα ήτο 5 τό πρωί.

Ο Δόκιμος Κωνσταντίνος διακονητής της εκκλησίας

Όταν υπηρετούσε ως δεύτερος διακονητής στήν εκκλησία της Μονής ήτο αυτόπτης μάρτυς μερικών θαυμάτων πού συνέβησαν στήν ώρα της Θείας Λειτουργίας, στήν εκκλησία της Σκήτης Συχαστρία. 'Ιδού τί μας διηγήθηκε:

«Νά βλέπατε τί έπαθα μ' ένα έναρετο ιερέα, τόν π. Κάλλιστρατο Μπόμπου. Ως Πνευματικός πέρασε κάποτε από μία μοναχή, ασκήτρια σέ σπηλιά του δάσους. Τότε στά δάση ασκήτευαν περί τούς 50 μοναχούς καί μοναχές. Αυτή η μοναχή είπε στόν π. Κάλλιστρατο: «Σέ εσάς δέν κατέρχεται τό Αγιο Πνεύμα, διότι ακολουθήσατε τό Νέο 'Ημερολόγιο!» Από τότε ο πατήρ καλλίστρατος διατελούσε εν πολλή αμφιβολία.

Μιά φορά, όταν ήμουν βοηθός διακονητής στήν εκκλησία, παρετήρησα οτι τό πρόσφορο πού λειτουργούσε ο Ηγούμενος ήτο άσπρο καί γλυκό, ενώ αυτό μέ τό οποίο λειτούργησε ο πατήρ Καλλίστρατος ήτο πικρό καί πρασινωπό. Τότε ρώτησα τόν Γέροντα π. 'Ιωαννίκιο:

-Γέροντα, γιατί όταν λειτουργή ο πατήρ Καλλίστρατος τό πρόσφορό του είναι μουχλιασμένο καί πικρό;

-Μά, παιδί μου, διότι λειτουργεί μέ αμφιβολία. Δηλαδή αμφιβάλλει αν κατέρχεται τό Αγιο Πνεύμα στήν Εκκλησία του Χριστού πού ακολουθεί τό Νέο Ημερολόγιο. Μετέβη πρό καιρού σέ μιά ερημίτισσα του δάσους καί αυτή του είπε οτι τό Αγιο Πνεύμα δέν κατέρχεται στήν Θεία Λειτουργία εξ αίτίας

του Νέου Ημερολογίου. Του είπα οτι πλανήθηκε, διότι δέν πιστεύει οτι τό Αγιο Πνεύμα κατέρχεται στά Μυστήρια της Εκκλησίας μας!
Κάποτε ο πατήρ Καλλίστρατος τελούσε τήν Θεία Λειτουργία καί, οταν κάλεσε τό Αγιο Πνεύμα νά κατέλθῃ, μέ έκπληξί του είδε οτι ο αμνός έγινε κρέας καί έτρεχε τό αγιο αίμα από τό δισκάριο καί τό αντιμήνσιο. Όταν παρετήρησε μέσα στό αγιο ποτήριο είδε ανθρώπινο αίμα. Τότε με κάλεσε καί μου είπε:

-Αδελφέ Κωνσταντίνε, έλα εδώ κοντά! Τί βλέπεις;

-Πώ, πώ, πάτερ Καλλίστρατε! Η θεία Κοινωνία έγινε κρέας καί αίμα!

Τότε έστειλα νά ειδοποιήσουν γρήγορα τόν Ηγούμενο. Οταν ήλθε ο σάρετς, έβαλε μοναχούς νά διαβάζουν τό Ψαλτήριο στόν χορό καί είπε:

-Εε! Πάτερ Καλλίστρατε, πιστεύεις τώρα οτι έρχεται τό Αγιο Πνεύμα καί μεταβάλλει τά δώρα η όχι;

-Συγχώρεσέ με, πάτερ! Κι έπεσε στά γόνατά του κλαίγοντας.

-Πρόσεχε! Κατήλθε τό Αγιο Πνεύμα. Μετεβλήθη τό Σώμα του Χριστού σέ κρέας! Μετεβλήθη τό νερό καί κρασί σέ Τίμιο Αίμα Του! Γιατί πλέον αμφιβάλλεις, πάτερ;

-Πιστεύω, Γέροντα. Σέ παρακαλώ συγχώρεσέ με!

-Πιάσε καί σφίγξε τά Τίμια Δώρα!

Κατόπιν μ' ένα σκαρπέλο άνοιξε μία οπή στήν βási της Αγίας Τραπέζης, διότι συμβολίζει τόν Τάφο του Κυρίου μας καί έθαψε εκεί τά Αγια Μυστήρια, όπως μας διδάσκουν οι αγιοι πατέρες μας. Τό Αγιο Ποτήριο τό αγίασε εκ νέου καί τό έπλυνε μαζί μέ τό Αντιμήνσιο στό χωνευτήριο. Στάθηκα εκεί μέχρι νά τελειώση όλο τό ψαλτήριο. Κατόπιν άρχισα πάλι τήν θεία Λειτουργία, συνεχίζοντας από τήν προσκομιδή: «Εως των στρατιωτών λόγχη τήν πλευράν αυτού □ άνυξε...» Ετσι επιτελέσθηκε η Θεία Λειτουργία καί δέν επαναλήφθηκε πάλι αυτό τό θαύμα.

-Τώρα πιστεύεις; Τόν ρώτησε πάλι ο σάρετς.

-Πιστεύω, πάτερ!

Μετά ο πατήρ Ιωαννίκιος τόν επετίμησε μέ αποχή από τήν Θεία Λειτουργία 40 μέρες, λέγοντάς του: «Σου έλεγα νά πιστεύης ακράδαντα αλλά εσύ πήγαινες στίς ερημίτισσες του δάσους νά διδαχθής για τό Ημερολόγιο!»

Αυτό συνέβη τό 1932. Τόν ίδιο καιρό ήμουν μάρτυς κι ενός άλλου θαυμαστού γεγονότος πού συνέβη στόν καιρό της θείας Λειτουργίας.

Κάποια φορά, όταν λειτουργούσε ο πατήρ Ιωαννίκιος, μετά τόν καθαγιασμό των Τιμίων Δώρων, έπεσε από τό Αγιο Ποτήριο μία σταγόνα Αίματος του Χριστού πάνω στό αγιο αντιμήνσιο. Έκείνη η σταγόνα άρχισε νά λάμπη καί μετά νά μεταβάλλεται σέ Ακτίνα. Τότε ο σάρετς Ιωαννίκιος μέ φώναξε γρήγορα:

-Αδελφέ Κωνστατίνε, έλα εδώ κοντά!

Κυττάζοντας εγώ, μου είπε ο σάρετς:

-Τί βλέπεις εδώ στό αγιο αντιμήνσιο;

-Βλέπω μία σταλαγματιά από τό αγιο Αίμα. Ακτινοβολεί τόσο δυνατά, πού δέν μπορεί νά τήν αντικρύσω από κοντά!

Τότε ο στάρετς μου είπε:

-Βλέπεις, ποιόν εμείς οι αμαρτωλοί υπηρετούμε; Γι'αυτό νά στέκεσαι μέ μεγάλο φόβο καί ευλάβεια μπροστά στή Αγία Τράπεζα!

Κατόπιν ο στάρετς Ιωαννίκιος κοινώνησε αυτή τήν σταλαγματιά του Αγίου Αίματος του Χριστού.

Αργότερα, όταν ήμουν καί πάλι διακονητής της εκκλησίας, ητο στό Μοναστήρι ένας ιερεύς, πού είχε έλκος στομάχου, καί λειτουργούσε. Έξ αίτίας της ασθενείας του δέν μπορούσε νά υποφέρει τόν καπνό του θυμιάματος. Αυτός ο ιερεύς μου έλεγε νά είμαι προσεκτικός καί νά βάζω λίγο θυμιάμα στό θυμιατό, Αλλά εγώ, από απροσεξία μου, έσφαλα πάντοτε. Ο ιερεύς, βλέποντας αυτό, δέν μου είπε ξανά τίποτε καί κρατούσε τήν λύπη μέσα του. Όταν μιά νύκτα επέστρεψα στό κελλίο μου από τον όρθρο καί ξάπλωσα νά ξεκουρασθώ, είδα μία φοβερά σπασία. Είδα τόν ιερέα νά περιβάλλεται από ακτίνες δυνατού φωτός.

Τότε αντελήφθηκα οτι αυτός ο ιερεύς ήτο άγιος. Ετρεξα γρήγορα καί του ζήτησα συγχώρεσι. Κατόπιν, εκείνη τήν νύκτα πήγα στόν στάρετς καί του εξωμολογήθηκα τό ππαίσμα μου.

Ο αδελφός Κωνσταντνος αγιογράφος

Μου διηγείτο ακόμη τά εξής ο πατήρ Κλεόπας: «Όταν ήμουν δόκιμος μοναχός, είχα ταλέντο στήν αγιογραφία. Μέ είχε διδάξει ζωγραφική των εικόνων ένας μοναχός, Νείλος τό όνομά του από τήν Μονή Σέκου. Όταν συνήθισα στήν ιχνογραφία των μορφών άρχισα τήν ζωγραφική μέ νεροχρώματα καί δούλευα καλά μέ τό πινέλλο. Ενίστε ερχόταν ο Ηγούμενος στό κελλί μου νά δει πώς ζωγραφίζω καί του άρεσε πολύ η εργασία μου. Άλλά εγώ είχα μπει στόν πειρασμό των χρημάτων, διότι μόνος μου αγόραζα τά χρώματα καί όλα τά αναγκαία για τήν ζωγραφική των εικόνων.

Μιά φορά ήλθε ο στάρετς στό κελλί μου καί μέ πείραξε μέ τήν ερώτησι:

-Τί τιμή έχει αυτή η εικόνα;

-Δέν τήν κάνω για χρήματα, Γέροντα! Του απήντησα εγώ.

-Γι'αυτό, αδελφέ Κωνσταντίνε, σέ ρωτώ για τήν τιμή της, διότι είναι ωραία! Μου είπε δοκιμάζοντάς με ο στάρετς.

Όταν είδα εγώ οτι πρέπει νά κοστολογήσω τήν εικόνα καί θά έχω χρήματα από τούς ανθρώπους, φοβήθηκα μήπως νικηθώ από τήν περηφάνεια καί τήν χρηματολατρεία. Κάποια μέρα, ήλθε ο πατήρ Κυριάκος, ο οικονόμος της Σκήτης στό κελλί μου καί μου □ είπε: «Αδελφέ Κωνσταντίνε, άφησε τήν αγιογραφία καί πήγαινε σέ άλλο διακόνημα!. Ετσι, από τότε άφησα για πάντα τήν αγιογραφία κι έγινα τσοπάνης των ζώων της Σκήτης μας.

Ετσι, λυτρώθηκα από δύο μεγάλα αμαρτήματα, από τήν περηφάνεια και τήν φιλαργυρία!».

Ο μοναχός Γαλακτίων , πρώτος σύμβουλος του δοκίμου Κωνσταντίνου.

Αυτός ο ενάρετος μοναχός, καταγόμενος εκ προγόνων από τό χωριό Σαλίστεα Σιμπίου, γεννήθηκε στήν Κοινότητα Πιπιρίγκ του νομού Νεάμτς από γονείς πτωχούς, Αλλά ευσεβείς. Στά νειάτα του εήτο στό χωριό του τσοπάνης. Αργότερα, επιθυμώντας ν' ακολουθήση τόν Χριστό, τό έτος 1918 εισήλθε στήν μοναχική άσκησι στήν Σκήτη Συχαστρία, καρείς και μοναχός τό έτος 1925. Εδώ είχε τό ίδιο ευλογημένο διακόνημα, βόσκοντας τά πρόβατα της Σκήτης επί 25 χρόνια. Αυτός ο όσιος μοναχός ήτο ένας μεγάλος αγωνιστής. Αυτός συνέβαλε πολύ στήν πνευματική κατάρτισι του δοκίμου Κωνσταντίνου Ηλίε,ο οποίος ήτο βοηθός του στό διακόνημα αυτό στά χρόνια 1930-1942.

Ιδού μερικές πτυχές από τ' αγωνίσματα αυτού του ευλογημένου από τόν Θεό Γέροντος Γαλακτίωνος.

Μας έλεγε ο υποτακτικός του, Δόκιμος Κωνσταντίνος, οτι ο πατήρ Γαλακτίων δέν έτρωγε ποτέ μέχρι πού νά τελείωνε τόν μοναχικό του Κανόνα. Όταν τόν καλούσαν οι αδελφοί στήν Τράπεζα του φαγητού ο Γέροντας απαντούσε: «Συγχωρήσατέ με, αδελφοί, εγώ δέν έκανα ακόμη τίς υποχρεώσεις μου προς τόν Θεό. Συνεπώς, πως νά φάγω, αφού έχω τά χρέη μου ανεξόφλητα;

Υστερα ο πατήρ αναχωρούσε για τό δάσος, Τελείωνε τίς προσευχές του και κατόπιν καθόταν για νά φάγη.

Μας έλεγε πάλι ο υποτακτικός του οτι ο Γέροντας δέν έτρωγε τήν Τετάρτη και Παρασκευή μέχρι τό βράδυ, μέχρι πού φαίνοντο τ' άστρα. Τότε μόνο ο πατήρ έκανε τό σημείο του Σταυρού ζητούσε συγχώρεσι από όλους, έπαιρνε τό αντίδωρο και έτρωγε μέ τήν ησυχία του. Μιά φορά τόν ρώτησε ο μαθητής του:

-Πάτερ Γαλακτίων, η μέρα είναι μεγάλη και η οσιότης σου είσαι αδύνατος και γέρων. Δέν θά είναι καλά νά διακόψης τό πρόγραμμα αυτό του φαγητού □ σου και νά τρώγης νωρίτερα;

-Αδελφέ Κωνσταντίνε, άκουσε τί μου είπε ο πατήρ Αθανάσιος από τό Μοναστήρι Νεάμτς. Κάποτε ένας άγιος είδε πώς μετέφεραν ένα νεκρό στόν τάφο, αλλά μπροστά και πίσω του τόν συνώδευαν δύο ωραιώτατοι άγγελοι. Τότε εκείνος ο άγιος τούς ρώτησε:

-Ποιοί είσθε εσείς; Και οι άγγελοι του άπήντησαν:

-Εγώ □ονομάζομαι Τετάρτη κι εγώ Παρασκευή! Ηλθαμε εδώ μέ τήν εντολή του Κυρίου νά βοηθήσουμε αυτήν τήν ψυχή, η οποία σ' όλη τήν ζωή της νήστευε Τετάρτη και Παρασκευή προς τιμήν των Παθών του Χριστού μας.

Όταν μου □είπε αυτή τήν ιστορία ο πατήρ Αθανάσιος, ανάπαυσα κι εγώ νά τρώγω αυτές τίς μέρες για νά βοηθήσουν κι μένα η αγία Τετάρτη και η αγία Παρασκευή στήν ώρα του θανάτου μου.

Αυτός ο ταπεινός μοναχός, όταν έβλεπε κάποιον νά περνά δίπλα από τήν στάνη του, αμέσως έλεγε στόν βοηθό του:

-Πήγαινε, αδελφέ Κωνσταντίνε καί ειδοποίησε αυτόν τόν άνθρωπο νά μείνη καί νά φάγη μαζί μας, διότι εδώ τά πρόβατα είναι σάν μία πηγή καί, άν δέν δώσης απ'αυτή τήν πηγή, σίγουρα θά ξεραθεί. Ενω, αν δώσης έστω καί λίγο ο Θεός θά φυλάξη τά πρόβατα υγιεινά. Ακόμη νά μή γνωρίζης σέ ποιόν δίνεις τήν βοήθεια, διότι αυτό είναι μεγάλη ευλογία του Κυρίου γιά μας καί τήν Σκήτη μας. Μου έλεγαν ακόμη οι μαθηταί του οτι ουδέποτε είδαν τόν π. Γαλακτίωνα νά τρώγη μόνος του κάτι στά κρυφά. Έάν λάμβανε κάτι φαγώσιμο από τό Μοναστήρι, δέν γευόταν τίποτε μέχρι πού θά επέστρεφε από τό διακόνημά του. Σ' αυτό προέτρεπε καί τούς άλλους νά κάνουν τό ίδιο.

-Γιατί δέν τρώγεις ποτέ μόνος σου, πάτερ Γαλακτίων, τόν ρωτούσαν οι άλλοι αδελφοί καί αυτός τούς απαντούσε:

-Είναι μέγας ο κίνδυνος γιά τόν μοναχό νά τρώγη μόνος του κρυφά από τούς άλλους! Μετά μέ πραεία καρδιά πρόσθεσε:

-Εε, αδελφοί, η αγάπη καί η αδελφωσύνη ξεπερνούν κατά πολύ τόν πλούτο!

Ο πατήρ Γαλακτίων ήτο ο πτωχότερος μοναχός του Μοναστηριού. Είχε μία μόνο στολή από ρούχα, μία κάπα καί μερικά εσώρουχα γιά νά αλλάζη. Κάποτε τόν ρώτησε ο μαθητής του:

-Γιατί δέν κάνεις καί η οσιότης σου μερικά καινούργια ρούχα, όπως καί οι άλλοι Πατέρες; Καί ο Γέρον του απήντησε:

-Αδελφέ Κωνσταντίνε, ξωμολογήθηκα σ' ένα ερημίτη, τόν οποίον συνάντησα, όταν έβוסκα τά πρόβατα στό δάσος. Αυτός μου είπε: «Πάτερ Γαλακτίων, νά έχης τόση περιουσία, όση είναι δυνατόν νά μεταφερθεί μιά φορά από τόν ένα τόπο στόν άλλο!» Κατόπιν πρόσθεσε: «Νά μή παραλείπης ποτέ τόν κανόνα των προσευχών σου, τών μετανοιών σου. Νά λέγης συνεχώς τήν ευχή του Ιησού καί νά είσαι ειρηνικός μέ όλους, πριν από τήν δύσι του ηλίου! Εάν τά φυλάξης όλα αυτά, ο Θεός θά σου χαρίση τόπο στόν παράδεισο.

Αλλη φορά συνήντησε ο Γέροντας στό δάσος έναν άγιο ερημίτη καί τόν ρώτησε:

-Λέγε μου, πάτερ, πότε θά έλθη τό τέλος του κόσμου;

Καί, ο όσιος Ησυχαστής στενάζοντας του είπε:

-Γνωρίζεις πότε θά έλθη τό τέλος του κόσμου; Όταν δέν θά υπάρχει δρόμος από τήν μιά γειτονιά στην άλλη! Δηλαδή, όταν θά εκλείψη η αγάπη μεταξύ των ανθρώπων.

Τό βράδυ, συνήθιζε ο πατήρ Γαλακτίων νά βάζη τούς αδελφούς νά διαβάζουν από τό Ψαλτήριο καί τήν Άγία Γραφή, διότι επιθυμούσε πάρα πολύ νά ακούη τόν λόγο του Θεού.

Κάποτε είπε στόν μαθητή του:

-Αδελφέ Κωνσταντίνε, σέ παρακαλώ διάβασε ακόμη από τήν Αγία Γραφή γιά τήν υπομονή του Ιώβ.

Οσο καιρό διάβαζε ο δόκιμος Κωνσταντίνος, ο πατήρ Γαλακτίων έκλαιγε.

Κατόπιν πρόσθεσε:

-Ιδού, αυτός ητο ένας μέγας άνθρωπος στόν κόσμο, διότι δέν παραπονέθηκε ενώπιον του Θεού όταν του πήρε τά πρόβατά του, τά βόδια καί τά παιδιά του. Ενω εγώ ο αμαρτωλός, πόσο αδύνατος είμαι στην πίστι!

Εάν ασθενήση η κτυπήση κάποιου πρόβατο εκείνη τήν μέρα δέν μπορώ ούτε νά φάγω!

-Γιατί τότε δέν μπορείς νά φάγης, πάτερ Γαλακτίων; Τόν ρώτησε ο υποτακτικός του.

-Δέν έχω πλέον κουράγιο νά φάγω, όταν βλέπω ότι ο Θεός παιδεύει τό κοπάδι μου, λόγω των αμαρτιών μου!

Μετά από 12 χρόνια διακονίας στήν στάνη των προβάτων καί σέ άλλες □ υπηρεσίες της Μονής, τό καλοκαίρι του έτους 1942 ο μοναχός Κλεόπας Ηλίε διωρίσθηκε αναπληρωτής του Ηγουμένου στήν Σκήτη Συχαστρία καί ο πατήρ Γαλακτίων είχε άλλους βοηθούς του στά πρόβατα.

Τό φθινόπωρο του 1946, μετά από 30 χρόνια υπακοής ο πατήρ Γαλακτίων έσπασε τό πόδι του. Ενω καθόταν στό κρεβάτι καί περίμενε τό τέλος, άκουσε οτι πέθανε ένας μοναχός, ονόματι Ναζάριος. Τότε είπε στόν πρώην μαθητή του, τόν π. Κλεόπα ο οποίος εν τω μεταξύ είχε γίνει στάρετς της Σκήτης:

-Σας παρακαλώ, πάτερ Ηγούμενε, νά μή θάψετε τόν π. Ναζάριο χωρίς νά πάρετε καί μένα! Μή κάνετε έξοδα δύο φορές! Αυριο τό βράδυ στίς 6 ώρα θά φύγω κι εγώ απ' αυτή τήν ζωή!

Τήν επομένη μέρα, στήν καθωρισμένη ώρα, ο πατήρ Γαλακτίων, καλός καί ακούραστος στρατιώτης του Χριστού παρέδωσε τό πνεύμα του στά χέρια του Χριστού. Τήν μέρα εκείνη είχε συμπληρώσει 64 χρόνια ζωή επί της γής! Ετσι τελείωσε τήν ζωή του αυτός ο υιός της υπακοής, ο πνευματικός σύμβουλος του π. Κλεόπα καί συνδιακονητής του στά πρόβατα.

Στά πρόβατα της Σκήτης Συχαστρία

Ο πάτηρ Κλεόπας μου εδιηγείτο κάποτε: «Στά χρόνια πού ήμουν τσοπάνος στά πρόβατα της Σκήτης μαζί μέ τ' αδέλφια μου, είχαμε μεγάλες πνευματικές χαρές. Η στάνη, τά πρόβατα, η ζωή στήν ερημία καί η μοναξιά στά βουνά μέσα στίς λόχμες τών δασών μας δίδαξαν πολλά γιά τήν μοναχική ζωή καί τήν θεολογία.

Τότε διάβασα εγώ τήν Δογματική του αγίου Ιωάννου του □ Δαμασκηνού πού είναι η αποκάλυψις της αληθινής πίστεώς μας. Τά μικρά αρνάκια πολύ τά αγαπούσα. Όταν ζέσταινε ο καιρός έμπαιναν μέσα στά χαμόκλαδα γιά δροσιά. Ηταν ένα κατάλληλο μέρος στό ξέφωτο Τσιρέσου καί εκεί στάλιζαν τά πρόβατα. «Σταθήτε εκεί», τούς έλεγα εγώ καί διάβαζα τήν Δογματική.

Όταν διάβαζα τήν διδασκαλία γιά τήν Αγία Τριάδα, ιδιαίτερα γιά τούς Αγγέλους, τόν άνθρωπο, τόν Θεό γιά τίς ιδιότητες του Τριαδικού Θεού □ όταν διάβαζα γιά τόν Παράδεισο, γιά τήν κόλασι, ξεχνούσα ακόμη καί νά φάγω.

Ηταν μία χαμοκέλλα παλιά στό δάσος, όπου στεγαζόμουν προσωρινά καί εκεί κάποιος από τήν Σκήτη μου έφερνε φαγητό. Τό βράδυ πού επέστρεφα ρωτούσα τόν εαυτό μου: «Αραγε, έφαγα σήμερα;» Εβλεπα τό φαγητό εκεί καί έλεγα. «Δέν έφαγα». Όλη τήν μέρα ήμουν απησχολημένος μέ τήν Δογματική του αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού. Εβαζα κι ένα φύλλο κρόκου στήν σελίδα του βιβλίου γιά νά συνεχίσω τήν άλλη μέρα. Όταν ήμουν τσοπάνης στά

πρόβατα καί τά βόδια, διάβασα τά εξής βιβλία: Τόν αγιο Μακάριο τόν Αιγύπτιο, τόν αγιο Μακάριο Αλεξανδρείας, τούς Βίους των αγίων, (είχα αγοράσει καί τούς 12 τόμους αφ' ότου ήμουν στό πατρικό σπίτι).

Τούς είχα στόν ντορβά μου, όταν ήλθα στό Μοναστήρι. Εδιάβαζα καί μου φαινόταν οτι η μέρα ητο μία ώρα. Οι Βίοι των αγίων πολύ μέ ενίσχυσαν. Πάρα πολύ.

Ακόμη καί τό κάθε παιδί μπορεί νά έχη μαζί του ένα βιβλίο. Είναι τό Προσευχητάριον, όπου μπορεί νά διαβάζη τούς Χαιρετισμούς της Θεοτόκου κάθε μέρα, νά λέγη καί τήν ευχή του Ιησού καί νά διαβάζη κι άλλες ακολουθίες.

Σ' αυτά τά χρόνια προσευχόμεν πολύ καί διάβασα τήν Αγία Γραφή καί αρκετές διδασκαλίες των Αγίων Πατέρων, όπως: Τό Γερωντικόν, τήν Κλίμακα του οσίου Ιωάννου, τούς Λόγους του αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου, του αγίου Ισαάκ του Σύρου, του αγίου Εφραίμ του Σύρου, του αγίου 'Ιωάννου του Χρυσοστόμου, τήν Εξαήμερο του Μεγάλου Βασιλείου καί άλλα. Τά βιβλία αυτά τά δανειζόμεν από τήν βιβλιοθήκη του Μοναστηριού Νεάμτς καί Σέκου καί τά μετέφερα μέ τόν ντορβά μου στά δάση φυλάγοντας τά πρόβατα.

Αργότερα άρχισα κι εγώ νά γράφω βιβλία, αλλά επειδή έγγραφα χωρίς ευλογία, τά έδωσα στήν φωτιά. Πηγαίνοντας στόν π. Ιωαννίκιο τόν Γέροντά μου καί λέγοντάς του τί έπαθα, αυτός μου έδωσε ευλογία, καί μου είπε: «Νά γράφης πάντοτε τό κάθε τι πού θέλεις».

Προσευχή καί υπακοή

Όταν ητο στό διακόνημα του τσοπάνη ο αδελφός Κωνσταντίνος διάβασε σ' ένα βιβλίο οτι , κάθε μοναχός πρέπει νά διαβάζη τίς επτά ακολουθίες του ημερονυκτίου. Ετσι τίς έμαθε σιγά-σιγά απ' έξω. Άλλά δέν μπορούσε νά τίς ειπή δυνατά, διότι τά πρόβατα τόν ταλαιπωρούσαν εδώ κι εκεί. Τότε πήγε στόν π. Ιωαννίκιο καί του είπε οτι δέν μπορεί νά κάνη τίς ακολουθίες του Μεγάλου Ωρολογίου της Εκκλησίας μας. Τότε ο σάρετς τόν ρώτησε: « Μέ ποιού τήν ευλογία μορφώθηκες στά πρόβατα καί ποιός σου είπε νά αρχίσης τίς ακολουθίες; Εσύ νά διαβάξης τίς προσευχές σου τό πρωί καί τόν Ακάθιστο Υμνο της Θεομήτορος, ενώ τό βράδυ τίς προσευχές του ύπνου καί τήν Παράκλησι της Θεοτόκου καί όλο τον υπόλοιπο χρόνο νά λέγης τήν ευχή του Ιησού.» Ενώ οι άλλες ακολουθίες διαβάζονται στήν Έκκλησία γιά όλους καθημερινά στόν χορό.

Πως θεραπεύθηκε ο δόκιμος Κωνσταντίνος

Κάποια άνοιξι είχε αιμορραγία, διότι υπέφερε από τά πνευμόνια του. Τότε ο πατήρ Γαλακτίωνο οποιός ήτο υπεύθυνος γιά τήν σάνη, τόν έστειλε νά βγάλη ρίζες από τσουκνίδες, νά τίς βράση καί νά πιή τόν ζωμό τους. Κάνοντας αυτό τό αφέψημα θεραπεύθηκε.

Μετά από αρκετά χρόνια, όταν έγινε σάρετς της Μονης Συχαστρία, πηγε στό Βουκουρέστι γιά μερικές υποθέσεις καί μίλησε σέ Πιστούς τήν ίδια μέρα σέ τέσσερα μέρη. Γνωρίζοντας οτι έχει πνευμονοπάθεια, μία πιστή Χριστιανή θαύμασε από πού παίρνει τόση δύναμη καί ,μιλεί καί ρώτησε τόν γιατρό

Αθανάσιον ο οποίος του έκαμε ακτινογραφία και τον ρώτησε: «Τί φάρμακα πήρες, πάτερ, διότι τό πνευμόνι σου είναι υγιέστατο;» και ο πατήρ Κλεόπας του είπε οτι ήπια ζωμό ριζών από τσουκνίδες και μέ την βοήθεια του Θεού έγινε υγιής.

Η συνάντησις μέ τόν ρασοφόρο Ηλία Ιακώβου

(άγιο 'Ιωάννη τόν Χοζεβίτη)

Ο όσιος Ιωάννης Ιακώβου από την Μονή Νεάμτς εισήλθε στην μοναχική ζωή, στό Μοναστήρι Νεάμτς, τό έτος 1933, όντας τότε ορφανός κι από τούς δύο γονείς του. Ο σάρετς του Μοναστηριού ήτο τότε ο Επίσκοπος Νικόδημος Μουντεάνου ο μετέπειτα πρώτος πατριάρχης της Ρουμανικής Εκκλησίας.

Ο Επίσκοπος αφού τον ευλόγησε, τον συνώδευσε στην εκκλησία για να προσκυνήσει την θαυματουργό Εικόνα της Κυρίας Θεοτόκου. Για διακόνημα τον διώρισε στό φαρμακείο της Μονής κοντά στον μοναχό Ιώβ, ο οποίος είχε ενάρετη ζωή. Μετά διωρίσθηκε βοηθός βιβλιοθηκάριος και φρόντιζε για την συντήρησι των παλαιών βιβλίων και δάνειζε βιβλία στους Μοναχούς της αδελφότητος και των γειτονικών Σκητών.

Σ' αυτόν τον αγιασμένο ρασοφόρο μοναχό οποίος αργότερα μετέβη οριστικά στους Αγίους Τόπους, ερχόταν και ο δόκιμος Κωνσταντίνος Ηλίες από την Σκήτη Συχαστρία να πάρη πνευματικά βιβλία από την βιβλιοθήκη της Μονής. Κάποια φορά κατά τό έτος 1934 ο δόκιμος Κωνσταντίνος δανείσθηκε από τον ρασοφόρο Ηλία Ιακώβου τό βιβλίο: «Πνευματική Αλφάβητος», γραμμένο από τον άγιο Δημήτριο του Ροστώβ Ρωσίας. Τό καλοκαίρι εκείνου του έτους, ο ρασοφόρος Ηλίας ήλθε στην Συχαστρία μαζί μέ τον Οικονόμο της Μονής Νεάμτς. Εκεί ρώτησε τον δόκιμο Κωνσταντίνο ο οποίος έβρασε τά πρόβατα στην κοιλάδα:

-Αδελφέ Κωνσταντίνε, τελείωσες τό διάβασμα του βιβλίου που σέ δάνεισα;
-Εχω ακόμη λίγο για να τό τελειώσω. Θα τό φέρω εγώ στην βιβλιοθήκη της Μονής σας, όταν τό τελειώσω.

-Καλά, αδελφέ Κωνσταντίνε, ο Θεός να σέ βοηθήση στον δρόμο της σωτηρίας σου! Στο Μοναστήρι Νεάμτς είναι πολλά άγια βιβλία. Διάβασε τώρα που είσαι νέος, διότι στα γεράματα θα έχης άλλες φροντίδες!...

Η Αναχώρησις στον στρατό

Τό έτος 1935 ο δόκιμος Κωνσταντίνος έλαβε την πρόσκλησι για τον στρατό. Ετσι αφήνοντας τά πρόβατα στο βουνό, κατέβηκε στην Σκήτη, κι εξωμολογήθηκε στον άγιο Ηγούμενο. Κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων και, αφού προσευχήθηκε αρκετά, πήρε την ευλογία κι ανεχώρησε για τό Μποτοσάνι, όντας εκεί τεταγμένος στο τάγμα διαβιβάσεων.

Εκεί συνέχισε την ζωή του μέ προσευχή και εγκράτεια. Εκανε ειδική αίτησι οτι είναι αδελφός της τάδε Μονής και δεν έχει ευλογία να τρώγη κρέας. Ο διοικητής της μεραρχίας ενέκρινε την αιτησί του και του επέτρεψε να παίρνη οτι επιθυμεί από την τραπεζαρία του στρατού. Επειδή εγκρατευόταν και

προσευχόταν πολύ, όσο διάστημα ήτο στόν στρατό, δέν είχε καμμία σημαντική πειρασμική περιπέτεια από τόν διάβολο. Τόν σκέπαζε φυσικά καί η ευλογία του Γέροντός του.

Στήν περίοδο της στρατεύσεώς του φορούσε καί τά μοναχικά του ενδύματα καί υπηρετούσε στό νοσοκομείο. Εκεί βοήθησε πολλούς ασθενείς, τούς δίδασκε τόν κανόνα της καθημερινής προσευχής, ασχολείτο μέ τήν καθαριότητα καί εξετιμάτο από όλους, τόσο τούς αξιωματικούς, όσο καί τούς στρατιώτας.

Ο διοικητής της μεραρχίας χαιρόταν τήν παρουσία του μέσα στό στρατεύμα καί τόν προστάτευε γιά οποιοδήποτε πρόβλημά του. Τόν είχε διορίσει νά κάνη τήν πρωϊνή καί βραδυνή προσευχή στό εκκλησάκι της μεραρχίας, ενώ τίς Κυριακές πήγαιναν όλοι στήν εκκλησία. Ετσι πολλοί εχαίροντο ανάμεσά τους τήν παρουσία του καί τήν αφιερωμένη του ζωή στόν Χριστό.

Γι' αυτό πολλές φορές τόν έβαζαν ένώπιον όλου του στρατεύματος νά μιλήση. Ακόμη καί οι Αξιωματικοί ήρχοντο καί πολλοί ωφελούντο από τήν διδασκαλία του.

Σέ ειδικές περιπτώσεις, όταν μερικοί ασθενείς στρατιώτες είχαν επείγουσα ανάγκη από ιερέα, ο δόκιμος Κωνσταντίνος έφερνε στρατιωτικό ιερέα νά εξομολογήση καί κοινωνήση τούς στρατιώτας. Ακόμη καί μερικοί απ' αυτούς του ζητούσαν πνευματικές συμβουλές γιά τό πως θά μπορέσουν κι αυτοί νά εισέλθουν στήν μοναχική ζωή.

Στό τέλος της στρατιωτικής του θητείας τόν ζήτησαν νά παραμείνη στόν στρατό οριστικά, λέγοντάς του: «Μείνε εδώ, διότι μέ τήν δυνατή μνήμη πού έχεις, θά φθάσης νά γίνης καί στρατηγός». 'Αλλ' αυτός δέν δέχθηκε, λέγοντάς τους οτι είναι «στρατιώτης του στρατού του Χριστού του □ Βασιλέως των Βασιλέων».

Τό έτος 1936 ο νεαρός δεκαετής Κωνσταντίνος Ηλίο, Ελεύθερος από τόν στρατό, επέστρεψε πάλι στήν Σκήτη Συχαστρία, δοξάζοντας τόν Θεό καί τήν Κυρία Θεοτόκο γιά όλες τίς ευεργεσίες τους.

Ο δεσμός του μεγαλοσχήμου π. Παΐσιου μέ τόν δόκιμο Κωνσταντίνο.

Εδιηγείτο ο π. Κλεόπας στους μαθητάς του: «Όταν ήμουν στρατιώτης καί είχα ακόμη μερικούς μήνες μέχρι νά απολυθώ, έμεινα στόν π. Παΐσιο μέ άδεια από τόν στρατό καί τόν βοήθησα στίς δουλειές, δεδομένου οτι έκτιζε τότε ένα καινούργιο παρεκκλήσιο μέ κελλί δίπλα. Εκεί είχε σάν υποτακτικό κι ένα θείο μου, τόν π. Γεννάδιο, άνθρωπο του Θεού ο οποίος σ' όλη τήν ζωή του ήτο τσοπάνης καί δέν νυμφεύθηκε, ενώ στά γεράματά του ανεχώρησε γιά μοναχός στήν Σκήτη Κοζάντσα.

Ο πατήρ Παΐσιος, βλέποντας οτι τελειώνει η άδεια μου καί έπρεπε νά επιστρέψω στήν μεραρχία, μέ πήρε απόμερα καί μου είπε:

-Λέγε μου, αδελφέ Κωνσταντίνε, όταν απολυθής από τόν στρατό δέν θά έλθης εδώ σέ μένα;

-Σ' αυτή τήν ερώτησί του, εγώ του απήντησα:

Πανοσιώτατε πάτερ Παίσιε, δέν θέλω νά σέ λυπήσω. Αλλά εγώ είμαι πνευματικά δεμένος μέ τήν Σκήτη Συχαστρία, όπου πήγα γιά πρώτη φορά καί όπου κοιμήθησαν οι αδελφοί μου τόν αιώνιο ύπνο. Εδώ στήν Κοζάντσεα είναι πολύ κοντά καί τό χωριό μου καί θά ήθελα νά είμαι ξένος καί άγνωστος από τούς συγγενεις μου. Μετά τήν απόλυσίν μου από τόν στρατό, θά επιστρέψω στήν Συχαστρία πάλι!

Ακούοντας αυτά ο Γέροντας δάκρυσε καί μου είπε:

-Εγώ ήλπίζα οτι θά είχα ένα υποτακτικό από τήν οικογένειά σας. Εάν δέν έχης λογισμό νά έλθης εδώ μετά τόν στρατό σου, τότε κι εγώ, μετά από λίγο καιρό, θά έλθω στήν Συχαστρία!

-Πολύ καλά, πάτερ Παίσιε! Εγώ τώρα επιστρέφω στήν Μερραρχία....

-Αφού φεύγης, έρχομαι κι εγώ νά σέ συνοδεύσω!

Επήγαμε μαζί μέχρι τόν τόπο όπου εφαινόντο οι κάμποι καί οι λόφοι του χωριου μου. Τότε ο πατήρ μου είπε μέ δάκρυα στά μάτια:

-Ελα νά κάνουμε μία συμφωνία! Νά κάνουμε μαζί τρείς μετάνοιες!

-Ναί, πάτερ, Παίσιε νά κάνουμε!

Αφού κάναμε τίς τρείς μετάνοιες μαζί, αυτός είπε τήν εξής προσευχή: «Παναγία Τριάς, ο Θεός ημών, πρεσβείαις της Παναχράντου Θεοτόκου καί πάντων των Αγίων, ευδόκησον οπως, εάν αποθάνη ο αδελφός Κωνσταντίνος πρίν Από εμέ, νά είμαι εγώ στήν κεφαλήν του, καί εάν θά αποθάνω εγώ ενωρίτερον, νά είναι αυτός στήν κεφαλήν μου! 'Αμήν».

Μετά απ' αυτά, μέ πολλά δάκρυα αποχαιρετιθήκαμε ο ένας μέ τόν άλλον. Αυτός ο χωρισμός μας συνέβη τό καλοκαίρι του 1936».

Αυτή η συμφωνία εκπληρώθηκε μετά από 54 χρόνια, δηλαδή στίς 18 Οκτωβρίου 1990, όταν ο μεγάλος Πνευματικός της Μολδαβίας μεγαλόσχημος ιερομόναχος π. Παίσιος Ολάρου παρέδωσε τήν ψυχή του στά χέρια του Χριστού στό Μοναστήρι Συχαστρία, στίς 4 τό πρωί. Τήν ίδια ώρα ο Αρχιμανδρίτης π. Κλεόπας Ηλίε στάθηκε δίπλα στήν κεφαλή του Γέροντός του καί προσευχήθηκε μέ δάκρυα, διαβάζοντας τίς εύχές από τό ευχολόγιο γιά τήν έξοδο της ψυχής του.

Μετά από 8 χρόνια, δηλαδή στίς 2 Δεκεμβρίου 1998 ο π. Κλεόπας έδωσε κι αυτός τήν ψυχή του στά χέρια του Χριστού αφήνοντας ορφανούς εκατοντάδες πνευματικά του παιδιά, μοναχούς, μοναχές καί πιστούς Χριστιανούς. Πιστεύουμε ακραδάντως οτι αυτοί οι μεγάλοι Πνευματικοί Πατέρες του Ρουμανικού μας Ορθοδόξου Μοναχισμού είναι σήμερα μαζί στόν Παράδεισο καί προσεύχονται μέ όλους τούς Αγίους γιά τήν σωτηρία όλων μας.

Η μοναχική του κουρά

Αφού απολύθηκε από τόν στρατό ο ρασοφόρος Κωνσταντίνος Ηλίε, εστάλη πάλι στό ίδιο διακόνημά του. Επειδή ήτο νεώτερος από τούς άλλους συνδιακονητάς, τούς βοηθούσε. Οι άλλοι ονομάζοντο π. Γαλακτίων Ηλίε καί π. Αντώνιος Ολάρου. Αυτός έβαζε τά πρόβατα στήν στρούγκα, τά άρμεγε,

καθάριζε κι έπλενε τήν στάνη, έπηζε τό γάλα και πήγαινε μέ τά πρόβατα στην βοσκή.

Και οι τρεις αυτοί ποιμένες των προβάτων ήσαν πολύ πράοι, ταπεινοί, σιωπηλοί και αγαπούσαν πάνω από όλα τήν προσευχή. Γι' αυτό όλες τίς δουλειές τους τίς επιτελούσαν μέ ειρήνη και ησυχία και δέν είχαν μεταξύ τους διαμάχες στό διακόνημά τους.

Τό έτος 1937, στά τέλη του μηνός Ιουλίου, ο ρασοφόρος Κωνσταντίνος προσκλήθηκε από τόν Ηγούμενο νά γίνη μοναχός. Μέχρι τότε είχαν περάσει 6 χρόνια δοκιμής και είχε τελειώσει και τόν στρατό του. Η κουρά του σέ μοναχό εγκρίθηκε από τόν Μητροπολίτη Μολδαβίας μέ τόν αριθμό εγγράφου 10042 του έτους 1936 και εκάρη μοναχός στίς 2 Αυγούστου 1937. Ως ανάδοχος στην καλογερική του ωρίσθηκε ο μεγαλόσχημος μοναχός Πρόκλος Πόππα, ένας μεγάλος αγωνιστής της αγάπης και ταπεινώσεως, καταγόμενος από τήν κοινότητα Πιάτρα Σοίμου του νομού Νεάμτς.

Ο Αδελφός Κωνσταντίνος παρακαλούσε τόν Γέροντα νά τόν πάρη κάτω από τόν μανδύα του, όμως αυτός του είπε:

-Αδελφέ Κωνσταντίνε, εγώ είμαι πολύ γέρος, έχω ήδη 77 χρόνια, και δέν μπορώ πλέον. Σέ παρακαλώ ζήτησε κάποιον άλλον νά γίνη πνευματικός νουνός σου!

-Πάτερ Πρόκλε, εάν δέν μέ συνοδεύσης κάτω από τόν μανδύα η οσιότης σου, δέν αποφασίζω νά γίνω μοναχός, του είπε ο αδελφός Κωνσταντίνος.

΄Ακούοντας και κλαίγοντας από τά λόγια αυτά ο Γέροντας π. Πρόκλος, χάρηκε πολύ και του είπε:

-Καλά, αδελφέ μου, ετοιμάσου και τήν νύκτα θά σέ μεταφέρω κάτω από τόν μανδύα μου στόν ιερέα νά σέ διαβάση!

Αρχίζοντας η ακολουθία της κουράς, όλοι οι Πατέρες και αδελφοί προσηύχοντο στόν Θεό νά ενισχύση τόν υποψήφιο αδελφό στην οδό της πνευματικής ζωής για νά σηκώση τόν σταυρό του μέχρι τέλους.

΄Αλλ' ό ταν άκουσε τό καλογερικό του όνομα, ένας μοναχός πού στεκόταν πλησιέστερα στόν Ηγούμενο, ονόματι π. Νικόλαος, τόν ρώτησε:

-Πάτερ Ηγούμενε, του δώσατε τό όνομα Κλεόπας, Αλλά δέν είχαμε μ' αυτό τό όνομα ένα μοναχό παλαιότερα!

-Σωστά λέγεις, πάτερ Νικόλαε!

Μετά ο Ηγούμενος απήγγειλε τά εξής:

-Ο αδελφός ημών, Κλεόπας Μοναχός, κείρεται τήν κόμην της κεφαλής αυτό εις τό όνομα του Πατρός, Αμήν, και το Υιού Αμήν, και του Αγίου Πνεύματος Αμήν. Ε΄ιπωμεν και πέρι αυτού τό: «Κύριε Ελέησον».

Αφού εκάρη και εσείλθε στό μοναχικό πολίτευμα ο μοναχός Κλεόπας ευλογήθηκε από τόν Ηγούμενό του, ενώ ο ανάδοχος του, του έδωσε και προσκύνησε τήν Εικόνα της Θεοτόκου και τόν μετέφερε σ' ένα στασίδι του Αριστερού χορού κατά τήν παράδοσιν της Εκκλησίας μας.

Στήν συνέχεια οι αδελφοί τής Μονής και οι Πιστοί Χριστιανοί μέ τήν σειρά πέρασαν και τόν ευχήθηκαν νά ζήση και νά ευαρεστήση τόν Θεό, τούς αγγέλους και τούς ανθρώπους.

Άλλος πειρασμός μέ τήν φιλαργυρία

Ο πατήρ Κλεόπας μας έλεγε: «Όταν ήμουν δόκιμος στήν Συχαστρία, κανείς μας δέν κλειδωνε τό κελλί του, διότι δέν ύπήρχε κάτι πού νά μας κλέψη κάποιος. Κάθε τί πού είχαμε ανάγκη μας τό έδιναν από τήν Σκήτη. Άλλά νά δείτε τώρα πως θέλησε ο νοητός εχθρός μας νά μέ κυριεύση μέ τό πάθος της φιλαργυρίας. Κατά τό έτος 1937, στόποίο ήμουν μάγειρος, ήλθε ένας Χριστιανός μας καί μου είπε: «Πάτερ Κλεόπα, κύτταξε αυτό τό καινούργιο νόμισμα τί ωραίο πού είναι». Καί μου έδωσε ένα.

Εγώ πήρα τό νόμισμα αυτό στό κελλί μου, τό έβαλα στό παράθυρο κάτω από ένα χαρτί, γιά νά μή τό δή κανείς κι έκλεισα τήν πόρτα. Από τό μαγειρείο πήγαινα πάντοτε τρέχοντας στό κελλί μου, κύτταζα από τό τζάμι αν τό χαρτί μέ τό νόμισμα είναι μέσα.

Κάποια μέρα, βλέποντας εγώ οτι ο διάβολος μου αιχμαλώτισε τήν καρδιά καί κλειδωνά τήν πόρτα καί σκεπόμεν μονο τό νόμισμα, κατάλαβα τήν πτώσι μου κι έκανα τό σημείο του Σταυρού. Αφησα τήν πόρτα πάλι ακλειδωτη όπως καί πρώτα, καί τό νόμισμα τό έδωσα σέ κάποιον πτωχό.

Ετσι λυτρώθηκα από τό πάθος της φιλαργυρίας.

Πυρκαϊά στήν Σκήτη Συχαστρία

Κατά τά έτη 1938-1941 στη Σκήτη Συχαστρία Αριθμούσε περί τούς 35 πατέρας καί δοκίμους αδελφούς. Τά κελλιά των Μοναχών ήσαν κατασκευασμένα από ξύλο ελάτης καί αρκετά παλαιά, διότι καί ο Γέροντας π. Ίωαννίκιος ήτο γέρων, ηλικίας τότε 80 ετών, καί μέ δυσκολία μπορούσε νά φροντίζη γιά όλα τά αναγκαία.

Στίς 30 Μαΐου 1941, πλησιάζοντας η εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου μας, χιλιάδες ήρχοντο οι Προσκυνητές γιά νά συμμετάσχουν στήν Πανήγυρι της Μονής Νεάμτς πού εώρταζε καί νά παρακολουθήσουν τήν Θεία Λειτουργία. Έπίσης Μοναχοί καί αλλοι αδελφοί διήρχοντο κι αυτοί από τήν Συχαστρία, έμεναν εκεί μία νύκτα καί συνέχιζαν τό ταξίδι τους γιά τήν Μονή Νεάμτς παραμένοντας κάθε νύκτα καί στά άλλα γειτονικά Μοναστήρια.

Επειδή ήτο ξηρασία καί φυσσούσε ένας ζεστός άνεμος, ξαφνικά από μία σπίθα άναψε ένα ξύλινο κελλί καί σέ μισή ώρα, όλος ο περιβόλος είχε κυριευθεί στίς φλόγες. Εκάησαν όλα τά κελλιά, η σκεπή της πέτρινης εκκλησίας, τό ξύλινο Παρεκκλήσιο των Αγίων Θεοπατόρων Ιωακείμ καί Αννης καί, δέν μπόρεσαν νά διασώσουν τίποτε οι Πατέρες, παρά λίγα εκκλησιαστικά αντικείμενα.

Σ' εκείνη τήν αναταραχή, μερικοί Χριστιανοί μπήκαν μέσα στίς φλόγες κι έβγαλαν από τό παρεκκλήσιο τό Ευαγγέλιο, τά Ιερά Σκεύη μερικές εικόνες καί τό Αρτοφόριον. Μή γνωρίζοντας όμως που ευρίσκοντο τ' Αγία Λείψανα, τ' άφησαν πάνω στήν Αγία Τράπεζα καί πετάχθηκαν έξω από τίς φλόγες.

Ενω όλοι λυτούντο γιά τήν φθορά των αγίων λειψάνων, ξαφνικά φάνηκε μία λευκή, αργυρά φλόγα σάν μαχαίρι μέ μία κόκκινη ταινία δίπλα, όπου εκρατούντο τά άγια λείψανα, τά οποία εξήλθον έξω καί αιωρούντο μέ τήν ταινία στόν αέρα. Κατόπιν έπεσαν στό μέσον της αυλής μέ ευλάβεια.

Βλέποντες οτι πατέρες αυτό τό θαύμα, σήκωσαν τό κουτί μέ τ' άγια λείψανα, τά ασπάσθησαν καί ευχαρίστησαν τόν Θεό μετά δακρύων. Ιδού, λοιπόν οτι ο Θεός των θαυμάτων κάνει θαύματα σέ κάθε εποχή καί τόπο, αρκεί νά έχωμε πίστι καί νά τόν παρακαλούμε μέ ταπεινωσι καί δάκρυα!

Μετά ο Γέροντας π. Ιωαννίκιος, βλέποντας ότι όλοι οι κόπιοι 30 χρόνων διασκορπίσθησαν μέσα ακριβώς σέ μία μέρα, μέ δάκρυα στά μάτια έβαλε τρεις μετάνοιες μπροστά στην πόρτα της πέτρινης εκκλησίας καί είπε τά λόγια του δικαίου Ιώβ: «Ο Κύριος έδωκε, ο Κύριος πήρε. Είη τό Ονομα Κυρίου ευλογημένον. Αμήν».

Μέ παρόμοιους πειρασμούς καί θλίψεις δοκιμάσθηκε σκληρά ο όσιος αυτός σάρετς μέχρι πού νά ανέλθη στους ουρανίους θαμώνες. Από κείνη τήν στιγμή ο π. Ίωαννίκιος δέν απελπίσθηκε, Αλλά ενεδυνάμωσε όλους λέγοντάς τους: «Πατέρες, μήν αποκάμνετε, διότι μας κήκε τό Μοναστήρι. Διά τίς αμαρτίες μας εκάη καί διά νά τό αναστήσουν καλλίτερο οι νέοι κτίτορες! Ύπομένετε όλους τούς πειρασμούς μέ καρτερία καί μή εγκαταλείπετε αυτό τόν τόπο πού αγιάσθηκε από τίς προσευχές καί τά δάκρυα των προγόνων μας. Μόνο νά κρατάτε μέ ακρίβεια τήν μοναχική τάξι της Σκήτης μας. Οποιος δέν κρατεί τήν τάξι του Ιερού αυτού τόπου, εκδιώκεται απ' εδώ! Κρατείτε τήν μοναχική τάξι καί μήν αφήνετε ούτε μία Θεία Λειτουργία, ούτε ένα Απόδειπνο!

Έάν κάνετε έτσι, καί αγαπάτε τήν καθαρή ζωή κι έχετε αγάπη μεταξύ σας, νά γνωρίζετε ότι η Μητέρα του Κυρίου μας θά αναστήση από τήν στάκτη αυτό τόν άγιο τόπο καί θά έχετε ειρήνη στίς καρδιές σας καί σωτηρία των ψυχών σας. Διότι ο Θεός αρέσκεται περισσότερο σ' ένα έρημο καί καθαρό τόπο, παρά στόν τόπο όπου υπάρχουν πολλοί ανυπότακτοι μοναχοί καί διχασμένοι!»

Πως εξελέγη αναπληρωτής του Ηγουμένου ο π. Κλεόπας.

Μετά τήν πυρκαϊά τό καλοκαίρι του 1941, η Σκήτη Συχαστρία ανακαινίζετο σιγά σιγά. Ο Γέροντας όντας τότε 82 ετών ήτο άρρωστος δέν μπορούσε νά κατέβη στην Θεία Λειτουργία. Μέ δυσκολία εξωμολογούσε καί συμβούλευε. Ήτο καί κτυπημένος παλαιότερα κι από κλέπτες καί του είχαν βγάλει τό ένα μάτι!

Τό καλοκαίρι του 1942, στην Συχαστρία λειτουργούσε μόνο ο ιερομόναχος Ιωήλ Γεωργίου, μαθητής του Γέροντος Ηγουμένου, βοηθούμενος κι από τόν ιερομόναχο Καλλίστρατο Μπόμπου. Κατόπιν, εξ αιτίας ελλείψεως κελίων, μετά τήν μνημονευθείσα πυρκαϊά, ένα μεγάλο μέρος των μοναχών καί δοκίμων μεταφέρθηκε στίς Μονές Νεάμτς καί Σέκου. Φαγητό, όσοι απέμειναν, ετοίμαζαν τό καλοκαίρι έξω στην αυλή, ενώ τράπεζα φαγητού γινόταν μέσα σ' ένα μπουντρούμι.

Ο στάρετς Ιωαννίκιος είχε όμως και παρηγορίες. Κάποτε, όταν ήτο άρρωστος και ενδιαφερόταν για την ανασύστασι της Σκήτης, μπήκε στο κελλί του μία γυναίκα ντυμένη με πολύ μεγαλοπρέπεια. Τόν πλησίασε και του είπε: «Μή λυπάσαι, πάτερ Ιωαννίκιε. Από τώρα θα φροντίσουμε εμείς γι' αυτόν τόν άγιο τόπο!» Ήταν η Υπεραγία Θεοτόκος, η Προστάτις της Σκήτης! Πράγματι, από τό έτος 1942 αισθάνθηκε πολύ την σκέπη και ευλογία της Κυρίας Θεοτόκου στην Συχαστρία.

Τήν ίδια περίοδο, πνευματικοί Πατέρες, μαζί με όλη την συνοδεία και με επικεφαλής τόν Ηγούμενο Ιωαννίκιο Μορόϊ, απεφάσισαν να εγκαταστήσουν ως αναπληρωτή Ηγούμενο τόν μοναχό π. Κλεόπα Ηλίε ο οποίος ήταν νέος, αποφασιστικός και πολύ πνευματικός μοναχός. Τότε οι πνευματικοί και οι Γέροντες έκαναν προσευχή στην εκκλησία μπροστά στην Εικόνα της Θεοτόκου και κατόπιν ανέβησαν όλοι μαζί στην στάνη του λόφου Τάσινε για να καλέσουν τόν τσοπάνη π. Κλεόπα ν' αναλάβη αναπληρωτής του Γέροντος π. Ιωαννικίου, μέχρις ότου εκλέξουν νέο ηγούμενο.

Τότε ήτο περίοδος της νηστείας των Αγίων Αποστόλων. Όταν έφθασαν όλοι μαζί στην στάνη, οι τσοπάνηδες με τόν π.Κλεόπα κούρευαν τά πρόβατα. Τότε ο ιεροδιάκονος Γυμνάσιος Πριστάβ ο οποίος ήταν εκ φύσεως θαρρετός, του □είπε:

-Πάτερ Κλεόπα, ήλθε ο καιρός, όπως συνέβη και με τόν Δαβίδ, ν' αφήσης τά παρόντα πρόβατα και από σήμερα θα ποιμαίνης τά λογικά πρόβατα! Ιδού η Σκήτη εκάη, ο Γέροντάς μας είναι τυφλός και ασθενής και οι μοναχοί διασκορπίζονται εδώ κι εκεί! Ελα να βοηθήσης στην ανακαίνισι της Σκήτης μας! Σέ θέλουμε όλοι, σε καλεί και ο Γέροντάς μας ο π. Ιωαννίκιος ο οποίος πνευματικά μας ανέθρεψε, αλλά στο εξής δέν μπορεί πλέον!

Ακούοντας τά λόγια αυτά ο π. Κλεόπας, τούς είπε:

-Εγώ είμαι πολύ νέος και δέν μπορώ να γίνω Ηγούμενος της Σκήτης. Ζητείστε κάποιον άλλον, διότι δέν ταιριάζει σε μένα να διδάσκω τούς άλλους, διότι είμαι άνθρωπος αμαρτωλός!

-Όχι, πάτερ Κλεόπα, τώρα σε καλεί ο Θεός και πρέπει να κάνης υπακοή, όπως έκανες πάντοτε μέχρι τώρα! Θα σε βοηθήσουμε κι εμείς και με τίς ευχές της Κυρίας Θεοτόκου, έχομεν ελπίδα οτι θα μπορέσης να διασώσης την αδελφότητα της Σκήτης μας, η οποία καθημερινά χειροτερεύει.

-Σας παρακαλώ, πατέρες μου, είπε ο π. Κλεόπας, αφήστε με σας παρακαλώ να προσευχηθώ στο όνομα του Θεού και να σκεφθώ επί ένα μήνα, διότι είμαι πολύ νέος και δέν ξέρω τί να κάνω! Εάν, δέν μ' αφήσετε να κάνω, όπως σας είπα, θα αναχωρήσω για την Μονή του Σέκου!

-Εν τάξει, πάτερ Κλεόπα, σ' αφήνουμε ένα μήνα να προσευχηθής!

Ενώ κατέβαιναν από την στάνη, είπε ο πατήρ Καλλίστρατος: «Πολύ γρήγορα πήγαμε να καλέσουμε τόν π. Κλεόπα! Να προσευχηθούμε πάλι στην Πανάχραντο Θεοτόκο και να τόν αφήσουμε να σκεφθή περισσότερο!»

Τήν δεύτερη μέρα, ο πατήρ Κλεόπας, έγραψε ένα γράμμα στον πατέρα Παΐσιο Ολάρου, τόν ηγούμενο της Σκήτης Κοζάντσα και του ζήτησε την συμβουλή του σ' αυτή την δύσκολη περίστασι. Αυτός νήστευσε τρεις η μέρες και προσευχήθηκε μυστικά στον Θεό να γίνη τό θέλημά Του.

Μετά δέκα μέρες έλαβε από τόν ερημίτη π. Παΐσιο ένα γράμμα ταχυδρομικώς μέ τό εξής περιεχόμενο: «Αγαπητέ μου πάτερ, από μένα τόν αμαρτωλό σου εύχομαι νά είσαι ωσάν νά μή σου έδωσαν αυτό τό διακόνημα καί ωσάν νά μή τό πήρες! Νά μή χαρής όταν σέ τοποθετήσουν ηγούμενο, ούτε καί νά λυπηθής, όταν σέ απομακρύνουν από τήν ηγουμενεία! Κάνε υπακοή στόν Γέροντα ηγούμενο καί στήν Αδελφότητα των πατέρων καί άφησέ τα όλα στό θέλημα του Θεού!»

Ετσι ο π. Παΐσιος τόν ευλογήσε νά βοηθήση στήν ανασυγκρότησι της Σκήτης καί περνώντας ο μήνας γιά προσευχή, ο μοναχός π. Κλεόπας ανέλαβε τήν διοίκησι της Σκήτης. Οι πατέρες καί αδελφοί χάρησαν γι'αυτή τήν αλλαγή καί όλοι έκαναν υπακοή στίς εντολές του. Ετσι ο Γέροντας ηγούμενος π. Ιωαννίκιος ήτο ευτυχής, διότι ο πνευματικός του υιός εξελέγη από τόν Θεό νά διευθύνη τήν Σκήτη τους.

Αναπληρωτής του Ηγουμένου

Η πρώτη φροντίς του π. Κλεόπα ήτο η ανακαίνισις των κελλίων καί καμμένων κελλίων. Μέ τήν βοήθεια της Μονής Νεάμτς, η οποία τούς χάρισε εκατοντάδες κυβικά μέτρα οικοδομήσιμης ξυλείας καί μέ τήν βοήθεια Χριστιανών των γύρω περιοχών, τό Φθινόπωρο του 1942 άρχισε η κατασκευή δύο πτερύγων, στήν θέσι των καμένων, όπου δημιουργήθησαν χώροι γιά 20 κελλιά. Στά επόμενα χρόνια 1943-1944 γιά τά κελλιά αυτά εργάσθησαν πολλοί Χριστιανοί από τό χωριό Ραντασένι της Σουτσεάβας, του οποίου οι κάτοικοι εκρύβησαν εξ αιτίας του πολέμου στά αιωνόβια δάση της περιοχής.

Ο νέος Ηγούμενος ήτο αξιοτίμητος τόσο από τήν αδελφότητα της Σκήτης, όσο κι από τούς πιστούς, πού λόγω προσφυγιάς έμεναν εκεί. Είχε πολλή ευλάβεια, νήστευε πολύ, το πράος, ενίσχυε μέ τίς συμβουλές του όλους τούς Μοναχούς καί Χριστιανούς. Σέ μεγάλο βαθμό είχε τό χάρισμα της διδασκαλίας μέ τόν οποίο καθωδηγούσε καί έτρεφε πνευματικά τόν καθένα.

Όταν τό μέτωπο του πολέμου πέρασε στά δυτικά των Καρπαθίων Ορέων ο π. Κλεόπας συνέχιζε νά κατασκευάζη τά κελλιά καί σκέπασε μέ ξύλο καί την επάνω μέ λαμαρίνα καί τήν κεντρική πέτρινη εκκλησία.

Ετσι, μέ τήν χάρι του Θεού καί μέ τήν ευλογία της Παναγίας Παρθένου, Προστάτιδος αυτό το ιερού καθιδρύματος, ο π. Κλεόπας αναδείχθηκε από τήν αρχή ένας πολύ φλογερός μοναχός, ένας ακατάβλητος καί πνευματικός ηγούμενος καί ένας καλός οικονόμος της Σκήτης.

Τό τέλος του Ηγουμένου π. Ιωαννικίου Μοροΐ

Μετά από 33 χρόνια σκληράς πνευματικής ασκήσεως, ο Αρχιμανδρίτης π. Ιωαννίκιος Μοροΐ ασθένησε βαρειά καί δέν μπορούσε πλέον νά διευθύνη τήν Σκήτη. Ομως ήτο ευτυχής, διότι υποτακτικός του ο μοναχός Κλεόπας, εξελέγη νά κατευθύνη τίς δραστηριότητες καί τά προβλήματα της Σκήτης.

Τά δύο τελευταία χρόνια της ζωής του ο π. Ιωαννίκιος έμεινε στό κελλί του, προσευχόμενος στόν Κύριο μέρα καί νύκτα καί συμβουλευοντας τούς μαθητάς

του. Βέβαια ητο πολύ ευτυχισμένος, διότι η Σκήτη υλικώς και πνευματικώς ανασυγκροτήθηκε.

Τό έτος 1943, η ασθένειά του τόν έριξε στό κρεβάτι μόνιμα. Ολα τά νυχθήμερα είχε μαζί του δύο αδελφούς, οι ,οποίοι τόν περιποιούνται. Ένω τόν Αύγουστο του 1944, ο κατά σάρκα αδελφός του ο Μοναχός Νικόλαος, ντουφεκίσθηκε από ρώσους στρατιώτας πλησίον του πολεμικού μετώπου.

Στίς 3 Σεπτεμβρίου 1944, αισθανθείς τό τέλος του νά πλησιάζη, ο Γέροντας κάλεσε όλους δίπλα στό κρεβάτι του και τούς έδωσε τίς τελευταίες του συμβουλές. Δηλαδή τούς παρακαλούσε ακατάπαυστα νά κάνουν τό διακόνημά τους μέ αγάπη, νά αγαπούν τίς ακολουθίες της εκκλησίας και νά διάγουν καθαρά ζωή εν Χριστώ Ιησού.

Κατόπιν ζητώντας συγχώρησι και ασπασθείς όλους, τούς είπε τρείς φορές: «Τήν Τρίτη θά πάω στόν Πατέρα!...», προλέγοντας μ' αυτό τόν λόγο τό επικείμενο τέλος της ζωής του.

Μετά από μία ζωή μέ πολλές δοκιμασίες και στενοχώριες, στίς 5 Σεπτεμβρίου, □ώρα 10, του□ έτους 1944 ο μεγάλος σάρετς π. Ιωαννίκιος Μοροΐ παρέδωσε τήν ψυχή του στά χέρια του Ουρανού Πατρός, Αφήνοντας πίσω του έναν άξιο συνεχιστή στό έργο της αναβιώσεως της Σκήτης, τόν π.Κλεόπα. Τόν έκλαψε όλη η αδελφότης και ετάφη στό νέο Κοιμητήριο, πού είναι έξω από τήν Μονή.

Μετά από μερικά χρόνια και η μεγαλόσχημη μοναχή Αυγουστίνα από τό Μοναστήρι Αγαπία, πρώην κατά σάρκα αδελφή του, παρέδωσε κι αυτή τήν ψυχή της μέ ειρήνη στόν Χριστό και ετάφη στό Κοιμητήριο του Μοναστηριού□ της.

Ο π. Κλεόπας ηγούμενος τής Σκήτης.

Μετά τήν μετάβασι στόν ουρανό του πρώην Γέροντος π. Ιωαννικίου, όλες οι φροντίδες της Σκήτης έπεσαν στίς πλάτες του μοναχού π. Κλεόπα. Αλλά αυτός δέν ήθελε νά δεχθεί χειροτονία του σέ διάκονο και ιερέα, διότι εφοβείτο τίς μεγάλες υποχρεώσεις και τί θά απολογηθεί ενώπιον του Θεού. Ιδού όμως πως ευδόκησε ο Θεός νά εξελιχθούν τά πράγματα νά χειροτονηθή και νά τοποθετηθή ως υπεύθυνος ηγούμενος της Σκήτης.

Τόν 'Οκτώβριο του 1944, ο μοναχός Κλεόπας μαζί μέ μερικούς αδελφούς πήγαν στό αμπέλι της Σκήτης, πού ητο στήν Κοινότητα Ράκοβα περιοχής Μπουχούσι για νά φέρουν τά σταφύλια. Καθ' οδόν, πλησίον στό Μπουχούσι, εξήλθε μπροστά τους μία ευλαβής γυναίκα κρατώντας στά χέρια της μία στολή ιερατικά άμφια, ένα λειτουργικό βιβλίο, μία ράβδο και του είπε:

-Πάτερ, αυτά τά άμφια παρέμεναν στό σπίτι μου από κάποιον στρατιωτικό ιερέα, ο οποίος έμενε σ' μάς τήν περίοδο του πολέμου. Μετά, πηγαίνοντας μέ τό μέτωπο μακρύτερα, τ' άφησε στό σπίτι μας και δέν ξέρω τί νά τά κάνω!

-'Αδελφή, δώσε τα σέ μία εκκλησία η σέ ένα Μοναστήρι, τό ,οποίο έχει ανάγκη απ' αυτά, διότι δέν είναι καλό τέτοια αγια αντικείμενα νά μένουν μέσα σ' ένα σπίτι.

-Πάτερ, εάν τά δώσω στίς αγιωσύνη σου τά δέχεσαι;

-Δώσε τα καί σ' εμάς, καλή μου Χριστιανή, καί τά μεταφέρουμε στό Μοναστήρι μας, διότι είναι αμαρτία νά υπάγουν ,οπουδήποτε.

-Ορίστε, πάτερ, τά άμφια, τό βιβλίο καί τήν ράβδο! Ευχαριστώ τόν Θεό διότι σας συνάντησα γιά νά σας τά δώσω!

Παίρνοντας τά ιερά αντικείμενα αυτά ο π. Κλεόπας, τά έβαλε στήν καρότσα καί έπεσε σέ συλλογισμούς: «Γιατί άραγε νά έφερε αυτή η γυναίκα τά άμφια, τήν ράβδο καί τό λειτουργικό βιβλίο ακριβώς κατ' ευθείαν σέ μένα; Μήπως είναι ένα σημείο του Θεού γιά νά δεχθώ νά χειροτονηθώ ιερεύς καί μέ τήν ράβδο νά ποιμαίνω τήν αδελφότητα της Σκήτης μας;»

Επιστρέφοντας από τό αμπέλι εξωμολογήθηκε στόν Πνευματικό του όλα αυτά. Ο Πνευματικός του, αντιληφθείς οτι είναι ένα σημείο του Θεού, του είπε: «Κάνε υπακοή, πάτερ Κλεόπα, διότι αυτό υποσχεθήκαμε στήν κουρά μας καί χωρίς αυτή τήν αρετή δέν μπορούμε ούτε νά σωθούμε! Μετά ποιός θά κυβερνήσει τήν αδελφότητα της Σκήτης, εάν όλοι αρνούμεθα τίς ευθύνες; Μας λέγουν επίσης οι Άγιοι Πατέρες: «Η υπακοή είναι ζωή, ενώ η παρακοή είναι θάνατος!»

Μετά από δύο μήνες, στίς 27 Δεκεμβρίου 1944, τήν μέρα πού εορτάζεται ο άγιος Πρωτοδιάκονος Στέφανος, ο μοναχός π. Κλεόπας χειροτονήθηκε ιεροδιάκονος, ενώ στίς 23 Ίανουαρίου 1945, στήν εορτή του άγίου Μάρτυρος Κλήμεντος, χειροτονήθηκε ιερομόναχος από τόν Επίσκοπο Γαλακτίωνα Κόρντον, ο οποίος τότε ήτο ηγούμενος τις Μονής Νεάμτς.

Μετά από λίγο καιρό, ο ιερομόναχος π. Κλεόπας εξελέγη καί ενθρονίσθηκε ηγούμενος της Σκήτης Συχαστρία.

Η Σκήτη Συχαστρία κατά τά έτη 1945-1946

Μέ τήν κατάπαυσι του πολέμου τά ανορθωτικά έργα της Σκήτης, πού είχαν αρχίσει από τό 1942, συνεχίσθηκαν ακόμη τρία χρόνια. Ετσι, τό έτος 1945 τελέσθηκε ο Άγιασμός γιά τήν λειτουργία της Τραπέζης του φαγητού□, όπου χωρούσαν νά καθίσουν πάνω από εκατό άτομα. Επίσης τελείωσαν τό μεγαλύτερο μέρος των κελλιών της βορείου πλευράς της αυλής μέ δέκα μεγάλα δωμάτια καί μαγειρείο γιά όλη τήν αδελφότητα. Στά χρόνια 1945-46 ιδρύθηκε η πτέρυγα των κελλιών από τό νότιο μέρος τις αυλής, όπου δημιουργήθησαν δέκα κελλιά, αλλά μικρότερα από τ' άλλα.

Ίδού πως μας εδιηγείτο ο π. Κλεόπας τίς δυσκολίες τίς οποίες αντιμετώπισε γιά τήν ανακαίνισι της Σκήτης: «Όταν εξελέγην ο ηγούμενος η κατάσταση ήτο πολύ δύσκολη. Η Σκήτη δέν είχε ούτε ένα εργαλείο. Η τροφή ερχόταν απ' έξω κι εμείς δέν είχαμε τίποτε στήν αποθήκη μας γιά νά φάμε. Τά κελλιά μας ήσαν καμμένα, οι καμπάνες σπασμένες, ενώ στήν μεγάλη εκκλησία οι φλόγες είχαν καταφάγει τήν σκεπή. Τότε πήγα στήν Μονή Νεάμτς νά δανεισθώ μερικά χρήματα. Άλλά δέν μου έδωσαν, διότι δέν είχαν κεφάλαιο.

Μετά πέρασα από τόν ιερομόναχο π. Ίωακείμ Σπατάρου, άνθρωπο του □ Θεού! Μέσα αυτού ευρέθη ένας καλός Χριστιανός από τό Βουκουρέστιου

Ο Κωνσταντίνος Βαλσάν ο γενικός διευθυντής της τηλεφωνίας. Αυτός ακούοντας ότι δέν έχομεν ούτε καί νά φάμε, μου έδωσε 800.000 λεί ο μεγάλος ποσό για κείνο τόν καιρό. Όταν ήλθα στην Συχαστρία, μ' περίμενε , πνευματικός μου, ο π. Ιωήλ ο οποίος προσηύχeto στον Θεό για νά εμφανισθεί κάποιος δωρητής. Άκούοντας για τήν δωρεά, θαύμασε καί ευχαρίστησε τόν Θεό.

Τήν άνοιξη του έτους 1946, οι Χριστιανοί της Κοινότητας Ραντασένι της Σουτσεάβας, λόγω του πολέμου είχαν εκκενώσει τό χωριό τους καί ζούσαν στά δάση γύρω από τήν Σκήτη Συχαστρία. Αυτοί απεφάσισαν νά κτίσουν δωρεάν ένα παρεκκλήσιο καινούργιο, στον τόπο πού υπήρχε παλαιότερα του παρεκκλήσιο των αγίων Ιωακείμ καί Αννης, αφιερωμένο στους ίδιους αγίους.

Κτίτωρ αυτού του Ιερού παρεκκλησίου ήτο ο πνευματικός Γεράσιμος Κιμπάνου, καταγόμενος από τό ίδιο χωριό Ραντασάνι. Μέχρι τό τέλος του 1946 τό παρεκκλήσιο ήτο σχεδόν έτοιμο.

Απελείπετο ακόμη τό τέμπλο, τό οποίον τότε κατασκευαζόταν καί η εσωτερική αγιογράφησίς του. Μ' αυτό τό έργο τους οι κάτοικοι του χωριού Ραντασάνι καί άλλων χωριών, τελείωσαν ένα έργο ευγνωμοσύνης στον Θεό καί στους Πατέρας αυτής της Σκήτης, διότι τούς έσωσαν από πολλούς κινδύνους κι από τόν θάνατο, στην περίοδο του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου, τό καλοκαίρι του 1944.

Σ' αυτή τήν περίοδο των ετών 1945-46, ευδόκησε ο Θεός καί ήλθαν αρκετοί νέοι, αλλά καί ηλικιωμένοι αδελφοί, για νά μονάσουν κι έτσι η Σκήτη είχε τότε ένα μεγάλο αριθμό μοναστών. Αυτό οφείλετο σέ δύο βασικά λόγους. Πρώτον, εξ αιτίας της πείνας καί πτωχείας πού βασάνιζε τότε ολόκληρη τήν Χώρα καί δεύτερον αιτίας της πνευματικής ακτινοβολίας του ηγουμένου π. Κλεόππα, το οποίου τό όνομα είχε αρχίσει νά διαδίδεται παντού. Γι αυτό η Σκήτη είχε από τότε μία τέτοια πνευματική αίγλη, αλλά καί καλή υλική υποδομή.

Η ψυχή αυτής τής ευημερίας ητο ασφαλώς ο π. Κλεόππας ο οποίος όλο καί περισσότερο εξετιμάτο στά μέρη εκείνα. Σέ καιρούς πού τ' άλλα Μοναστήρια καί οι Σκήτες είχαν έλλειψι από μοναχούς και μάλιστα έλλειψι από πνευματικούς πατέρας, η Συχαστρία μέρα μέ τήν μέρα προώδευε, πράγμα τό ο οποίον οφείλετο στον ππάο καί ελεήμονα Ηγούμενό της. Αυτός ήτο πατήρ, διδάσκαλος καί εξομολόγος όλων των μοναχων, ακόμη καί των διανοουμένων, των πτωχών καί τών ζητιάνων.

Καθημερινά όλοι τόν αναζητούσαν καί εκείνος στεκόταν στό μέσον του πλήθους βοηθώντας, συμβουλεύοντας, ελέγχοντας, διατρέφοντας καί ειρηνεύοντας τόν καθένα. Έτσι, ο πατήρ Κλεόππας έγινε γνωστός στην Χώρα μας, κυρίως εξ αιτίας του κηρυκτικού του χαρίσματος, κατόπιν της εξομολογήσεως, της πνευματικής καθοδηγήσεως καί τής ελεημοσύνης.

Επειδή είχε τήν πνευματική σοφία καί τ' άλλα χαρίσματα, ο Θεός του απηύξησε αυτή τήν χάρι καί τά δωρήματά Του καί τά διεμοίρασε καί σ' όλη τήν αδελφότητα της Σκήτης μέ τίς πρεσβείες της Υπεραγίας Θεοτόκου, της Προστάτιδος του ιερού αυτού τεμένου.

Ο Επίσκοπος αγιος Ιωάννης και ο πατήρ Κλεόπας

Ο μακάριος Επίσκοπος Ιωάννης συναντήθηκε για πρώτη φορά με τούς αδελφούς Κωνσταντίνο και Βασίλειο τό Φθινόπωρο του 1930, στά βουνά της Σύχλας, στην περιοχή που ονομάζεται «Ρίπα του Κορόϊ», όταν προφήτευσε για τόν Βασίλειο, μέσω του Αδελφού του Κωνσταντίνου οτι «πρέπει νά ετοιμάζεται διότι έχει νά διανύση ένα μεγάλο δρόμο». Πράγματι, μετά από έξι μήνες ο αδελφός Βασίλειος ανεχώρησε για τόν Κύριο.

Οσον αφορά για τίς άλλες συναντήσεις αυτου του θαυμαστού Επισκόπου μέ τόν π. Κλεόπα δέν γνωρίζουμε. Πιστεύουμε όμως ότι έγιναν συναντήσεις στην ερημιά μέ μυστικό τρόπο. Όμως οι παραγμένοι χρόνοι των ετών 1940-1950 δέν επέτρεπαν νά συζητηται δημόσια αυτός ο αγιος Επίσκοπος ο οποίος ασκήτευε σ'αυτήν τήν περιοχή μέχρι τό 1951.

Οι τρείς συναντήσεις, κατά τά έτη 1946-1947 του ιερομονάχου π. Θεοδούλου Βαρζάρε, Πνευματικού της Μονής Αγαπία, μ' αυτόν τόν αγιο Επίσκοπο, στό Ξέφωτο «Τράπεζα» και στό μονοπάτι που κατεβαίνει από τήν Αγαπία πρός τήν Συχαστρία, είναι ικανές αποδείξεις για τόν Επίσκοπο αυτόν. 'Η πρώτη συνάντησίς τους έγινε τήν άνοιξη του 1946, όταν ο Επίσκοπος ζήτησε νά του δώση χαρτί και μελάνι «διότι ήθελε κάτι νά γράψη».

Βλέποντας τόν Πνευματικό ο Επίσκοπος, τόν ευλόγησε μέ τά δύο του χέρια και του είπε μέ μία γλώσσα προφητική: «Πάτερ Θεόδουλε, πηγαίνεις στην Συχαστρία, στον π. Κλεόπα; Πολλές φορές πηγαίνω κι εγώ στην Συχαστρία και στέκομαι στην ακολουθία της εκκλησίας, όμως μέ τήν Χάρι του Θεού δέν μέ βλέπει κανείς! Γνωρίζω ότι η οσιότης σου θέλεις νά αναχωρήσης από τήν Αγαπία και νά υπάγης στην Συχαστρία, Αλλά νά μήν υπάγης. Μείνε εκεί και κάνε υπακοή, διότι δέν σ' έστειλε τζάμπα ο Θεός στην Αγαπία. Εκεί θά βρης και τήν σωτηρία σου!»

'Ιδού σέ ποιά μέτρα αγιασμού είχε φθάσει αυτός ο Επίσκοπος μέ τήν Χάρι του Θεού! Ερχόταν στίς Ιερές Ακολουθίες της Σκήτης Συχαστρία, Αλλά δέν τόν έβλεπε κανείς! Μ' αυτόν τόν τρόπο εκτιμούσε ιδιαίτερα τόν π. Κλεόπα.

Η δεύτερη συνάντησις του π. Θεοδούλου μέ τόν Επίσκοπο Ιωάννη συνέβη τό καλοκαίρι του ίδιου έτους, στον ίδιο τόπο, όταν ο π. Θεόδουλος του έφερε τό χαρτί και τό μελάνη, όπως τά ζήτησε ο Επίσκοπος, αλλά κανείς δέν ήξερε εάν ο μακάριος 'Ιωάννης έγγραψε κάτι και τί συγκεκριμένα.

Ο Επίσκοπος αφού τόν ευλόγησε πάλι μέ τά δύο του χέρια, τόν ασπάσθηκε στό μέτωπο και του είπε: «Πάτερ Θεόδουλε, πήγαινε στην Συχαστρία, αλλά είναι καλλίτερα νά επιστρέψης πίσω στην Αγαπία, διότι ο π. Κλεόπας απουσιάζει σήμερα από τήν Σκήτη, διότι είναι καλεσμένος από τήν Γεροντική Σύναξη της Μονής Νεάμτζ!» Σίγουρα αυτός ο Επίσκοπος προσηύχето για τόν Κλεόπα και τόν βοηθούσε νά διευθύνη καλά τήν 'Ιερά του Σκήτη.

Αυτός ο αγιος 'Επίσκοπος ο οποίος ήτο βοηθός του Μητροπολίτου Κιέβου κατά τό έτος 1918, ήλθε ως πρόσφυγας στην Ρουμανία και ασκήτευσε στά Βουνά της Σύχλας, είχε μεγάλη πνευματική σχέση μέ τήν Μονή Συχαστρία

καί μέ τόν π. Κλεόπα μέ τόν   οποίον, πιθανώς, συνηντώντο εν Αγίω Πνεύματι τίς νύκτες, μέσω της αγίας προσευχής τους. Μερικοί Πνευματικοί Πατέρες πιστεύουν ότι αυτός ο αγίος Επίσκοπος εμφανιζόταν ενίοτε στον π. Κλεόπα, όταν αυτός είχε κρυφθή κατά τό 1948 στά Βουνά της Συχαστρίας, δεδομένου οτι καί οι δύο είχαν ερημικά κελλιά στήν ίδια περιοχή.

Εμείς είμεθα πεπεισμένοι οτι αυτοί λειτουργούσαν στον Χριστό μέ καθαρή καρδιά, γνωρίζοντο καί εδώ αλλά καί στήν άλλη τώρα ζωή ζούν μέσα στήν αγάπη του Χριστού καί μας βοηθούν μέ τίς προσευχές τους. Διότι αυτή είναι η χαρά των Οσίων, η δόξα των Δικαίων καί η παρηγοριά των Αγίων οτι τόσο εν σώματι, όσο καί εκτός σώματος, μπορού νά γνωρίζωνται μέ τρόπο χαρισματικό εν Χριστώ Ιησού καί νά επικοινωνούν μεταξύ τους.

Ή τρίτη καί τελευταία συνάντησις του π. Θεοδούλου μέ τόν άγιο Ιωάννη έλαβε χώραν τό καλοκαίρι του 1947ό ταν κατά τήν επιθυμία του επέστρεφε πάλι στήν πατρίδα του.

Η Ανακήρυξις της Σκήτης Συχαστρία σέ Μοναστήρι

Τό έτος 1947, επειδή έγινε γνωστό παντού τό όνομα καί οι πνευματική δραστηριότητα καί τά διοικητικά χαρίσματα του ιερομονάχου π. Κλεόπα Ηλίο, Ηγουμένου της Σκήτης Συχαστρία, τό Ρουμανικό μας Πατριαρχεο έλαβε υπο όψιν του τίς γενικές προσπάθειες ανακαινίσεως του ιερού αυτού μοναχικού καθιδρύματος

Τό πρώτο έργο τό οποίον απεφάσισε ήτο ν' ανακηρύξη τήν Σκήτη Συχαστρία σέ κανονικό καί ανεξάρτητο Μοναστήρι. Σ' αυτό βοήθησε ο αρχιμανδρίτης Θεόφιλος Πανδέλε ο ο οποίος ητο διευθυντής καί γενικός επιθεωρητής στό υπουργείο Θρησκευμάτων καί ο οποίος αγρυπνούσε γιά τήν δραστηριότητα όλων των Μοναστηριών της Χώρας μας, τόσο στίς διασκέψεις του υπουργείου, όσο καί του Πατριαρχείου

Αφού παρουσίασε μέ επίσημα έγγραφα τήν διοικητική κατάστασι της Σκήτης Συχαστρίας οτι εκπληροί τούς όρους αναδείξεώς της σέ κανονικό Μοναστήρι, ο π. Θεόφιλος Πανδέλε, εκανε ένα υπόμνημα τό οποίον απέδωσε τόσο στον Πατριάρχη Νικόδημο καί Μητροπολίτη Μολδαβίας Ειρηναίο Μιχαλέσκου, όσο καί στό Υπουργείο Θρησκευμάτων. Στό υπόμνημα αυτό έγγραψε οτι η Σκήτη Συχαστρία έχει μία αδελφότητα μέ 50 μοναχούς καί οτι εξελίσσεται σέ μία πνευματική κυψέλη, μέ ιδιαίτερη κλίσι στήν ιεραποστολική προσφορά, χάρις στήν ισχυρά προσωπικότητα του π. Κλεόπα, ο οποίος είναι διδάσκαλος αυτοδίδακτος καί ξακουστός σ' όλη τήν Μολδαβία.

Εχοντας υπ` οψιν όλα αυτά, μέ πρότασι του Μητροπολίτου Μολδαβίας, ο Πατριάρχης της Ρουμανίας, ενέκρινε τήν ανύψωσι της Σκήτης σέ Μοναστήρι μέ τό πατριαρχικό έγγραφο, αριθμός 299/30 Ίουνίου 1947.Αυτή η ανακήρυξις της Συχαστρίας σέ Μοναστήρι □οφείλεται ουσιαστικά στον π. Κλεόπα, ο οποίος μέσα σέ πέντε χρόνια, αφ` οτου ανέλαβε τήν διακυβέρνησι της Συχαστρίας, τήν κατέστησε μεγάλο μοναστικό κέντρο, ενώ ο ίδιος αναδείχθηκε νέος απόστολος της Ρουμανικής Εκκλησίας.

Η χειροθεσία σέ Αρχιμανδρίτη του π. Κλεόπα έγινε από τόν Επίσκοπο Βαλέριο Μογκλάν, βοηθό του Μητροπολίτου Μολδαβίας, στίς 19 Σεπτεμβρίου 1947. Στόν λόγο ο Επίσκοπος Βαλέριος είπε τά εξής: «Πάτερ Κλεόπα, λαμβάνεις αυτή τήν ράβδο. Αυτός πού θά ακούη τήν πανοσιότητά σου, θά ακούη στόν Θεό! Κι αυτός πού δέν θά ακούη, μπορείς νά τόν κτυπάς μ' αυτό τό ξύλο, διότι άνθρωπος πού είναι από ξύλο δέν μπορείς νά τόν κάνεις άνθρωπο!»

Η κουρά σέ Μοναχή της μητέρας του π. Κλεόπα.

Μή έχοντας κανέναν στό σπίτι η γερόντισσα μητέρα του π. Κλεόπα Άννα Ηλίε, έκλαιγε καθημερινά γιά τά παιδιά της πού έφυγαν πρόωρα στόν Κύριο. Μοναδική ανακούφισή της στό χωριό ήτο η εκκλησία καί τό Κοιμητήριο. Σέ κάθε εορτή δέν απουσίαζε από τήν εκκλησία, ενώ μετά πήγαινε στό Κοιμητήριο κι έκλαιγε γιά τά πεθαμένα παιδιά της.

Τελευταίο στήριγμά της απέμεινε ο π. Κλεόπας, ο σάρετς της Συχαστριάς, ο οποίος είχε εκλεχθή από τόν Θεό νά υπηρετήση τήν Εκκλησία Του.

Τά παιδιά της είχαν αποθάνει όλα σέ νεαρά ηλικία, εκτός από τόν π. Κλεόπα, ενώ ο άνδρας της Αλέξανδρος πέρασε στήν αιωνιότητα τό έτος 1943.

Γιά όλα αυτά τά γεγονότα, ο π. Κλεόπας μας διηγείτο: «Όταν πέθανε ο πατέρας μου, η μητέρα μου μου έστειλε τηλεγράφημα καί μέ καλούσε στήν κηδεία. Όταν αργότερα συναντηθήκαμε, η μητέρα μου μ' ρώτησε:

-Γιατί δέν ήλθες στόν θάνατο καί τήν κηδεία του πατέρα σου;

-Έγώ αφ' ουου ήλθα στό Μοναστήρι δέν έχω πλέον ούτε μητέρα ούτε πατέρα! Της απήντησα.

-Πως συμβαίνει αυτό; Δέν είμαι εγώ η μητέρα σου; Μ' ρώτησε μέ δάκρυα η γερόντισσα μάνα μου.

-Ελα στό Μοναστήρι καί τότε είσαι η μητέρα μου!

Τόν Νοέμβριο του 1946 ο πατήρ Κλεόπας μετέφερε τήν μητέρα του από τό χωριό της, τήν Σουλίτσα στήν Μονή Συχαστρία, γιά νά τήν κοινοβιάση στήν αδελφότητα της Μονής Παλαιά Αγαπία.

Τό Φθινόπωρο του 1947, στίς 21 Σεπτεμβρίου, η μητέρα του π. Κλεόπα μπήκε στό Μοναστήρι κι εκάρη μοναχή λαμβάνοντας τό όνομα Αγάθη. Εκεί Ααωνίσθηκε περισσότερο από 20 χρόνια προσευχόμενη στόν Θεό μέρα καί νύκτα, διασκεδάζοντας τίς χαρές καί περιπέτειές της μαζί μέ τίς τρεις νεώτερες υποτακτικές της, τήν Μιχαέλα, τήν Ίουστίνα καί τήν Ίουλία.

Κάθε μέρα η μοναχή Αγάθη κουβαλούσε ξύλα στό μαγειρείο. Η υποτακτική της, της έλεγε: «Γερόντισσα Αγάθη γιατί μεταφέρεις ξύλα στίς πλάτες σου γιά τό μαγειρείο;» Κι εκείνη της απαντούσε: «Γιά νά μή τρώγω τό φαγητό μου τζάμπα».

Η Μοναχή Αγάθη, όταν ήτο στόν κόσμο, έδινε πολλές ελεημοσύνες στους πτωχούς. Ενίοτε ο άνδρας της τήν μάλωνε καί τήν έβριζε, λέγοντάς της: Αμάν,

βρέ γυναίκα, εγώ τζάμπα τά φέρνω μέ τήν καρότσα καί σύ τά δίνεις όλα μέ τόν ντορβά»!

Από καιρό σέ καιρό η μοναχή Αγάθη περνούσε τό βουνό καί ερχόταν στήν Συχαστρία νά συνομιλήση μέ τόν π. Κλεόπα καί νά κλάψη λίγο στούς τάφους των παιδιων της. Κατόπιν αναχωρούσε καί πάλι γιά τήν Μονή της, τήν Παλαιά Αγαπία, παρηγορημένη από τίς συμβουλές του υιού της, του π. Κλεόπα.

Ενα θαύμα της Κυρίας Θεοτόκου

Ηταν τό Καλοκαίρι του 1947. Ο Αρχιμανδρίτης π. Κλεόπας είχε αναχωρήσει γιά τό Βουκουρέστι γιά ν' αγοράση εκκλησιαστικά αντικείμενα γιά τό νέο παρεκκλήσιο. Όταν έφθασε στήν πρωτεύουσα, οι πατέρες του Πατριαρχείου τόν κάλεσαν σέ μία πνευματική συνάντησι στό σπίτι του πανεπιστημιακού διδασκάλου κ. Αλεξάνδρου Μιρονέσκου, όπου είχαν συγκεντρωθή αρκετοί ιερείς, καθηγητές καί απλοί Χριστιανοί.

Ανάμεσά τους ήτο καί ο αρχιμανδρίτης π. Βενέδικτος Γκίους, ο π. Δοσίθεος Μοράριου, ο π. Γερόντιος Γκενοίου, ο π. Δημήτριος Στανιλοάε καί πολλοί διανοούμενοι. Έκαναν ερωτήσεις κι ελάμβαναν πνευματικές απαντήσεις. Οι προσκληθέντες σηκώθησαν όρθιοι καί, παίρνοντας τήν ευλογία του, περίμεναν από τόν π. Κλεόπα λόγους ψυχωφελείς.

Έπειδή τόν παρεκάλεσαν ο π. Κλεόπας αρχισε νά μιλά γιά τούς Αγίους πατέρας καί τήν τιμή πού αρμόζει στήν Κυρία Θεοτόκο. Ένω μιλούσε ξαφνικά έγινε ένα θαύμα!

Η Εικόνα της Κυρίας Θεοτόκου πού ευρισκόταν στόν τοίχο, όπου εικονιζόταν καί ο Προφήτης Δαβίδ, άρχισε νά κινήται δυνατά αρκετά λεπτά καί νά βγαίνει ένας ήχος, ωσάν νά έρχεται από άρπα (μουσικό όργανο). Οι πατέρες καί όλοι οι παρευρισκόμενοι συγκεντρωμένοι στό σαλόνι, κυριεύθησαν από κατάνυξι καί δέν ήξεραν τί θαύμα ητο αυτό. Μερικοί έκλαιγαν, άλλοι έκαναν τόν σταυρόν τους, ενω άλλοι προσκυνούσαν τήν Εικόνα της Θεοτόκου καί εκλαιγαν εκπλαγέντες μ' αυτό τό σημείο. Περισσότερο από όλους ητο συγκινημένος ο π. Βενέδικτος Γκίους, ο οποίος έλεγε συνεχώς: «Μητέρα του Κυρίου μας...Μητέρα του Κυρίου μας...Ω, τί θαυμα!...Ω τί θαύμα!...»

Μετά από λίγα λεπτά, η εικόνα σταμάτησε νά κινήται καί όλοι φορτισμένοι από κατάνυξι, προσήυχοντο στήν Υπεραγία Θεοτόκο νά ελεήση τήν χώρα καί τόν ρουμανικό λαό. Αυτό τό θαύμα της Παναγίας μας μέ τό Θεϊόν Βρέφος στάς αγκάλας της ενίσχυσε τήν πίστι όλων, όσοι ήσαν παρόντες, καί τούς παρηγόρησε πνευματικά.

Αφού ο π. Κλεόπας τελείωσε τόν λόγο του, έψαλαν όλοι μαζί τό «Αξιόν εστί...» στήν Θεοτόκο καί ανεχώρησε ο καθένας τους διατηρώντας στήν σκέψι τους έντονα τό επιτελεσθέν θαύμα της Παναγίας μας.

Ο περισσότεροι πίστευσαν οτι μέ τό θαύμα αυτό η Θεοτόκος ευδόκησε νά εμφανισθή ένα σημείο θαυμαστό γιά νά πάρουν κουράγιο καί παρηγοριά οι ευλογημένοι Χριστιανοί μας, σέ μία περίοδο, όπου άρχιζαν μεγάλες δοκιμασίες στήν χώρα μας.

Χαρές και θλίψεις

Δέν μπορούμε νά σιωπήσουμε καί τίς περιπέτειες, τίς οποίες υπέφερε τό Μοναστήρι Συχαστρία καί προπαντός ο σάρετς, κατά τό τέλος του 1947 εξ αιτίας μιάς ονομαστής , ομάδος ληστών, οι οποίοι ερήμωσαν τά μοναστήρια καί τούς ανθρώπους της περιοχής Νεάμτς επί έξι χρόνια, δημιουργώντας αναταραχές, σκάνδαλα καί στήνοντας ενέδρες.

Τό Μοναστήρι Συχαστρία καί η Σκήτη Σύχλα, στήν περιοχή όπου εκρύβοντο οι ληστές, υπέφεραν τά πάνδεινα απ' αυτούς, διότι είναι απομονωμένα από άλλα μοναστήρια καί ανθρώπους.

Μία φορά, μετά τά εγκαίνια του νέου παρεκκλησίου, η αυλή της Μονής γέμισε από ληστές. Οι πιστοί κρατούσαν τήν εκκλησία μέ τήν απειλή όπλων, ενώ αυτοί πήραν οτι καλό ευρίκαν από τήν αποθήκη της μονής.

Μετά απ' αυτό τό συμβάν, είπε ο π. Κλεόπας: «Κάποια νύκτα, όταν ήμουν σάρετς καί εστεκόμουν στήν ακολουθία της αγρυπνίας μέσα στήν εκκλησία ήλθε ο ληστής Μπάλτα μέ τήν παρέα του. Μ' έβγαλαν έξω από τήν εκκλησία, μου ζήτησαν κρασί, τρόφιμα καί χρήματα. Καί, επειδή δέν είχα τίποτε, μ' άρπαξαν καί μέ μετέφεραν στό δάσος καί μ' έδεσαν σέ κορμό ενός δένδρου γιά νά μέ τουφεκίσουν. Τότε ένας απ' αυτούς είπε στόν Αρχηγό τους: «Δέν θυμάσαι πόσες φορές μας έδινε φαγητά, όταν ητο στήν σάνη τσοπάνης; Καί τώρα θέλεις νά τόν σκοτώσης;» Εκαυγάδισαν μεταξύ τους καί κατόπιν έφυγαν γιά τό δάσος, ενώ εμένα μ' έλυσαν καί επέστρεψα στό Μοναστήρι μου»

Τήν δεύτερη μέρα ο π. Κλεόπας στενοχωρημένος απ' όλα αυτά, πήγε στόν Επίσκοπο Βαλέριο της μονής Νεάμτς καί του ζήτησε συμβουλές:

-Θεοφιλέστατε, τί θά κάνουμε γιά νά λυτρωθούμε απ' αυτούς τούς κακοποιούς, οι οποίοι μας λεηλατούν καί μας τaráσσουν επί έξι τώρα χρόνια;

-Πάτερ Κλεόπα, ξέρεις τί νά κάνης; Νά κάνης αγρυπνία στήν θεία Σκέπη της Θεομήτορος κάθε τρίτη βράδυ καί νά διαβάζης μέρα καί νύκτα τό Ψαλτήριο στήν εκκλησία κάθε δύο ωρες, από τόν ηγούμενο μέχρι τόν τελευταγο Δόκιμο Αδελφό. Εάν θά κάνης έτσι, η Κυρία Θεοτόκος θά απομακρύνη τούς ληστές καί θά ευλογήση όλους σας πού είσθε τώρα ταραγμένοι, ενώ τό μοναστήρι σας θά διαφυλάττεται από κάθε κίνδυνο!

Ακούοντας αυτά ο π. Κλεόπας έδωσε ευλογία νά γίνεται αγρυπνία στήν θεία Σκέπη της Θεοτόκου κάθε Τρίτη εσπέρας, ενώ τό Ψαλτήριο νά διαβάζεται ακατάπαυστα στήν εκκλησία, κι όταν δέν γίνεται ακολουθία μέσα. Αυτή η τάξις γίνεται σεβαστή αδιακόπως καί μέχρι σήμερα, ενώ οι κακοποιοί συνελήφθησαν καί τιμωρήθησαν κατά τόν νόμο του Κράτους. Από τότε τό μοναστήρι Συχαστρία διαφυλάχθηκε απ' όλους τούς κινδύνους μέ τίς πρεσβείες της Θεοτόκου, προστάτιδος αυτού του ιερού Τόπου.

Η διάσωση μιάς γυναίκας από βέβαιο θάνατο.

Τό έτος 1947, κάποια νύκτα της περιόδου της νηστείας των Χριστουγέννων, ο π. Κλεόπας εξωμολογούσε πολύ κόσμο μέχρι στίς 12 τά

μεσάνυκτα καί ήτο κουρασμένος. Όταν ξεκίνησε λίγο νά αναπαυθή, μπήκε στό εξομολογητήριο μία γυναίκα, ταραγμένη καί κλαίουσα του είπε:

-Πάτερ, περιμένω εδώ έξι ώρες...Ηλθα νά εξομολογηθώ, διότι έχω μεγάλη αμαρτία μέσα στήν καρδιά μου.

-Παιδί μου, τώρα είμαι κουρασμένος. Σέ παρακαλώ νά έλθης τό πρωί.

-Πάτερ, εάν δέν μέ δεχθής τώρα στήν εξομολόγησι, εγώ θά πάω νά κρεμασθώ. Κύτταξε, έχω καί τό σχοινί στά χέρια μου. Έκανα μεγάλη αμαρτία, διότι σκότωσα μέ άμβλωσι πολλά παιδιά. Δέξου με, διότι δέν μπορώ άλλο νά υπομείνω!

Τότε ο Πατήρ εξομολόγησε αυτή τήν γυναίκα, τήν παρηγόρησε, τήν ενίσχυσε πνευματικά, της έδωσε κανόνα μετανοίας καί της έλυσε μέ τήν συγχωρητική ευχή τήν μεγάλη αυτή αμαρτία της. Τήν δεύτερη μέρα αυτή γυναίκα ήπια Μεγάλο Αγιασμό, ασπάσθηκε τίς αγίες εικόνες καί επέστρεψε ειρηνική στό σπίτι της. Παρόμοιες περιπτώσεις επανελήφθησαν πολλές φορές, αλλ' όμως ο πατήρ Κλεόπας, ως εμπειρος πνευματικός, μέ πραότητα καί πνευματική σοφία, πάντοτε παρηγορούσε τίς ψυχές αυτές τίς ειρήνευε καί τίς συνεφιλίωνε μέ όλους.

Πρώτη Αναχώρησις του π. Κλεόπα στήν έρημο

Ο π. Κλεόπας, ευρισκόμενος γιά πολλά χρόνια μέ τά πρόβατα στά γύρω βουνά, γνώριζε όλους τούς τόπους καί τά κελλιά των ερημιτών. Ακόμη γνώριζε αρκετούς μοναχούς ησυχαστάς, οι ,οποίοι αγωνίζοντο σκληρά στά βάθη των ορεινών κοιλάδων, άγνωστοι από όλους καί γνωστοί μόνο από τόν Θεό καί τόν πνευματικό τους.

Τό έτος 1948, στίς 21 Μαΐου, τήν μέρα πού εορτάζονται οι Άγιοι Βασιλείς, Κωνσταντίνος καί Ελένη, ο Πατήρ λειτούργησε μέ τούς άλλους ιερείς της μονής καί εκήρυξε στους αδελφούς επαινώντας τόν μεγάλο ζήλο των αγίων θεοστέπτων βασιλέων, οι οποίοι έδωσαν ελευθερία στους Χριστιανούς εκείνου του καιρού καί ίδρυσαν αρκετές εκκλησίες.

Η Πανοσιότης του είπε περίπου τά εξής στους μοναχούς της μονής του: «Νά δώση ο Θεός, όπως καί οι δικοί μας κυβερνώτες νά γίνουν όπως οι άγιοι βασιλείς γιά νά τούς μνημονεύη καί η Εκκλησία στους αιώνες!» Τότε ένας από τόν λαό μαγνητοφώνησε αυτά τά λόγια του. Τήν άλλη μέρα, χωρίς νά προλάβη νά πάρη τίποτε από τά ρούχα του, τόν άρπαξε μία , ομάδα ανθρώπων της αστυνομίας, τόν έβαλε στό αυτοκίνητο καί τόν μετέφεραν στήν πόλι Τίργκου Νεάμτς. Εκεί τόν έβαλαν πέντε μέρες μέσα σ' ένα μπουντρούμι, χωρίς νερό καί φαγητό, όπου δέν υπήρχε ούτε κρεβάτι. Υπήρχε μόνο τό τσιμεντένιο δάπεδο. Κατόπιν τόν απέλυσαν, χωρίς νά τόν δικάσουν.

Μετά από λίγες μέρες ένας πιστός Χριστιανός είπε στον π. Κλεόπα νά αναχωρήση γιά τό δάσος η σέ άλλο μέρος ένα διάστημα. Ακούοντας αυτό ο σάρετς, συμβουλευθήκε κι άλλους πνευματικούς καί τήν ίδια νύκτα κρύφθηκε στά βουνά της Συχαστριάς, στον τόπο πού λέγεται «Τό πόδι του κούκου», έξι χιλιόμετρα ψηλότερα από τό μοναστήρι. Εκεί έφτιαξε μία καλύβα από χονδρά

ξύλα μέσα στο χώμα και προσευχόταν ακατάπαυστα μέρα και νύκτα, ζητώντας την βοήθεια και τό έλεος του Θεού και της Κυρίας Θεοτόκου.

Μία φορά την βδομάδα ερχόταν νύκτα ο ιερομόναχος Μακάριος, τόν εξωμολογούσε και του έφερνε λίγα τρόφιμα. Ερχόταν ακόμη και ο μοναχός Αντώνιος από την στάνη των προβάτων, διότι εκεί περιτριγύριζε μέ τά πρόβατα.

Μας έλεγε ο π. Κλεόπας οτι, όταν έφτιαχνε την υπόγεια κρύπτη του, ήρχοντο μερικά πουλιά και κάθοντο πάνω στην κορυφή του κεφαλιού του.

Όταν κοινώνησε για πρώτη φορά, έξω από την σπηλιά του, ήλθαν κοντά του ένα κοπάδι, ενώ δέν είχαν παρουσιαθή ποτέ νωρίτερα. Αυτά είχαν στό μέτωπό τους ένα σημείο μέ την μορφή σταυρού και κελαηδούσαν πολύ ωραία όλη την στιγμή πού αυτός κοινωνούσε. Κατόπιν πετούσαν μακριά.

Αργότερα, όταν του τελείωσε ο άγιος άρτος, απεφάσισε νά επιτελή την Θεία Λειτουργία. Αφού προετοιμάσθηκε διαβάζοντας όλες τίς προσευχές του, τοποθέτησε τό άγιο αντιμήνσιο πάνω σ' ένα κούτσουρο κι άρχισε την ακολουθία. Όταν είπε: «Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός, και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, πάντοτε νύν και αεί..» εμφανίσθηκε πάλι τό κοπάδι μέ τά ωραία αυτά πουλιά. Τά πουλιά κάθισαν σέ μία γωνία εκεί κοντά και άρχισαν νά τραγουδούν. Ο Πατήρ αναρωτήθηκε μέσα του: «Τί νά είναι άραγε αυτά; Και μία μυστική φωνή από μέσα του, του είπε ότι ήλθαν οι ψάλτες του χορού νά ψάλλουν!»

Κατόπιν τελείωσε η θεία Λειτουργία και κοινώνησε. Αφού έκαμε την απόλυσι τά πουλιά έφυγαν. Και έλεγε ο π. Κλεόπας οτι από τότε δέν είδα στό δάσος πουλιά τόσο ωραία, οσον αυτά. Σίγουρα τό γεγονός ότι κοινώνησε και τό θαύμα μέ τά πουλιά, τόν παρηγόρησαν πάρα πολύ. Ετσι ευχαρίστησε από καρδιάς τόν Θεό γι' αυτήν την μεγάλη φιλανθρωπία Του.

Όσο καιρό έμεινε σ' αυτόν τόν τόπο, τόν βοηθούσαν ο Πνευματικός του π. Ίωήλ Γεωργίου, ο τσοπάνης, μοναχός Αντώνιος και ένας Χριστιανός από τό χωριό Μιτόκου. Τό σύνθημα συναντήσεως μέ τόν π. Άντώνιο ήτο αυτό: Ο μοναχός κτυπούσε μία φορά σ' ένα ξύλο και, όταν ο Πατήρ άκουγε τό κτύπημα, κτυπούσε κι αυτός μία φορά, σέ άλλο δένδρο. Εάν ο ένας δέν απαντούσε, ο άλλος περίμενε μέχρι νά ακούση τό καθορισμένο σύνθημα.

Ό πατήρ Ίωήλ του έφερε τρόφιμα, αλάτι, σιτάρι, παξιμάδι και τά έβαζε κάτω από ένα δένδρο, γιά νά μή γνωρίζη κανείς, τόν τόπο όπου ευρισκόταν η σπηλιά του.

Ό πατήρ Κλεόπας αγωνιζόταν πολύ στην σπηλιά του, προσευχόμενος μέρα και νύκτα. Γι' αυτό και οι δαίμονες του προξενούσαν πολλούς πειρασμούς και τόν τάραζαν είτε ήτο ξύπνιος είτε κοιμώμενος. Ακόμη τόν φόβιζαν μέ διάφορες φαντασίες, όπως έλεγε αργότερα στους μαθητάς του:

«Κάποια φορά τά μεσάνυκτα, διάβαζα τόν κανόνα των προσευχών μου και συγκεκριμένα τούς Χαιρετισμούς της Θεοτόκου. Ξαφνικά άρχισε νά ακούγεται ένα δυνατό κατρακύλισμα. Εγώ είπα οτι θά είναι μεγάλος σεισμός! Όταν άνοιξα λίγο την πορτίτσα μου, είδα ένα στρατιωτικό άρμα και αρκετούς μαύρους στρατιώτες πάνω σ' αυτό πού κρατούσαν πύρινα ρόπαλα. Ένας απ' αυτούς είπε: «Αυτός είναι ο σάρετς της Συχαστρίας! Βάλτε τον πάνω στό άρμα!» Κι αμέσως νόμισα ότι ευρέθηκα πάνω. Οι ρόδες του άρματος άρχισαν νά

περιστρέφονται κι αυτοί ήσαν έτοιμοι μέ τά πύρινα ρόπαλά τους νά μέ κτυπήσουν καί ρίξουν κάτω.

Εγώ είχα μαζί μου τό Βιβλίο των Χαιρετισμών της Θεοτόκου καί είπα: «Αφήστε με λίγο, διότι έχω ένα κείμενο νά διαβάσω στήν Κυρία Θεοτόκο!» Τήν ίδια στιγμή είχαν εξαφανισθή τά πάντα. Δέν είδα ούτε άρμα ούτε κανέναν καί επέστρεψα στήν καλύβα μου».

Ο πατήρ Κλεόπας καθημερινά διάβαζε τούς Χαιρετισμούς της Παναγίας. Κάποια μέρα, όταν άνοιξε τό βιβλίο νά διαβάση, αισθάνθηκε μία ωραία ευωδία σάν κρίνο καί τριαντάφυλλο. Τότε προσευχήθηκε στόν Κύριο νά τόν διαφυλάξη από τυχόν παγίδες του πονηρού καί όταν δέν είναι από τόν Θεό αυτή η ευωδία νά τήν απομακρύνη. Ελεγε οτι αυτή η ευωδία ίσως νά ήτο απάτη των δαιμόνων γιά νά τόν ρίξουν στήν υπερηφάνεια. Διότι έλεγε συχνά ο π. Κλεόπας:» 'Όταν προσεύχεσαι μή δέχεσαι τήν παραμικρή αίσθησι ευωδίας η κάποια αισθητή ωραία εμπειρία, διότι τότε, μπορούν νά παρουσιασθούν οι δράκοντες καί θά σέ ρίξουν στήν περηφάνεια». Όταν άρχισε πάλι τήν ανάγνωσι του □Ακαθίστου Ύμνου, δέν αισθάνθηκε πάλι αυτό τό άρωμα. Ισως όμως καί νά προερχόταν κι από τήν Χάρι της Παναγίας μας. Γι'αυτό, τέτοια φαινόμενα, οφείλουμε νά τά εξομολογούμεθα στόν Γέροντά μας. Αυτός μέ πολλή προσευχή καί χωρίς βιασύνη θά μας ειπή τί ακριβώς συμβαίνει.

Μετά από έξι μήνες παραμονής στά βουνά, ο π. Κλεόπας επέστρεψε στήν Συχαστρία πρós μεγάλη χαρά όλων, τόσο των μοναχών, όσο καί των ευλαβών Χριστιανών.

Μετά από 40 χρόνια ο π. Κλεόπας μαζί μέ δύο υποτακτικούς του, ξεκίνησαν γιά τό δάσος νά αναζητήσουν τήν σπηλιά στήν οποία έμενε τό έτος 1948. Έξερεύνησαν σιγά-σιγά εκείνους τούς τόπους, όπου ο ίδιος ασκήτευσε, Αλλά δέν μπόρεσαν νά βρούν τήν τοποθεσία. Μετά πήγαν μακρύτερα. Όταν επέστρεφαν όντες κουρασμένοι, σταμάτησαν στήν άκρη μιας χαράδρας γιά νά γευθούν κάτι.

Τήν ώρα πού έτρωγαν, ο π. Κλεόπας παρατήρησε οτι κάθοντο ακριβώς πάνω στόν τόπο της υπογείου καλύβας του. Ητο όμως κατεστραμμένη. Μπορούσαν όμως νά δούν κομμάτια από τήν ξυλεία, σίδερα καί σανίδια. Ο Πατήρ ητο πολύ χαρούμενος διότι βρήκε τήν σπηλιά, στήν ,οποία έμεινε στήν νεότητά του καί είπε: «Ιδού ένα αληθινό θαύμα! 'Όταν είπαμε οτι ματαίως εδών κοπιάσαμε ο Κύριος μας χαροποίησε μέ τήν ανακάλυψι της καλύβας μου!» Κατόπιν, δοξάζοντας τόν Θεό, επέστρεψαν στό Μοναστήρι.

Ο π. Κλεόπας σάρετς της Μονής Σλάτινα.

Μετά από ένα περίπου χρόνο ησυχίας ξέσπασε πάλι άλλη δοκιμασία στήν αδελφότητα της Μονής Συχαστρίας. Ηταν μήνας Αύγουστος, του έτους 1949, όταν ο π. Κλεόπας προσκλήθηκε στό Πατριαρχεο από τόν πατριάρχη Ιουστινιανό. Αυτός τόν παρεκάλεσε πάρα πολύ καί τόν διέταξε νά πάρη μία ομάδα 30 μοναχών από τήν Συχαστρία καί νά εγκαταβιώση στήν Μονή Σλάτινα Σουτσεάβας γιά νά αναβιώση καί εκεί η πνευματική ζωή.

Επιστρέφοντας στην Συχαστρία ο π. Κλεόπας ξεχώρισε 30 πατέρες, πνευματικούς, ιερείς, μοναχούς και δοκίμους, ανάμεσά τους και τον πνευματικό Γέροντα π. Παΐσιο Ολάρου. Αφήνοντας ως ηγούμενο στην Συχαστρία τον ιερομόναχο π. Ίωήλ Γεωργίου, μαθητή του μεγάλου σάρετς π. Ίωαννικίου Μορόϊ, προετοιμάσθηκε για την αναχώρησι στις 30 Αυγούστου 1949.

Ή διάσπασις στά δύο της αδελφότητος και ο χωρισμός τους ητο κάτι τό λυπηρό για όλους. Ο καθένας έκλαιγε και προσηύχετο, ζητώντας την βοήθεια της Κυρίας Θεοτόκου. Κατόπιν ο π. Κλεόπας μέ τούς 30 αδελφούς συνωδεύθησαν από την υπόλοιπη συνοδεία μέχρι κοντά τον ποταμό Αλμπα και αποχαιρετίσθηκαν μεταξύ τους μετά δακρύων. Εκείνη την στιγμή ακριβώς ήλθε στην Συχαστρία ο πνευματικός της Μονής Αγαπία ο αρχιμανδρίτης π. Μάξιμος, σπουδαίος πρωτοψάλτης αποφασιστικός και έμπειρος πατήρ.

Αφού τούς παρηγόρησε σ' αυτό τό θλιβερό γεγονός του χωρισμού τους, στό τέλος τούς είπε: «Πατέρες, γιατί είσθε τόσο λυπημένοι; Οι άγιοι πατέρες έδωσαν την ζωή τους στον Χριστό και διεφύλαξαν την Ορθοδοξία, ενώ εσείς κλαίγετε εδώ σαν να είσθε επί τον ποταμόν Βαβυλώνος. Ακούστε τί μας ψάλλει η Εκκλησία μας: «Άγιοι Μάρτυρες, οι καλώς αθλήσαντες και στεφανωθέντες πρεσβεύσατε προς Κύριον ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών!» Συνεπώς, κάνετε υπακοή στον Κύριο και ή Αυτός θά σας βοηθήσει μέ τίς πρεσβείες της Θεοτόκου!» Κατόπιν έψαλαν όλοι μαζί τό: «Άξιόν Εστί...» και τό «Ύπερμάχω Στρατηγώ τά νικητήρια...» και απεχωρίσθηκαν.

Τό Μοναστήρι Σλάτινα είναι κτητορικό έργο του Ηγεμόνος Αλεξάνδρου Λαπουσνεάνου. Από τό έτος 1944, τό οποίον είχε απομείνει μέ επτά γέροντες μοναχούς από την παλαιά αδελφότητα. Η αρχή ήτο δύσκολη, αλλά μετά από μερικούς μήνες η νέα αδελφότης προσαρμόσθηκε και όλα άρχισαν να λειτουργούν κανονικά.

Ο π. Κλεόπας άρχισε την προσπάθεια για την αναβίωσι της πνευματικής ζωής στην Σλάτινα Τεπιτελώντας, κατά την τάξιν, όλες τίς ακολουθίες του □ νυχθημέρου και την Θεία Λειτουργία. Επέβαλε επίσης την εβδομαδιαία εξομολόγησι, λειτούργησε σχολή κατηχήσεως για τούς δοκίμους αδελφούς και κοινοβιακή τάξι κατά τό πρότυπο της Μονής του Στουδίου.

Τό έτος 1950 κοινοβίασαν στην Σλάτινα και μερικοί ειδικευμένοι θεολόγοι, οο οποίοι εκτιμούσαν ιδιαίτερω τον π. Κλεόπα. Άνάμεσά τους μνημονεύουμε τον ιερομόναχο π. Πετρώνιο Τανάσε, νυν Δικαίο της Ρουμανικής Σκήτης Τιμίου Προδρόμου Λαύρας Αγίου Ορους, τον ιεροδιάκονο Αντώνιο Πλαμαντεάλα, νυν Μητροπολίτη Τρανσυλβανίας, τον Αρχιμανδρίτη Δοσίθεο Μοραρίου, τον π. Γερόντιο Βάλαν, τον ιερομόναχο Δανιήλ και τον ιερομόναχο Αρσένιο Παπατσιώκ.

Όλοι αυτοί βοήθησαν τον π. Κλεόπα στην ομαλή λειτουργία της ηγεμονικής αυτής Μονής και ανέδειξαν την Σλάτινα μία αληθινή θεολογική ακαδημία, μοναδική εκείνο τον καιρό σ' ολόκληρη την Ρουμανία.

Η φήμη αναδιοργανώσεως αυτής της Μονής διαδόθηκε παντού και ήρχοντο πάρα πολλοί προσκυνηταί, φοιτηταί, διανοούμενοι και άνθρωποι όλων των ηλικιών και όλων των κοινωνικών τάξεων για ν' ακούσουν συμβουλές από τον π. Κλεόπα και από τούς άλλους Πατέρας. Υπό την διεύθυνσι του

ιερομονάχου Πετρωνίου καταρτίσθηκε κι ένας πολύ αρμονικός εκκλησιαστικός χορός, Αποτελούμενος από 30 νέους ως επί τόν πλείστον δοκίμους μοναχούς, πού συγκινούσε τά βάθη των καρδιών όλων των πατέρων καί αδελφών προσκυνητών.

Ετσι άρχισε η πνευματική άνθηση στό Μοναστήρι Σλάτινα της Σουτσεάβας.

Πνευματικός οδηγός πολλών Μοναστηριών της Μολδαβίας

‘Ο π. Κλεόπας διωρίσθηκε επίσης από την Μητρόπολι Μολδαβίας νά επαγρυπνή καί καθοδηγή στήν πνευματική ζωή τά περισσότερα Μοναστήρια της περιοχής, τά εξής: Πούτνα, Μολντοβίτσα, Ρίσκα, Συχαστρία, καί τίς Σκήτες Σύχλα καί Ραρέου, κατά τό πρότυπο της Μονής Σλάτινα. Γι’ αυτό πήγαινε μέ τήν σειρά σ’ αυτά αφού τόν καλούσαν γιά πνευματικές συμβουλές καί εξομολόγησι καί κατόπιν επέστρεφε πάλιν στήν Σλάτινα.

Η Πανοσιότης του έδωσε μεγαλύτερη βαρύτητα στήν υπακοή μέ αγάπη, στήν εβδομαδιαία εξομολόγησι, στήν ευχή του Ιησού καί στήν συμμετοχή στίς Ιερές ακολουθίες ακόμη ζητούσε τήν εκπλήρωσι του κανόνος στό κελλί καί τίς καθιερωμένες αναγνώσεις προσευχών. Διότι μόνο έτσι είναι δυνατόν νά καταρτισθούν πνευματικά οι μοναχοί, ν’ αγαπήσουν τόν Χριστό καί νά ζήσουν μέ ταπείνωσι καί υπακοή. Ενώ, όταν ανεφύοντο ταραχές η διάφοροι πειρασμοί στά καθοδηγούμενα απ’ αυτόν Μοναστήρια, ο π. Κλεόπας έστελλε ένα η δύο Πνευματικούς καί επέφεραν τήν ησυχία καί γαλήνη.

Σ’ όλα τά μνημονευθέντα Μοναστήρια λειτουργούσαν μοναχικές σχολές κατηχήσεως καί διετηρείτο η ίδια πνευματική τάξις καί ζωή.

Επί τρία χρόνια όλα αυτά τά Μοναστήρια προώδευσαν πολύ στήν μοναχική ζωή, πράγμα τό οποίον οφείλετο τόσο στους Προεστώτας τους όσον ιδιαίτέρως στόν π. Κλεόπα ο οποίος αγρυπνούσε γιά τήν ομαλή εξέλιξι της πνευματικής ζωής γιά τήν δόξα του Θεού καί τήν χαρά των Χριστιανών.

Ο π. Κλεόπας προσκαλείται γιά ηγούμενος στήν Μονή Νεάμτς.

Στήν Αρχή του έτους 1951 ο πατριάρχης Ιουστινιανός επιθυμώντας νά αναβιώση πνευματικώς καί η Μονή Νεάμτς, η μεγαλύτερη Κοινοβιακή λαύρα της Χώρας μας, ενέκρινε νά μεταβή ο π. Κλεόπας στό Νεάμτς μέ 70 μοναχούς από τήν Σλάτινα καί τήν Συχαστρία.

Ο π. Κλεόπας, ακούοντας αυτή τήν είδησι, λυπήθηκε πολύ καί παρεκάλεσε τήν Κυρία Θεοτόκο νά τόν λυτρώση απ’ αυτόν τόν πειρασμό, ενθυμούμενος καί τόν λόγο του πνευματικού της Μονής Αγαπία, του π. Βικεντίου ο οποίος είπε: «Παιδιά μου, όταν θά σας έρχωνται πολλοί πειρασμοί, νά νηστεύετε τρεις μέρες καί νά προσεύχεσθε μέ δάκρυα στόν Θεό νά σας διδάξη τί πρέπει νά κάνετε!» Καί ιδού πως ενήργησε.

Μία νύκτα κλείσθηκε στό κελλί του καί προσευχόταν μέ νηστεία επί επτά μέρες. Αυτό τό γνώριζε μόνο ο μαθητής του ο ιερομόναχος Σεραπίων καί κανείς άλλος.

Μετά από επτά μέρες, όπως καθόταν στό σκαμνί καί ξεκουράζετο λίγο, είδε ένα ουράνιο φώς τό οποίο περιεκύκλωσε τήν Εικόνα της Θεοτόκου, πού

βρισκόταν στόν τοίχο. Κατόπιν η Κυρία Θεοτόκος μίλησε από τήν Εικόνα της καί του είπε: «Μή λυπάσαι γιά τίς αναταραχές πού έγιναν στήν Μονή Νεάμτς, διότι εγώ θά τίς καταπαύσω. Εσύ νά μήν αμφιβάλλης γι' αυτό». Διότι ένας λογισμός του έλεγε νά πάη στήν Μονή Νεάμτς καί ο άλλος του έλεγε νά φύγη γιά τήν έρημο.

Κατόπιν πήγε στόν πνευματικό του, τόν π. Παΐσιο. Εξωμολογήθηκε καί του είπε αυτά πού άκουσε καί οτι είδε τήν Εικόνα της Θεοτόκου μέσα στό κελλί του ακτινοβολούσα. Ο Γέροντας του είπε: «Αυτό είναι Χένα θεικό σημείο. Αλλά μήν λέγης σέ κανένα επί του παρόντος αυτή τήν οπτασία. Από τώρα ετοιμάσου καί αύριο νά κοινωνήσης. Καί, εάν θά είναι από τόν Θεό, θά πας στό Μοναστήρι Νεάμτς καί η Κυρία Θεοτόκος θά σέ βοηθήση. Έάν δέν είναι θέλημά Του, θά παραμείνης στήν θέσι σου.

Τήν δεύτερη μέρα, μετά τήν Θεία Λειτουργία, ο π. Κλεόπας έλαβε ειδοποίησι οτι ο πατριάρχης ρώτησε κι άλλους πολλούς καί απεφάσισε νά παραμείνη ο π. Κλεόπας στόν τόπο του, όπου ευρισκόταν καί πριν. Ετσι, μέ τίς προσευχές της Θεομήτορος καί τίς ευλογίες του πνευματικού του π. Παΐσιου, ειρήνευσαν τά πάντα.

Η δεύτερη αναχώρησις του π. Κλεόπα στά Βουνά (1952-1954).

Μέχρι τήν άνοιξι του 1952 τό Μοναστήρι Σλάτινα είχε μία μεγάλη πνευματική άνθησι. Ητο ένα από τά πρώτα οργανωμένα Μοναστήρια της Χώρας μας. Μέχρι τότε είχε 80 μοναχούς, από τούς οποίους οι 60 ήσαν νέοι. Οι Χριστιανοί ήρχοντο στίς εορτές ν' ακούσουν τίς ακολουθίες καί κήρυγμα του π. Κλεόπα, τό οποίον συγκινούσε τίς καρδιές όλων. Ολα διεξήγοντο μέ αγάπη καί τάξι. Ομως ο π. Κλεόπας έλεγε κατ' ίδιαν πρόσ τούς μαθητάς του: «Εγώ μόνο σωματικά είμαι εδώ στήν Σλάτινα, ενώ ψυχικά είμαι στήν Συχαστρία, όπου καλογέρευσα καί έζησα εκεί τόσα χρόνια».

Ο διάβολος όμως, ο οποίος ουδέποτε κοιμάται, δέν μπορούσε νά υπομείνη τήν μοναχική άσκησι καί αρμονική ζωή των Μοναχών της Μονής Σλάτινα. Γι'αυτό προέτρεψε τήν κρατική ασφάλεια νά κάνη μία εξονυχιστική ερευνα στήν αδελφότητα της Μονής Σλάτινα. Φθάνοντας τήν νύκτα, τά όργανα της μυστικής αστυνομίας εξέτασαν καί φοβέρισαν τόν ηγούμενο καί τούς Πατέρες της Μονής. Στήν συνέχεια κράτησαν μερικούς απ' αυτούς, όπως τόν π. Κλεόπα, τόν π. Άρσένιο Παπατσιώκ καί τόν Δόκιμο Κωνσταντίνο Δημητρέσκου.

Αφού τούς μετέφεραν μέχρι την πόλι Φαλτιτσένι, τούς εξέταζαν όλη τήν νύκτα. Τότε τόν π. Κλεόπα τόν επίπληξαν λέγοντάς του: «Η αφεντιά σου, σαμποτάρεις τήν εθνική οικονομία καί λέγεις οτι σήμερα είναι ο Γεώργιος, αύριο ο Βασίλειος καί αύριο άλλη εορτή, ενώ οι άνθρωποι άφησαν τήν αξίνα κάτω καί δέν εργάζονται πλέον!»

Ο π. Κλεόπας τούς απήντησε: «Πως νά μήν ειπώ οτι είναι εορτή, όταν είναι γραμμένη στό Ημερολόγιο της Αγίας Εκκλησίας μας;» Στό τέλος τούς είπαν νά μή κάνουν προπαγάνδα καί τούς άφησαν ελευθέρους.

Φθάνοντας τήν νύκτα στό Μοναστήρι ο π. Κλεόπας, εξωμολογήθηκε στόν πνευματικό του καί μέ τήν συμβουλή του μυστικά, μαζί μέ τόν π. Άρσένιο

ανεχώρησαν στά Βουνά Στηνισιοάρα σέ άλλους αγνώστους τόπους και μακρινούς, μέχρις ότου ηρέμησαν τά πράγματα στην Σλάτινα. Ο ένας στον άλλο εξωμολογούνται και επιτελούσαν τά Αγια Μυστήρια μεταξύ τους, αλλά δέν έμεναν στον ίδιο τόπο. Εμειναν κρυμμένοι στά βουνά για πολύ καιρό μέσα σέ ερειπωμένα μαντριά προβάτων και ελάμβαναν τροφή μία φορά τον μήνα από κάποιον ευλαβή Χριστιανό, τον Στράτο.

Πολλοί λύκοι ήσαν τότε εκεί στά Βουνά της Στηνισιοάρας, Αλλά οι δύο ερημίτες τους έδιναν από τό δικό τους φαγητό και μέ την προσευχή τους στον Θεό δέν τους φοβούνται πλέον.

Αφού επέστρεψαν στην Συχαστρία, ο π. Κλεόπας διηγείτο στους Πατέρες μερικές στιγμές από την περιπλάνησί τους στά βουνά:

«Όταν ήμουν στο δάσος περιπλανόμενος μέ αναζητούσαν ο «φίλοι μου» κι αυτοί ήσαν: Ένας γέρον αγριόχοιρος και μία πονηρή αλεπού. Τόν γέροντα αγριόχοιρο τον τακτοποιούσα μέ ευκολία. Όταν τον άκουγα νά μουγκρίζει και νά σκάβη, κατέβαινα και του έδινα πατάτες κι έφευγε. Αλλά μέ την πονηρή αλεπού δέν ξεμπέρδευα εύκολα. Αυτή έρχόταν την νύκτα μέχρι την πόρτα της τρώγλης μου και, όταν συνέβαινε νά ξεχνούσα κάτι νά της αφήσω, μέ περίμενε έξω!

Μία φορά έριξα μία ματιά μέσα στο τσουκάλι πού έκανα τό ψωμί. Είχε ακόμη απομείνει λίγο. Ηλθε η αλεπού και, χωρίς φόβο και ντροπή άρχισε νά τό τρώγη. Εγώ την είδα από τό παραθυράκι και βγήκα έξω. Αυτή, όταν μέ είδε, ξεκίνησε νά φύγη, Αλλά ο γάντζος του τσουκαλιού έπεσε και πέρασε μέσα στο κεφάλι της. Τώρα τό πρόβλημά μου δέν ητο μόνο ότι δέν είχα ψωμί, αλλά δέν είχα ούτε τσουκάλι, διότι η αλεπού τό πήρε στο λαιμό της και απομακρύνθηκε. Πως νά ζυμώσω λοιπόν ψωμί; Εφώνασα την αλεπού από μακριά: «Αφησέ μου, τουλάχιστον τό τσουκάλι!...» Κι αυτή ανεδείχθη άλλη μία φορά παμπόνηρη. Πλησίασε σ' ένα κλωνάρι τό κεφάλι της, κρεμάσθηκε τό τσουκάλι, έβγαλε εκεί τό κεφάλι της κι έφυγε για τό δάσος. Έγώ ήμουν πολύ χαρούμενος διότι μου απέμεινε τουλάχιστον τό τσουκάλι για νά ζυμώνω τό ψωμί και τό πρόσφορο!

Είχα και άλλους φίλους. Αυτοί ησαν οι τυφλοπόντικες και ποντίκια του δάσους. Εάν δέν ξέρεις πως νά οργανωθής, αυτά θά σέ αφήσουν χωρίς τροφή στά μισά του χειμωνος. Είχα στην σπηλιά μου ένα σακκι παξιμάδι δεμένο ψηλά σέ ένα δοκάρι. Όταν πλησίαζε τό βράδυ, ήρχοντο και οι «ενορίτες μου». Τρυπούσαν κι έμπαιναν μέσα στην σπηλιά κι έφθαναν στο παξιμάδι. Εμένα δέν μέ λυπούσε η αξία του παξιμαδιού αλλά μέ στενοχωρούσε τό γεγονός οτι δέν μπορούσα νά κάνω ουτε τον κανόνα μου, λόγω σωματικής εξαντλήσεως.

Όταν άρχιζα νά διαβάζω, άρχιζαν κι εκείνα νά ροκανίζουν τό παξιμάδι. Τί νά κάνω; Ελεγα. Επήρα ένα ραβδί στο δεξι χέρι και τό Ψαλτήριο στο αριστερό. κι άρχισα έτσι νά κάνω την προσευχή μου: «Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου...» ενώ μέ την ράβδο, πάτ! κτυπούσα τά ποντίκια τριγύρω μου! Αφού τά τραυμάτιζα εκείνα έκαναν σαν πεθαμένα. Κατόπιν συνέχιζα: «πρόσχες τη φωνή της δεήσεώς μου...» κι άλλους στίχους, και όταν άρχιζαν νά ροκανίζουν, εγώ μέ τό ραβδί τά κτυπούσα. Έτσι έκανα τον κανόνα μου μέχρις ότου έκλεισα όλες τις τρύπες».

Μία φορά πηγαίνοντας για τό δάσος, τέλος του Φθινοπώρου, μ' έπιασε μιά δυνατή βροχή, η οποία μέ μούσκεψε σ' όλο τό σώμα μου. Ηδη ήμουν πολύ μακριά από τήν σπηλιά μου κι έπρεπε νά διανύσω ένα κομμάτι δρόμου αρκετά μεγάλο μέ τά ρούχα μου βρεγμένα. Καθ' οδόν τό κρύο ητο πολύ σκληρό και ο άνεμος κρύος πού μου προκάλεσαν αγκύλωσι. Επεσα,λοιπόν, κάτω, όχι πολύ μακριά από τήν σπηλιά μου, χωρίς νά μπορώ νά κινηθώ. Έσκεπτόμουν: «Τώρα θ' αποθάνω και θά φύγω απ'αυτή τήν ζωή χωρίς τήν Θεία Κοινωνία». Τότε προσευχήθηκα θερμά και δυνάμωσα. και σιγά-σιγά 'εφθασα στήν σπηλιά μου. Εκεί μέ δυσκολία άναψα φωτιά, στάθηκα δίπλα, στέγνωσα και λυτρώθηκα από τόν κίνδυνο του θανάτου.

Ακόμη ο π. Κλεόπας, όπως μου έλεγε, είχε κι άλλον πειρασμό:

«Μιά νύκτα μετά τά μεσάνυκτα ήμουν στήν σπηλιά μου και είχα τελειώσει τήν ακολουθία του Μεσονυκτικού. Εφθασα στό τέλος του όρθρου, όταν ξαφνικά άκουσα: Μπούφ, μπούφ, μπούφ!... Ενόμιζα ότι έτρεμε όλη η γή. Βγήκα έξω νά δώ τί είναι αυτό πού ακούγεται, αλλά, όταν άνοιξα τήν πόρτα της σπηλιάς μου, είδα έξω ένα δυνατό φώς και μέσα σ' αυτό το χάλκινο τάνκς μέ πολλούς τροχούς.

Απ' αυτό κατέβηκε ένας ψηλός άνθρωπος μέ μεγάλα μάτια,μέ μαύρο και αγριωπό πρόσωπο και μ' ρώτησε κοφτά: «Τί ζητείς εδώ;» Τότε ενθυμήθηκα τί λέγουν οι Άγιοι Πατέρες μας.Οτι, εάν έχης τά Άγια Μυστήρια, έχεις τόν Χριστό ολοζώντανο! Είχα τόν Άγιο Άρτο στήν κουφάλα ενός ελάτου μέσα στήν σπηλιά μου. Όταν είδα αυτή τήν δαιμονική σκηνή, μπήκα γρήγορα μέσα, πήρα στά χέρια μου τά αγια Δώρα και μόνο μέ αυτά είπα: «Κύριε Ιησού Χριστέ, μή μέ εγκαταλείπης!»

Νά δής εσύ τί προσευχή κάνεις, όταν βλέπης τόν δράκοντα στήν πόρτα σου! Όταν κύτταξα πάλιν έξω, είδα οτι απεμακρύνοντο μέ τήν δύναμι του Χριστού. Δίπλα στήν σπηλιά μου ήτο μία βαθειά χαράδρα όπου έπεσε μέσα σ' αυτή τό ακάθαρτο εκείνο πνεύμα. Αλλά πως έπεσε; Όταν έφθασε στό χείλος της χαράδρας έκαμε τρεις κύκλους γύρω από τόν εαυτό του μαζί μέ τό τάνκς και μετά έπεσε και έκανε δυνατό κρότο. Αυτός ο κρότος ακουγόταν στά αυτιά μου μέχρι τήν άλλη νύκτα, δηλαδή επί 24 ώρες».

Μιά άλλη φορά, όταν ήτο ο π. Κλεόπας μέσα στήν σπηλιά του, άκουσε πάλι θόρυβο. Κι όταν εξήλθε έξω, γινόταν ένας αληθινός πόλεμος. Εβλεπε τάνκς νά έρχονται προς τό μέρος του, στρατιώτας αρματωμένους νά τρέχουν και του □ φαινόταν οτι όλο τό στράτευμα προσπαθούσε νά τόν συλλάβη. Τότε εκείνος άρχισε τήν προσευχή και όλη αυτή η δαιμονική φαντασία εξαφανίσθηκε.

Μας διηγήθηκε και ο π. Αρσένιος ένα συμβάν πού έζησε στήν έρημο μέ τόν π. Κλεόπα: Κάποτε μας έπιασε μιά μεγάλη βροχή στό δάσος, όχι πολύ ψηλά, αλλά μακριά από τήν σπηλιά.Ο π. Κλεόπας είχε σταθή σ' ένα μέρος κι εγώ σέ άλλο αναζητούσαμε συστάδες από πυκνά δένδρα και θάμνους νά φυλαχθούμε. Εκείνος επέμενε, ευρισκόμενος κάτω από κλαδιά νά έλθω κι εγώ κοντά του. Μέχρις εκεί ητο η απόσταση 30 μέτρα. Εγώ του έλεγα οτι η δική μου τοποθεσία είναι καλλίτερη, ενώ αυτός μου έλεγε οτι ητο η δική του. Τότε σκέφθηκα: «Όχι, στάσου λίγο! Γιατί νά μή ακούσω τόν π. Κλεόπα!» Εφυγα από

εκεί και αμέσως κατωλίσθησε εκείνος ο τόπος που στεκόμουν.
Εθαύμασα! Ιδού τί σημαίνει υπακοή!»

Τόν χειμώνα του 1953 τό κρύο ήτο πολύ δυνατό. Ο π. Κλεόπας είχε προσκληθή από χριστιανούς απομονωμένων σπιτιών του δάσους, όπου τούς παρηγορούσε μέ πνευματικές ιστορίες. Μία οικοδέσποινα τόν ρώτησε: «Πάτερ, έχω ένα ανεψιό. Νά έλθη κι αυτός; «Ναί, νά έλθη». Μετά από λίγη ώρα πάλι του έλεγε: «Πάτερ, έχω μία ανεψιά. Νά έλθη κι αυτή νά ακούση τά λόγια σας; «Ναί, νά έλθη και αυτή!» Αλλά παρατήρησε ο πατήρ οτι συγκεντρώθηκαν πάρα πολλοί. Τότε άφησε ένα σημείωμα στό τραπέζι, στό οποίο έγραφε: «Εγώ ανεχώρησα. Συγχωρέστε με!» Καί έφευγε γιά τό δάσος.

Όταν ευρέθηκε μέ κάποιον Χριστιανό, είχε και άλλον πειρασμό. Ο εχθρός εμφανίσθηκε σαν σκίουρος και στάθηκε πάνω από τήν εικόνα, στό κελλί όπου έμενε. Ο Πατήρ αγανακτισμένος τόν έριξε κάτω. Αμέσως ο σκίουρος άρχισε νά κλαίη, ενώ θά έπρεπε μόνο μέ τήν προσευχή νά αντιμετωπίση τόν πόλεμο αυτό του διαβόλου.

Οι πατέρες Κλεόπας και Αρσένιος αγωνίσθηκαν στά βουνά Στηνισιοάρα μέχρι τό καλοκαίρι του 1954, όταν ο πατριάρχης Ιουστινιανός απέτυχε τήν έγκριση από τό κράτος οι δύο αυτοί ασκητές νά επιστρέψουν στό μοναστήρι τους η νά έλθουν στό Πατριαρχείο.

Όταν ήλθαν νά βγάλουν τόν π. Κλεόπα από τήν έρημο και νά τόν οδηγήσουν στό Πατριαρχείο, αυτός φοβήθηκε μήπως ζητούν νά του στήσουν άλλη ενέδρα. Αρχισε όμως νά προσεύχεται στόν Θεό νά του δείξη αν πρέπει η δέν πρέπει νά υπάγη. Τότε του ήλθε στόν νου ο λόγος του αγίου Ιωάννου της Κλίμακος, ο οποίος λέγει: «Είναι ντροπή στόν ποιμένα νά φοβάται τόν θάνατο, όταν ο θάνατος είναι μέσα στην υπακοή». Καί είπε στόν εαυτό του: «Ποιός μέ καλεί; Μέ καλεί ο Πατριάρχης της Εκκλησίας! Έάν μέ στέλλει στόν θάνατο, θά πάω στόν θάνατο!»

Ετσι, μετά από άσκησι στην έρημο δύο ετών, οι Πατέρες Κλεόπας και Αρσένιος ανεχώρησαν γιά τό Βουκουρέστι συνοδευόμενοι από τόν ιερομόναχο π. Δανιήλ Θεοδώρου.

Εδώ έγιναν δεκτοί μέ πολλή αγάπη από τόν πατριάρχη Ιουστινιανό μέ τούς οποίους συνωμίλησε πνευματικά θέματα εκείνο τό βράδυ. Κατόπιν εστάλησαν στά περισσότερα μοναστήρια περίξ της πρωτεύουσας γιά νά εξομολογήσουν και διδάξουν τούς μοναχούς και μοναχές.

Μετά απ' αυτή τήν διακονία τους οι πατέρες επέστρεψαν στό μοναστήρι Σλάτινα, προς άφατον χαράν των μοναχών και των Χριστιανών εκείνου του τόπου.

Τό Μοναστήρι Συχαστρία στην δεκαετία 1949-1959

«Ο ταπεινός σάρετς π. Ίωήλ, διάδοχος του π. Κλεόπα, κυβέρνησε τήν αδελφότητα της Μονής Συχαστρίας μέ πολλή σοφία επί 10 χρόνια. Η μεγαλύτερη αρετή του, που εξεδηλώνετο μέρα και νύκτα ήτο η συμμετοχή του σ' όλες τίς Ιερές Ακολουθίες της εκκλησίας. Πρώτος εισήρχετο και τελευταίος εξήρχετο από τήν εκκλησία. Γι' αυτό, όταν έβλεπε κάποιον δόκιμο η μοναχό νά

καθυστερεί νά έλθη, του έλεγε: «Βιασθήτε, ελάτε γρήγορα στήν εκκλησία! Εάν δέν έχετε διακόνημα σέ ώρες ακολουθιών μή τίς χάνετε γι αυτό ηλθαμε στό Μοναστήρι».

Η πανοσιότης του είχε πνευματικό πόθο γιά τίς ακολουθίες περισσότερο απ όλους τούς δοκίμους καί μοναχούς καί ήτο σάν μία εικόνα ζωντανή γιά τόν καθένα. Ακόμη ήτο καί πνευματικός της αδελφότητος μαζί μέ τόν Γέροντα π. Παΐσιο Ολάρου, αφ' ότου επέστρεψε τό 1953 από τήν Σλάτινα. Αυτοί οι δυό εκλεκτοί του Θεού πατέρες στόλισαν τήν πνευματική ζωή στό μοναστήρι Συχαστρία, διατηρώντας την στά ίδια μέτρα πού ευρίσκετο καί στήν περίοδο ηγουμενείας του π. Κλεόπα. Ακόμη είχαν συγκεντρώσει πλησίον των καί ικανόν αριθμό νέων εραστών του Χριστού.

Τό Φθινόπωρο του 1956, ο π. Κλεόπας επανήλθε κι αυτός στήν μονή της μετανοίας του μέ τήν συνειδησί του ειρηνική οτι έκανε υπακοή, οπουδήποτε εστάλη από τήν Εκκλησία. Από κείνη τήν στιγμή η πνευματική ζωή στό μοναστήρι Συχαστρία ενισχύεται ακόμη περισσότερο. Ο π. Κλεόπας εξωμολογούσε καί δίδασκε τούς πιστούς στό κελλί του, πού είναι πέντε λεπτά, πίο πάνω από τό μοναστήρι. Ο π. Παΐσιος εξωμολογούσε κι συμβούλευε τά πνευματικά του παιδιά στό κελλί του πού είναι στό δάσος, καθ' όσον ο ίδιος ήτο εραστής της σιωπής καί της ησυχίας. Ενώ ο π. Ίωήλ πάντοτε ητο παρών πρώτα στήν εκκλησία καί μετά στήν ηγουμενεία.

Αυτοί οι τρεις προοδευμένοι στήν αρετή πατέρες έδωσαν σημαντική θέσι στήν πνευματική ζωή της Συχαστρίας αυτά τά χρόνια της δοκιμασίας. Τό ζωντανό παράδειγμα του καθενός απ' αυτούς προέτρεπε τά πνευματικά των παιδιά νά επιτελούν τό θέλημα του Θεού καί νά προετοιμάζονται γιά δυσκολώτερες μέρες, οι οποίες ήδη ανεφάνησαν στόν ορίζοντα.

Η αδελφότης της μονής Συχαστρίας είχε φθάσει τούς 80 Πατέρας καί αδελφούς, πού ήσαν ζηλωταί της προσευχής καί της αγάπης του Θεού. Η μεγαλύτερη χαρά όλων ήτο καθημερινή επιτέλεσις της Θείας Λειτουργίας καί των λοιπών ακολουθιών αρχομένων από τό μεσονυκτικό. Οι νέοι μοναχοί επιτελούσαν τό διακόνημά τους τήν μέρα καί τήν νύκτα παρευρίσκοντο στίς ακολουθίες ενώ οι Γέροντες ουδέποτε απουσίαζαν από όλες τίς ακολουθίες του νυχθημέρου.

Ολα εγένοντο μέ ησυχία, ειρήνη, μέ χαρά καί υπακοή. Ολοι έκαναν υπακοή στους τρεις μεγάλους πνευματικούς πατέρες, τόν π. Παΐσιο, τόν π. Κλεόπα καί τόν π. Ίωήλ. Ο π. Παΐσιος τούς συμβούλευε γιά τήν ζωή της ησυχίας, της σιωπής καί της νοεράς προσευχής. Ο π. Κλεόπας τούς προέτρεπε όλους, μοναχούς καί λαϊκούς νά μή ξεχνούν τήν ώρα του θανάτου τους, νά υπακούουν στόν πνευματικό τους καί νά φυλάττουν, ευκαίρως ακαίρως τήν αλάνθαστη Ορθόδοξο Πίστι. Ενώ ο π. Ίωήλ τούς προέτρεπε νά μή απουσιάζουν από τίς εκκλησιαστικές ακολουθίες.

Ετσι η μονή Συχαστρία είχε αναδειχθή ένα πνευματικό φρούριο της Ορθοδοξίας στήν Ρουμανία, ένας τόπος προσευχής γιά όλους τούς υιούς της Βασιλείας των Ουρανών καί μία οικία πνευματικής ησυχίας καί χαράς, όπου , καθείς μπορούσε νά συναντήση ευκολώτερα τόν Θεό.

Στόν ορίζοντα όμως δέν άργησε νά αναφανή μία μεγάλη φουρτούνα πού ξέσπασε εναντίον της Εκκλησίας του Χριστού. Ο αθεϊσμός και οι αιρέσεις όλων των αποχρώσεων προετοιμάζαν μία νέα επίθεση εναντίον της Ορθοδοξίας, τήν σκληρότερη διά μέσου της ιστορίας της. Διότι αυτή ητο ανέκαθεν η πορεία της αποστολικής Εκκλησίας μας: Νά προχωρή πάντοτε διωκόμενη, πάντοτε □βριζόμενη, όμως πάντοτε ζωντανή, δυνατή, νικήτρια και δυναμένη νά σώζη τον άνθρωπο.

Ο διωγμός εναντίον της Εκκλησίας (1959-1964).

Ο διωγμός των ετών 1959-1964 σήμαινε τήν δυσκολώτερη περίοδο για τόν Ρουμανικό Μοναχισμό στόν 20ον αιώνα.

Ο διωγμός άρχισε τόν μήνα Απρίλιο του 1959. Κατ' αρχήν εξώρισαν από τούς μοναχικούς τούς τόπους τούς 'Ηγουμένους και Πνευματικούς εκείνους πού είχαν αναπτύξει μία εντονώτερη πνευματική δραστηριότητα και τούς οποίους ακολουθούσαν πολλοί Χριστιανοί. Τόν ίδιο μήνα εξώρισαν απ' όλα τά μοναστήρια της Χώρας μας όλη τήν νεολαία, δηλαδή ρασοφόρους και δοκίμους αδελφούς.

Κατά τό τέλος του έτους 1959 ψηφίσθηκε πό τήν αθεϊστική κυβέρνηση του Βουκουρεστίου ένα ειδικό διάταγμα διά του οποίου εξώριζαν από τά μοναστήρια όλους τούς μοναχούς μέχρι ηλικίας 55 ετών και τίς μοναχές μέχρι ηλικίας 50 ετών. Τό διάταγμα εφηρμόσθηκε μέ αυστηρότητα από τόν έλεγχο της μυστικής αστυνομίας και τήν επαγρύπνηση των πολιτικών οργάνων της κάθε περιοχής. Μέχρι τήν ανοίξη του 1960 εξεδιώχθησαν από τά μοναστήρια μας περισσότεροι από 4000 μοναχοί και μοναχές.

Τά πλέον τραυματισμένα μοναστήρια ήσαν της Μολδαβίας, διότι ήσαν περισσότερα και μέ μεγαλύτερη πνευματική ακτινοβολία και αριθμό μοναχών. μερικά μοναστήρια, όπως η Συχαστρία και η Σλάτινα μετετράπησαν σέ μοναστήρια άσυλα. Η Συχαστρία για γέρους μοναχούς και η Σλάτινα για μοναχές γερόντισσες. Στήν Συχαστρία συγκεντρώθηκαν περισσότεροι από 40 μοναχοί από τά μοναστήρια της Μολδαβίας, οι οποίοι, μετά από λίγα χρόνια, μετετέθησαν στόν Κύριο. Τά μνήματά τους ευρίσκονται στό Κοιμητήριο της Μονής.

Οι μικρές Σκήτες, τά έρημα μοναστήρια καθώς και όσα είχαν ιεραποστολική διακονία εκλείσθηκαν η μετετράπησαν σέ ενοριακούς ναούς, τά οποία υπηρετούντο από εγγάμους ιερείς. Ενω η είσοδος νέων για τόν μοναχισμό απαγορεύθηκε και ελεγχόταν από τήν μυστική αστυνομία.

'Ο σάρετς της Συχαστρίας π. 'Ιωήλ μαζί μέ τόν π. Βαρσανούφιο Λιπάν, μαθητή του π. Κλεόππα εξεδιώχθησαν κι αυτοί από τόν μοναχισμό στίς 22 Απριλίου 1959 και εστάλησαν μέ συνοδεία σκληρών αστυνομικών στό χωριό τους. Ο π. Ιωήλ πήγε στήν Κοινότητα Ντουμπράβα και ο ιερομόναχος Βαρσανούφιος στό Πιπιρίγκ Νεάμτς. Ετσι, τό Μοναστήρι Συχαστρία είχε χάσει τόν σάρετς και 40 μοναχούς, ενώ ο π. Κλεόππας είχε χάσει τόν παρηγουμενιάρη του και τά περισσότερα από τά πνευματικά του παιδιά, πού ήσαν μοναχοί.

Η τρίτη Αναχώρηση του π. Κλεόπα στά βουνά

Βλέποντας ο π. Κλεόπας τήν δύσκολη αυτή κατάστασι καί γνωρίζοντας οτι ελέγχεται πάντοτε από κρατικά όργανα, παρακινούμενος από τό Αγιον Πνεύμα, ανεχώρησε πάλι διά τρίτη φορά γιά τά βουνά της Μολδαβίας, στήν αγαπημένη του ησυχία. Πρώτα μετέβη στά δάση πέριξ της Κοινότητος Χάνγκου. Από κεί κατευθύνθηκε πρὸς βορρά, πρὸς τά βουνά Χαλαούκα του Πιπιρίγκ. Εκεί έφτιαξε μία ξύλινη καλύβα, όχι πολύ μακριά από τήν κορυφή του όρους του Πέτρου Βόδα, όπου έμεινε δύο χρόνια, βοηθούμενος από ένα αφοσιωμένο Χριστιανό εκείνης της περιοχής, ονόματι Παύλο Μαρίν.

Κατά τό έτος 1962 ήλθε σ'αυτόν καί ο μαθητής του, ο π. Βαρσανούφιος, μέ τόν οποιόν ασκήτευσε μαζί σέ πολλά μέρη περισσότερα από τρία χρόνια. Αυτοί πού τούς βοηθούσαν σ' αυτή τήν αναχώρησι ήσαν ο Δημήτριος Νίτσα καί ο Γεώργιος Ολτεάνου καθώς καί συγγενείς του π. Βαρσανουφίου.

Καί οι δύο πατέρες εξωμολογούνται ο ένας στόν άλλο κάθε βδομάδα καί κοινωνούσαν τα άχραντα δώρα, τά οποία μετέφεραν από τήν μονή Συχαστρία, δύο-τρεις φορές τήν βδομάδα.

Τά χρόνια περνούσαν καί όλοι περίμεναν μέ ανυπομονησία τήν επιστροφή του π. Κλεόπα. Όλοι επιθυμούσαν νά γυρίση, αλλά πειρισσότερο η γερόντισσα μητέρα του, η μοναχή Αγάθη από τήν μονή Παλαιά Αγαπία. Δέν είχε δει εδῶ καί έξι χρόνια καί καί δέν ήθελε νά αναχωρήση στόν Κύριο, χωρίς νά τόν συναντήση έστω καί μία φορά.

Ο π. Κλεόπας όμως δέν ερχόταν έμαθε στήν ησυχία καί τήν αδιάκοπη προσευχή, ενώ οι παρηγοριές του Αγίου Πνεύματος του ανέπαιον τήν ψυχή μέρα καί νύκτα. Βοηθούμενος καί από τίς προσευχές των πνευματικών του παιδιών ήτο ακόμη υγιής καί ασχολείτο παράλληλα μέ τήν νοερά προσευχή καί μέ τήν συγγραφή ιερών βιβλίων κοντά στίς ρίζες των ελάτων, όπως ο ίδιος αργότερα έλεγε.

Ιδού οι τίτλοι μερικών βιβλίων, πού έγραψε εκεί στήν ερημική του ζωή μέσα στά δάση: Κηρύγματα γιά μοναχούς, τό οποιόν, οταν εκδόθηκε ονομάσθηκε Ανάβασις πρὸς τήν Ανάστασι. Αλλα είναι τό Εξομολόγησις Αρχιερέων, εξομολόγησις ηγουμένων, εξομολόγησις πνευματικών, εξομολόγησις νυμφευμένων ιερέων, εξομολόγησις των Μοναχών. Περί ονείρων καί οπτασιών, καθώς καί τό βιβλίο Θαύματα της δημιουργίας του Θεού.

Ο π. Κλεόπας έγραψε κι άλλους ψυχωφελείς λόγους, από τούς οποίους μερικοί τυπώθησαν, ενώ άλλοι χάθησαν μέ τόν καιρό. Αλλά αυτά τά οποία διασώζονται μέχρι σήμερα αποδεικνύουν οτι ο π. Κλεόπας ητο μεγάλος αγωνιστής καί ζηλωτής της μελέτης της Αγίας Γραφής, των Αγίων Πατέρων καί αυστηρός τηρητής των Ιερών Κανόνων.

Η πανοσιότης του προσήυχετο στήν ερημία 10-12 ωρες κάθε νυχθήμερον. Οπως μας έλεγε αργότερα ο μαθητής του π. Βαρσανούφιος, συνήθιζε νά διαβάζη τό πρῶι τίς εξής προσευχές. Τήν Εωθινή προσευχή, μερικούς Χαιρετισμούς Αγίων καί ιδιαίτέρως τόν Ακάθιστο Υμνο καί τούς Χαιρετισμούς

του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Κατόπιν διάβαζε τόν Κανόνα της μετανοίας, του φύλακος Αγγέλου, των Ουρανίων Δυνάμεων καί μερικά Καθίσματα από τό Ψαλτήριο.

Τό απόγευμα διάβαζε τόν Εσπερινό, τό Απόδειπνο καί μερικούς Κανόνες από τό Θεοτοκάριο. Ύστερα, μετά από μία μικρή διακοπή, έτρωγε μία φορά τήν μέρα τό βραδάκι καί συνέχιζε μέ βραδυνές προσευχές καί τήν Παράκλησι της Θεοτόκου. Κατά τήν διάρκεια των ελευθέρων ωρών επανελάμβανε τήν ευχή του Ιησού. Αξιώθηκε ν' αποκτήση καί τήν καρδιακή προσευχή, όπως μας έλεγε , μαθητής του, ώστε μερικές φορές έκλαιγε μέ θερμά δάκρυα καί αισθανόταν μία μεγάλη πνευματική θερμότητα στήν καρδιά του, η οποία έκαιγε σάν μία φλόγα πυρός.

Η Συχαστρία χωρίς τόν π. Κλεόπα

Στήν περίοδο του διωγμού στό Μοναστήρι Συχαστρία οι ακολουθίες εγένοντο μέ δυσκολία εξ αιτίας ελλείψεως λειτουργών. Οι Πνευματικοί ήσαν ελάχιστοι, οι πιστοί ήρχοντο στό Μοναστήρι μέ άόριστους φόβους, ενώ οι νέοι πού επιθυμούσαν νά παραμείνουν, εγένοντο δεκτοί μόνο ως εργάτες μέ λαϊκά ρούχα.

Η απουσία του π. Κλεόπα καί του π. Ίωήλ δυσκόλευσαν ακόμη περισσότερο τήν πνευματική ζωή. Τότε όλες οι θλίψεις καί συμφορές συγκεντρώθηκαν στους όμους του γέροντος Πνευματικού π. Παΐσιου. Περισσότερο από όλους, η πανοσιότης του εξωμολογούσε μέρα καί νύκτα τούς μοναχούς καί λαϊκούς και παρηγορούσε, ενίσχυε, έδινε ελπίδα σέ όλους, παρακαλώντας τόν Θεό μέ πίστι.

Όλοι ρωτούσαν γιά τόν π. Κλεόπα καί τόν εμνημόνευον στίς προσευχές τους. Όλοι επιθυμούσαν νά τόν δούν καί νά χαρούν ακούοντας τούς ωραίους λόγους του, αλλά κανείς δέν γνώριζε πού ευρίσκεται συγκεκριμένα καί από ποιόν τόπο στέλλει τίς προσευχές του στόν Θεό. Όμως όλοι αισθάνοντο μυστικά μέσα τους τήν δύναμι των προσευχών του. Κι αυτή η πεποίθησις έδινε ελπίδα σέ όλους οτι αργά η γρήγορα θά επιστρέψη στά πνευματικά του παιδιά.

Ό νέος ηγούμενος της Συχαστρίας, ο π. Καλλιόπιος Απέτρι είχε τοποθετηθή μέ τήν Θεία Πρόνοια νά διευθύνη αυτή τήν αδελφότητα. Αυτός ήτο μαθητής του π. Κλεόπα, μέ τόν οποίον είχαν μείνει μαζί καί στό μοναστήρι Σλάτινα. Ανέκαθεν ήτο ένας πατήρ δυναμικός, τολμηρός, ζηλωτής γιά τά εκκλησιαστικά πράγματα καί καλωσυνάτος. Όλες αυτές οι αρετές μαζί μέ τήν χάρι του Θεού τόν βοήθησαν νά κρατήση στόν ίδιο ζήλο καί τάξι τήν αδελφότητα της Συχαστρίας επί 12 χρόνια.

Οι ακολουθίες εγένοντο απρόσκοπτα όπως καί στό παρελθόν, ακούετο τό κήρυγμα, οι πιστοί ήρχοντο αρκετοί από καιρό εις καιρό καί η άσχημη κατάστασις των ετών 1959-1962 βελτιώθηκε μετά τό 1963.

Ετσι μπορούμε νά λέγωμε μαζί μέ τόν Προφήτη Δαβίδ: «Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών; Σύ εί ο Θεός, ο ποιόν θαυμάσια μόνος!»

Τά δάκρυα της Μοναχής Αγάθης

Ηλθε τό καλοκαίρι του 1964. Τά γεγονότα του κόσμου διεξάγοντο μέ καλές προοπτικές γιά τήν Εκκλησία. Οι άνθρωποι επανέκτησαν τίς ελπίδες τους γιά τό αύριον. Τά Μοναστήρια, τά φρούρια αυτά της δισχιλιετούς Ορθοδοξίας μας, προσηύχοντο σταθερά γιά τήν νίκη του Σταυρού του Χριστού. Οι εκκλησίες ήταν όλες γεμάτες από πιστούς, τά προσκυνήματα στά μοναστήρια πολλαπλασιάσθηκαν, ενώ ο Θεός έδειχνε τό πρόσωπό Του σ' εμάς τούς αμαρτωλούς.

Ερχόμουν από τήν πόλι Τίργκου Νεάμτς γιά τό Μοναστήρι Συχαστρία, μέσω της Μονής Παλαιά Αγαπία. Ηθελα νά παρηγορήσω λίγο τήν μητέρα του π. Κλεόππα καί νά της φέρω κάτι από τά αναγκαία. Όταν έφθασα στήν πύλη της Μονής, η γερόντισσα Αγάθη περίμενε νά έλθη κάποιος προσκυνητής γιά νά μιλήση μαζί του. Όταν μπαινεί κάποιος στήν αυλή της μονής, η Γερόντισσα, χωρίς νά τόν γνωρίζει, τόν ρωτούσε: «Ακουσε, παιδί μου! Δέν είδες τόν Κλεόππα μου; Οι πιστοί τις έλεγαν: Οχι, Αδελφή, δέν τόν γνωρίζω!»

Όταν ήρχοντο άλλοι πιστοί νά προσκυνήσουν, η Γερόντισσα τούς πλησίαζε καί τούς ρωτούσε μετά δακρύων: «Μήπως είδατε τόν Κλεόππα μου;» Καί αυτοί της απαντούσαν: «Δέν γνωρίζομεν, αδελφή, ποιός είναι. Δέν τόν είδαμε!» Τότε η Γερόντισσα στενάζοντας, σκούπιζε τά δάκρυά της πηγαίνοντας κάπου πιό πέρα.

Κατανοώντας τόν μεγάλο πόνο της, τήν πλησίασα καί της έδωσα λίγα δωράκια καί της είπα μέ πραότητα: «Γερόντισσα Αγάθη, μήν ρωτάς τούς ανθρώπους που είναι ο π. Κλεόππας, διότι αυτοί δέν γνωρίζουν που αυτός ευρίσκεται!»

Τότε η Γερόντισσα μου είπε μέ δάκρυα πόνου:

-Εε, πάτερ Ιωαννίκιε, δέν ήσουν ποτέ μητέρα!...

Τά λόγια της μ' γέμισαν τά μάγουλα δάκρυα καί, αφού προσκύνησα στήν εκκλησία, της είπα:

-Αφησε τά δάκρυα, γερόντισσα Αγάθη, διότι ο π. Κλεόππας σέ λίγο καιρό θά έλθη στήν Συχαστρία! Μετά ανεχώρησα μέσω των βουνων γιά τό μοναστήρι μου.

Τήν δεύτερη μέρα τό απόγευμα η γερόντισσα Αγάθη, κυριευμένη από πόθο νά δει τόν υιόν της, πήρε τό ραβδί στό χέρι καί, χωρίς νά πει τίποτε σέ κανέναν, ξεκίνησε μέσω του βουνού γιά τήν Συχαστρία. Αλλά μόνη της καί στήν ηλικία των 88 ετών έχασε τό μονοπάτι μέσα στό δάσος καί τό βράδυ συνάντησε ένα άνθρωπο καί τήν έφερε σέ ένα ορεινό καταφύγιο. Δέν γνώριζε όμως από εκεί ούτε νά υπάγη πρós τήν Συχαστρία, ούτε νά επιστρέψη πίσω στήν Μονή της. Έργάτες του Καταφυγίου της έδωσαν ένα δωμάτιο νά ξεκουρασθή τήν νύκτα. Εκείνη τήν ωρα οι καμπάνες της Μονής Αγαπία εκτυπούσαν ακατάπαυστα καί όλες οι μοναχές τήν αναζητούσαν στό δάσος. Μόλις τήν δεύτερη μέρα τό απόγευμα τήν βρήκαν καί τήν ρώτησαν:

-Πως έφθασες εδώ, αδελφή Αγάθη;

-Ηθελα νά υπάγω στήν Συχαστρία, νά δώ εάν ήλθε ο Κλεόπας μου! Αλλά χάθηκα. Μέ οδήγησε ένας άνθρωπος σ' αυτό τό καταφύγιο καί δέν ήξερα κατόπιν που νά πάγω.

-Ελα νά σέ οδηγήσουμε εμείς αδελφή Αγάθη!

Φθάνοντας στήν Συχαστρία, η αδελφή Αγάθη, προσκύνησε τούς τάφους των κοιμηθέντων παιδιών της Βασιλείου καί Γερασίμου καί, αφού έκλαυσε μόνη της αρκετά, σηκώθηκε, φίλησε τόν σταυρό, προσκύνησε τήν εκκλησία καί είπε στίς αδελφές:

-Από τώρα πιά μπορώ νά αποθάνω! Αλλά δέν μέ αφήνετε νά μείνω εδώ;

-Οχι, αδελφή Αγάθη! Αϊντε νά πάμε πίσω στήν Μονή μας.

-Αϊντε νά πηγαίνουμε...

Η επιστροφή του π. Κλεόπα στό Μοναστήρι Συχαστρία

Τόν μήνα Αυγουστο 1964 η απερίγραπτη χαρά απελευθέρωσης όλων των ρουμάνων σκλάβων καί εξορίστων εξ αιτίας του κομμουνιστικού καθεστώτος, είχε γεμίσει τίς καρδιές όλων. Ο φυλακές απέμειναν άδειες, αυτοί που είχαν επιζήσει, ήσαν πλέον ελεύθεροι, τά μοναστήρια καί ολη η χώρα ανέπεμπαν ευχαριστήριες προσευχές πρός τόν Θεό καί όλοι ήλπιζαν πλέον γιά καλλίτερες μέρες στό μέλλον.

Στό τέλος εκείνου του μηνός, συνοδευόμενος καί από ένα ενάρετο Χριστιανό, έφθασα στήν σπηλιά του π. Κλεόπα, που ήτο άγνωστη στους πολλούς. Γονατίζοντας του φίλησα τό χέρι, μέ ασπάσθηκε καί εκλαίγαμε μαζί. Μου φαινόταν ότι ονειρευόμουν. Κατόπιν αφού μέ ενίσχυσε ο Κύριος, είπα τά εξής στόν π. Κλεόπα: «Πανοσιώτατε πάτερ, ήλθα απεσταλμένος από τήν Συχαστρία νά σέ πάρω νά επιστρέψουμε στήν Μονή μας, μετά από έξι χρόνια ζωντανού χωρισμού. Ανοιξαν οι φυλακές καί ο Θεός μας ευλόγησε τήν χώρα μας μέ κάποια από τώρα ελευθερία. Συνεπώς, σας παρακαλώ νά επιστρέψετε στήν Συχαστρία. Όλοι οι πατέρες σας περιμένουν κλαίγοντας από χαρά. Σας περιμένουν καί οι Χριστιανοί μας. Αλλά ιδιαίτέρως σας επεθύμησε ο π. Παΐσιος, ο Πνευματικός όλων μας καί η μητέρα σας, η μοναχή Αγάθη!...

Ο π. Κλεόπας όμως δίσταζε. Είχε κιόλας μάθει καί στήν ησυχία. Μία μάχη λογισμών άναψε μέσα στήν ψυχή του. Νά εγκαταλείψη τήν ησυχία πρός όφελος των άλλων η νά πάη ακόμη μακριά μέσα στήν έρημο; Τότε βλέποντάς τον εγώ μέσα σ' αυτή τήν παραζάλη, τόν άφησα νά προσευχηθώ στόν Θεό περίπου δύο βδομάδες. Στίς 29 Σεπτεμβρίου, τήν μέρα μνήμης του αγίου Κυριακού του αναχωρητού ο π. Κλεόπας μέ τόν μαθητή του, τόν π. Βαρσανούφιο, μέσω των ορέων καί κοιλάδων καί μέσω αγνώστων δασών μόνο αυτοί επέτρεψαν στήν Μονή Συχαστρία.

Η επιστροφή τους ήτο μία μεγάλη πανήγυρις γιά τήν Μονή. Πατέρες καί αδελφοί τόν ασπάζοντο μέ δάκρυα στά μάτια καί δόξαζον τόν Θεό διότι επέστρεψε υγιής στό κελλί του ο μεγάλος Ηγούμενος καί Διδάσκαλός τους. Από ευχαριστία στόν Θεό εκείνη τήν νύκτα έκαναν ,ολονύκτια αγρυπνία. Τήν επόμενη μέρα, ο π. Κλεόπας τήν πέρασε μαζί μέ τόν Πνευματικό του, τόν π. Παΐσιο.

Η πνευματική δράσις του π. Κλεόπα

Η είδησις επιστροφής του στήν Συχαστρία διαδόθηκε σέ λίγες μέρες σέ ολόκληρη τήν χώρα. Σιγά-σιγά άρχισαν πάλι νά επισκέπτονται τήν μονή ομάδες-ομάδες πιστών από παντού ζητώντας συμβουλές καί τήν ευλογία του μεγάλου Στάρετς.

Ετσι άρχισε καί πάλι ο π. Κλεόπας νά παρηγορή τόν λαό του Θεού νά κηρύττη καθημερινά λόγους ψυχωφελείς, νά εξομολογή καί νά ελκύει πολλούς στόν ζυγό του Χριστού διά τις προσευχής καί των λόγων του. Κάθε μέρα ήρχοντο στό κελλί του δεκάδες καί εκατοντάδες άνθρωποι από όλη τήν χώρα καί κυρίως από τό εξωτερικό.

Εδώ ήκουον τήν συμβουλή καί τά ενθαρρυντικά λόγια του Γέροντος, έκαναν πνευματικές καί θεολογικές ερωτήσεις από τίς πιό απλές μέχρι τίς πιό βαθιές καί ο καθένας ηξήρχετο ικανοποιημένος καί χαρούμενος διότι είδε τό Γέροντα καί ηξιώθη νά λάβη τήν ευλογία του. Ετσι, γενόμενος γνωστός σ' όλη τήν χώρα, οι πάντες δόξαζον τόν Θεό διότι τούς χάρισε αυτή τήν ουράνια ευλογία.

Τό πρώτο καθήκον τό οποίον ζήτησε ο π. Κλεόπας από τούς πιστούς όλων των ηλικιών καί κοινωνικών τάξεων ήτο η διατήρησις μέ ευλάβεια της Ορθοδόξου Πίστεως, δηλαδή όλα τά δόγματα καί τά Μυστήρια της Αγίας Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Χωρίς τήν αληθινή πίστι, δέν μπορεί ουδείς νά σωθή, έστω κι αν εχη επιτελέσει όλα τά καλά έργα.

Κατόπιν ο Στάρετς έδινε μεγάλη σημασία στήν εξομολόγησι των αμαρτιών, προτρέποντας τούς πιστούς νά εξομολογούνται τό λιγώτερο τέσσερεις φορές τό έτος. Τούς δίδασκε τά εξής: «Αδελφέ, όταν βλέπης οτι στό σπίτι ασθενεί ο πατέρας σου η μητέρα σου δέν καλες πρώτα τόν γιατρό, Αλλά καί τόν ιερέα. Διότι ο γιατρός δέν μπορεί νά προσθέση ούτε ένα λεπτό στήν ζωή μας. Καί αν μπορέση νά μακρύνη λίγο τήν ζωή μας, αυτό δέν τό κάνει από τόν εαυτόν του. Τό παν έγκειται στήν θέλησι του Θεού! Νά καλής τόν ιερέα καί νά του λέγης: «Πάτερ, έλα καί εξομολόγησε τήν πατέρα η τήν μητέρα μου σύμφωνα μέ τά βιβλία της Εκκλησίας μας». Καί ο ιερεύς νά τόν ρωτά εάν έκανε τό τάδε η τάδε αμάρτημα, έτσι η έτσι τό ένα καί τό άλλο...

Κατά τήν εξομολόγησι αυτός πού εξομολογείται είναι καλό νά λέγη ο ίδιος ολα, όσα έπραξε. Διότι καί όταν ακόμη δέν σφάλλουμε μέ τά έργα, σφάλλουμε όμως μέ τόν νου η μέ τόν λόγο. Καί ο ιερεύς στό τέλος τόν λύνει από όλες τίς αμαρτίες του μέ τήν χάρι πού του έδωσε ο Χριστός.

Κατόπιν μπορείς νά καλέσης τόν γιατρό. Διότι εάν ο άνθρωπος αποθάνη καθαρός καί εξομολογημένος, η Εκκλησία μπορεί νά τόν βγάλη από τήν κόλασι. Αλλά εάν δέν εξωμολογήθηκε καί έφυγε μέ βαρειά αμαρτήματα, δέν θά μπορέση καμμία ακολουθία νά τόν βγάλη από τήν κόλασι. Χωρίς ειλικρινή εξομολόγησι δέν υπάρχει σωτηρία.

Η πανοσιότης του συνιστούσε στόν καθένα νά έχη τόν πνευματικό του στήν ενορία στήν οποία υπάγεται. Ενω, εάν κάποιος επιθυμούσε νά κάνη μία

εξομολόγησι μέ κάθε λεπτομέρεια, μπορούσε νά τήν κάνη ειδικά σέ γέροντες πνευματικούς της μονής. Σ' αυτή τήν περίπτωσι οι πιστοί πού ήθελαν νά εξομολογηθούν στό μοναστήρι, ήσαν υποχρεωμένοι νά έχουν τήν ευλογία του ιερέως του τόπου τους.

Αναφέρουμε εδώ οτι η ανοσιότης του είχε γιά εξομολόγησι, εκτός από τόν ικανό αριθμό προσκυνητών, κάπου 40 μοναχούς καί αδελφούς της αδελφότητος Συχαστρία, στους ,οποίους προστίθεντο πολλοί μοναχοί καί μοναχές από άλλα μοναστήρια, καθώς καί έγγαμοι ιερείς καί αρκετοί ιεράρχες.

Μέσω της εξομολογήσεως στόν π. Κλεόπα πολλοί αφιέρωναν τήν ζωή τους στόν Χριστό. Εκείνος όμως τούς ρωτούσε, εάν θά μπορέσουν νά επιτελούν τόν κανόνα τους καί τά άλλα καθήκοντα της μοναχικής ασκήσεως. Εάν κάποιος του υποσχόταν οτι μπορούσε νά κάνη τόν κανόνα των προσευχών του ο σάρετς έδινε στόν κάθενα ένα μικρό κανόνα προσευχών, αναλόγως της ηλικίας, της δυνάμεως καί του ζήλου πού διέθεταν.

Από τούς Χριστιανούς ζητούσε νά προσεύχωνται, όσο μπορούν περισσότερο, όπως μας διατάζει καί ο ίδιος ο Απόστολος Παύλος: «Αδιαλείπτως προσεύχεσθε». (Α Θεσ.5,17). Ο Σάρετς συνιστούσε γενικά στόν καθένα νά διαβάζη τίς πρωίνες προσευχές της Εκκλησίας μας καί τούς Χαιρετισμούς της Θεοτόκου, τό βράδυ πρό του ύπνου τήν Παράκλησι της Παναγίας μέ τό καντήλι αναμμένο καί τίς υπόλοιπες ώρες νά λέγη τήν ευχή του Ιησού.

Ομως περισσότερο απ' όλους προσηύχετο ο ίδιος γιά τήν Εκκλησία, τούς πιστούς, τούς περιπεσόντας σέ βαρεία αμαρτήματα, τούς ασθενείς καί τούς δοκιμασμένους από συμφορές του βίου. Ετσι, οι προσευχές του π. Κλεόπα ενίστε υπέφεραν θαυμαστά αποτελέσματα, διότι εξεπληρώνοντο τά αιτήματα των Χριστιανών. Οι ασθενείς εθεραπεύοντο καί επέστρεφον από τά νοσοκομεία υγιείς, οι εξετάσεις των ιατρών είχαν θετικό αποτέλεσμα καί γενικώς η ευλογία του Θεού μέ τίς ευχές του π. Κλεόπα πήγαινε παντού.

Κατόπιν ζητούσε από τούς πιστούς νά πηγαίνουν τακτικά στήν εκκλησία τίς Κυριακές η σέ περίπτωσι κάποια ανάγκης μία φορά στίς 15 μέρες. Οταν δέν μπορούσαν νά πηγαίνουν, τότε νά στέλλουν κάποιον από τήν οικογένεια, είτε τόν σύζυγο είτε τήν σύζυγο, είτε τά παιδιά η ένα απ' αυτά, τό οποίο ονόμαζε , «Απόστολος της οικογενείας». Ενώ στό σπίτι νά διαβάζουν τά ιερά βιβλία, νά προσεύχωνται καί νά μή τρώγουν μέχρι νά έλθη καί « ο Απόστολος της οικογενείας» από τήν εκκλησία.

Προέτρεπε καί στήν εξομολόγησι: «Νά μή αναχωρή κανείς από εσάς, ανελέητος! Εάν δέν έχης χρήματα νά του δώσης, δώσε του πατάτες, ένα καρβέλι ψωμί, ένα μαντήλι, δώσε του κάτι, έστω καί τό παραμικρό. Εάν δίνης κάτι, δέν θά σου φανή άσχημο νά δώσης άλλη φορά καί περισσότερα, διότι η ελεημοσύνη σου φθάνει στόν Θεό σάν τήν Αστραπή. Γιατί; Συναντώνται δύο μεγάλες Αρετές: Η ελεημοσύνη καί η ταπείνωση».

Συνεβούλευε τόν καθένα νά κάνη ελεημοσύνη στό όνομα του Χριστού, ανάλογα μέ τήν δύναμί του, διότι αυτός πού κάνει ελεημοσύνη «δανείζε» τόν Θεό καί σώζεται μέ πολλή ευκολία. Τί μας λέγει ο Κύριος στό Ιερό Ευαγγέλιο: «Μακάριοι οι ελεήμονες οτι αυτοί ελεηθήσονται» (Ματθ. 5,7).

Ομοίως, συνιστούσε στους πιστούς νά ζούν πάντοτε μέ αγάπη και χριστιανική αρμονία, σύμφωνα μέ τόν λόγο πού μας λέγει ο ίδιος ο Χριστός: «Εν τούτω γνώσκονται πάντες οτι εμοί μαθηταί εστε, εάν Αγάπην εχητε εν Αλλήλοις» (Ίωάν.13,35).

Πρωταρχικό καθήκον τό οποίον ζητούσε από τούς πιστούς οικογενειάρχες των χωριών καί των πόλεων ητο η γέννησις παιδιων. Σύμφωνα μέ τούς Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας, ο π. Κλεόπας απηγόρευε τελείως τίς αμβλώσεις καί τόν φόνο των εμβρύων, διότι αυτό είναι ένα από τά μεγαλύτερα αμαρτήματα στήν ζωή των Χριστιανών.

Ήπίσης συνιστούσε στους νέους νά ζούν μέ αγνότητα μέχρι τόν θρησκευτικό γάμο τους νά υπακούουν τούς ιερείς καί γονείς τους, κατά τήν εντολή πού δόθηκε στόν Μωϋσή: «Τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου» (Εξοδ.20,12).

Ενώ σ' αυτούς πού ησυχολούντο μέ δικαστήρια καί διαμάχες γιά επίγεια πράγματα, ο Γέροντας τούς ζητούσε νά συμφιλιωθούν μεταξύ τους καί νά ακολουθούν τήν συμβουλή του ιερέως των.

Στήν συνέχεια ο π. Κλεόπας τούς δίδασκε μέ ψυχωφελείς λόγους αναλόγως της πνευματικής των ηλικίας καί τούς απαντούσε στά τυχόν ερωτήματά τους. Κατόπιν τούς ευλογούσε μέ τόν Τίμιο Σταυρό, τούς έδινε εικονίτσες καί θυμίαμα καί τούς έστελνε μέ ειρήνη στά σπίτια τους. Αφού ανεπαύετο λίγο, ήρχοντο άλλες ομάδες Χριστιανών νά ζητήσουν συμβουλή καί τήν ευλογία του.

Ήσαν μέρες, κυρίως τό καλοκαίρι, στίς οποίες ο Πατήρ δεχόταν πολλές ομάδες Προσκυνητών από όλη τήν Ρουμανία μέ εκατοντάδες πιστούς.

Αυτή ήτο η μεγαλύτερη πνευματική ιεραποστολή, τήν οποίαν έκανε αδιάκοπα ο π. Κλεόπας από τό Φθινόπωρο του 1964 μέχρι τίς 2 Δεκεμβρίου 1998, οπότε καί έδωσε τό ψυχή του στα χέρια του Χριστού.

Πνευματικές συμβουλές γιά τούς μοναχούς

Δεδομένου οτι ήρχοντο καθημερινά πατέρες καί αδελφοί τόσο από τό μοναστήρι Συχαστρία, όσο καί από άλλα μοναστήρια γιά εξομολόγησι καί πνευματικές συμβουλές στόν π. Κλεόπα, η πανοσιότης του επιθυμούσε νά δώση στόν καθένα τίς κατάλληλες συμβουλές, ανάλογα μέ τίς πνευματικές του ανάγκες, καθώς τόν καθωδηγούσε τό Αγιο Πνεύμα.

Οι μοναχοί, όπως είναι γνωστόν, διάγουν ιδιάζουσα πνευματική ζωή, έχουν ειδικό κανόνα καθηκόντων από τόν πνευματικό τους, έχουν ιδιαίτερες πνευματικές απαιτήσεις καί γι'αυτό έχουν ανάγκη από έμπειρο πνευματικό, ο οποίος θά μπορέση νά τούς οδηγήση στήν οδό της μετανοίας εν Χριστώ. Γι' αυτό ο π. Κλεόπας ρωτούσε τόν καθένα τί πνευματικό πρόβλημα έχει. Κατόπιν, πόσο καιρό είχε νά εξομολογηθή, ποιός ήτο ο πνευματικός του, εάν έχη τήν ευλογία του η όχι νά κοινωνή των Αχράντων Μυστηρίων καί εάν τόν ελέγχη η συνείδησίς του γιά κάποιο αμάρτημα, τό οποίον έκρυψε η ντράπηκε νά το ομολογήση.

Από τής απαντήσεις τής οποίας έδινε ο καθένας μπροστά στον Γέροντα εξαρτάτο και η πνευματική συμβουλή τήν οποία θά λάμβανε. Ετσι, αυτός πού έπαιρνε τήν συμβουλή του Πατρός και τήν εφήρμοζε, είχε μεγάλη χαρά και εσωτερική ειρήνη. Ενώ, εάν υποσχόταν νά εφαρμόση τόν λόγο του και δέν τό έκανε, είχε τόν ελεγχο της συνειδήσεώς του και ητο ανάγκη πάλι νά επιστρέψη στον Γέροντα.

Ή συνηθέστερη συμβουλή πού έδινε ο σάρετς τόσο στους μοναχούς, όσο και στους λαϊκούς ητο αυτή: «Εάν θέλης νά υπάγης κατ' ευθείαν στον Χριστό, πρέπει νά περάσης από δύο τείχη. Αυτά τά τείχη δέν είναι από πέτρα, κεραμίδα η λάσπη, Αλλά είναι δύο τείχη πνευματικά.

Τό ένα δεξιά είναι ο φόβος του Θεού διότι αυτό μας λέγει ο Προφήτης Δαβίδ:»Ου φοβηθήσομαι κακά οτι σύ μετ' εμού ει» (22,12). Τό τείχος εξ Αριστερών είναι ο φόβος του θανάτου, διότι μας λέγει τό βιβλίο του Σειράχ: «Υιέ, μνήσθητι των εσχάτων σου και ουδέπω αμαρτήσσει». Αυτά τά δύο τείχη, ο φόβος του Θεού και ο φόβος του θανάτου λυτρώνουν τόν άνθρωπο από κάθε αμαρτία.

Άλλες συμβουλές τής οποίας απηύθυνε στους Μοναχούς ήσαν αυτές: Νά κάνουν υπακοή μέ αγάπη λέγοντας και τήν ευχή του Ιησού μέ τόν νού και τήν καρδιά. Νά συμμετέχουν στίς γενικές υπηρεσίες της Μονής, και κάθε μέρα νά συμμετέχουν στην Θεία Λειτουργία και στίς άλλες ακολουθίες της Εκκλησίας μας.

Έπίσης ο π. Κλεόπας συνιστούσε σέ όλους τούς μοναχούς και δοκίμους αδελφούς νά υπακούουν σέ όλα στον Πνευματικό τους. Εάν δέν μπορούν νά εκπληρώσουν τόν κανόνα πού τούς υπέβαλε, νά ζητούν επιεικέστερο, ανάλογα μέ τής δυνάμεις τους. Νά διαβάζουν καθημερινά ένα η δύο κεφάλια από τήν Αγία Γραφή, προπαντός τήν Καινή Διαθήκη. Ακόμη νά διαβάζουν τήν ζωή του αντιστοίχου αγίου της μέρας και ένα λόγο από τό Γεροντικό η από άλλα πνευματικά βιβλία.

Συνιστούσε στους αδελφούς της Μονής νά παραμένουν σταθεροί στην μοναχική τους διαγωγή και πολιτεία, νά μή πηγαίνουν από τόν ένα τόπο στον άλλο η από τό ένα μοναστήρι στο άλλο. Νά μή έχουν προσωπική περιουσία και νά μή κάνουν τίποτε χωρίς τήν ευλογία του Γεροντός των.

Εάν ήρχοντο σ' αυτόν Μοναχοί η άλλοι αδελφοί, οι οποίοι εσκανδαλίζοντο από ορισμένα πράγματα, ο πατήρ τούς προέτρεπε νά στρέφονται στον εαυτόν τους ρωτώντας: «Τί νομίζεις εσύ; Ενας καρβοκύρης, όταν πηγαίνει μέ τό μεγάλο καράβι του σέ στενούς και επικίνδυνους τόπους, πιστεύεις ότι αυτός κυττάζει τά άλλα καράβια; Αυτός είναι μέ τά μάτια του καρφωμένα πάνω στό δικό του τό πηδάλιο. Η αυτός πού πηγαίνει μέ τό αυτοκίνητό του στον δρόμο, κυττάζει πως ,οδηγεί ο διπλανός του τό αυτοκίνητό του; Αυτός είναι μέ τά μάτια «καρφωμένα» στον δρόμο του, δεξιά, αριστερά, ψηλά, χαμηλά! Ο καθένας είναι μέ τά μάτια του στό αυτοκίνητό του. Ετσι και εσύ. Είσαι μέ τά χέρια σου στό τιμόνι της ψυχής σου! Κύτταξε,λοιπόν, τήν ψυχή σου, γιά νά μή

πέσης στόν γκρεμό! Ο καθένας κάνει τήν δουλειά του. Ο καθένας σώζεται, όπως τόν καθοδηγεί η ψυχή του.

Τρεις αδελφοί από τό μοναστήρι Νεάμτς επεσκεφθήσαν τόν Γέρο Γεώργιο Λαζάρ, ένα άγιο άνθρωπο ο οποίος έκανε καί θαύματα σ' αυτά τά μέρη μας καί αυτοί οι τρεις του είπαν:

Γέρο Γεώργιε, εμείς αναχωρούμε από τό μοναστήρι αυτό, διότι σκανδαλιστήκαμε.

-Αλλά γιατί πολυαγαπητοί μου φίλοι; Τούς ρώτησε ο Γέρος.

-Δέν υπάρχει σωτηρία σ' αυτό τό μοναστήρι.

Τότε ο Γέρο Γεώργιος ο οποίος ουδέποτε θύμωνε, είπε δυνατά τρεις φορές: «Μή κάνετε έτσι» καί ανεχώρησε.

Έάν κάποιος από τήν μοναχική αδελφότητα παρατηρεί κάποιο παράπτωμα στόν πνευματικό του πατέρα, είτε διαμάχες μέ πατρικές κληρονομίες, είτε λαιμαργία γιά ,οποιοδήποτε φαγητό, είτε υπερηφάνεια, οργή καί άλλα, ο π. Κλεόπας τούς συνιστούσε νά αναζητούν άλλον πνευματικό, χωρίς νά δικάζουν τόν πρώτο.

Αυτές είναι μερικές από τίς συμβουλές του π. Κλεόπα τίς οποίες έδινε στά πνευματικά του παιδιά καί σ' όλους τούς μοναχούς της Χώρας, οι οποίοι ήρχοντο νά ζητήσουν τήν συμβουλή του.

Πνευματικές συμβουλές γιά τούς Χριστιανούς

Ο π. Κλεόπας ήτο έμπειρος πνευματικός, τόσο γιά τούς μοναχούς, όσο καί γιά τούς πιστούς Χριστιανούς. Κατ' αρχήν προσπαθούσε νά τούς αφυπνίση τόν ζήλο καί τόν πόθο γιά τόν Θεό. Μετά αγωνιζόταν γιά τήν πνευματική πρόοδο της ψυχής καί τήν ανακαίνισίν της εν Χριστώ.

Συνιστούσε στά πνευματικά του παιδιά νά σέβωνται, γενικά, τίς επόμενες συμβουλές του:

Τά παιδιά νά ανατρέφονται από μικρά στόν φόβο του Θεού. Νά τά διδάσκουν μικρές προσευχές, πού θά μπορούν νά τίς μαθαίνουν από στήθους, νά εξομολογούνται καί κοινωνούν συχνά νά μεταφέρωνται από τούς γονείς τους τακτικά στήν εκκλησία, νά υπακούουν τούς γονείς τους, νά κάνουν προσευχή καί μετάνοιες γιά τόν μπαμπά, τήν μαμά, γιά τά αδέρφια καί τούς συγγενείς τους, νά διδάσκωνται τά τις θρησκείας μας στό σχολείο, νά ακολουθούν τίς νηστείες μας, κατά δύναμι καί νά μή καπνίζουν.

Οι νέοι νά έχουν ο καθένας τόν πνευματικό του. Νά εξομολογούνται τουλάχιστον μία φορά τόν μήνα η ,οσάκις έχουν τήν ανάγκη. Νά δέχωνται μέ ευλάβεια τήν Θεία Κοινωνία, όταν θά αξιώνονται μέ τήν ευλογία του πνευματικού τους νά κοινωνούν. Κατόπιν νά υπακούουν καί σέβωνται τούς γονείς τους, εφ' όσον καί αυτοί ζούν μέ τόν φόβο καί τό θέλημα του Θεού. Νά φυλάγωνται από κάθε σκάνδαλο καί τίς βδελυρές αμαρτίες του σημερινού κόσμου. Νά διαβάζουν τά ιερά βιβλία, στά οποία έχουν ιδιαίτερη προτίμησι, νά συμμετέχουν στίς Ακολουθίες, είτε επιθυμούν νά σπουδάσουν θεολογία, είτε σκέπτονται νά εισέλθουν στήν μοναχική πολιτεία.

Όσοι θ' ακολουθήσουν τόν έγγαμο βίο πρέπει νά έχουν τήν ευλογία του Πνευματικού τους γιά νά μή μετανοήσουν αργότερα. Δηλαδή θά πρέπει νά συνδεθούν μέ κοπέλλα μέ τήν οποία δέν θά υπάρξη μεταξύ τους κάποιος απηγορευμένος βαθμός συγγενείας. Ακόμη δέν θά πρέπει νά προχωρήσουν

στόν γάμο, χωρίς τήν συγκατάθεσι καί των γονέων τους. Κατόπιν νά σέβωνται τίς εντολές του Θεού πού δόθησαν γιά τούς έγγάμους, δηλαδή, νά μή σκοτώνουν τά βρέφη μέ τίς αμβλώσεις, νά υπακούουν στους γονείς τους, ν' αγωνίζονται νά ζούν μέ αρμονία στό σπίτι, νά κάνουν, όσο είναι δυνατόν, ελεημοσύνη καί νά εφαρμόζουν μέ καθαρό λογισμό τίς συμβουλές του □ Πνευματικού τους.

Οι έγγαμοι νά κάνουν τό σπίτι τους μία αληθινή μικρή εκκλησία.

Δηλαδή νά γεννούν καί να ανατρέφουν τά παιδιά τους μέ τόν φόβο του Θεού νά προσεύχονται πολύ, νά κάνουν ελεημοσύνη στους πτωχούς, αναπήρους καί αναξιοπαθώντας αδελφούς καί νά κοινωνούν των Αχράντων Μυστηρίων, κατά τήν εντολή του Πνευματικού τους. Ακόμη νά μή δέχονται αιρετικούς καί ύποπτους ανθρώπους στά σπίτια τους, νά ζούν μέ ειρήνη αναμεταξύ τους, νά φροντίζουν μέ ιδιαίτερη αγάπη τούς γονείς καί γέροντες της οικογενείας τους καί νά υπακούουν σέ όλα τούς πνευματικούς τους ποιμένες.

Μοναχοί καί λαϊκοί μέ τό χάρισμα της καρδιακής προσευχής

Στήν ερώτησι κάποιου πρός τόν π. Κλεόπα, αν γνωρίζη ανθρώπους μέ τήν καρδιακή προσευχή, εκείνος απήντησε:

«Γνώρισα μερικούς ερημίτες, πού ζούσαν στίς τρώγλες των δασών γύρω από τό μοναστήρι Συχαστρία, τήν Σύχλα, τήν Παλαιά Αγαπία, τό Ποκρώβ, αλλά πόσο είχαν προοδεύσει στήν αρετή, αυτό μόνο ο Θεός τό ξέρει. Τώρα έφυγαν όλοι αυτοί από τόν κόσμο.

Από τήν μονή Συχαστρία είχαν τήν καρδιακή προσευχή, Απ' όσους μπόρεσα νά γνωρίσω, ο π. Γερβάσιος Γκάσπαρ, ο π. Παΐσιος Νικητέγκου, μάγειρας του μοναστηριού (1970) καί ο αδελφός μου π. Γεράσιμος.

Όμως η καρδιακή προσευχή είναι ένα μυστικό έργο, τό οποίον μόνο ο Θεός τό γνωρίζει καί αυτός πού τήν έχει πού δύσκολα τήν λέγει στους άλλους.

Μάλιστα μερικές φορές ούτε ο ίδιος ο άνθρωπος δέν γνωρίζει ότι έχει τήν καρδιακή προσευχή. Υπάρχουν καί λαϊκοί πού έχουν αυτή τήν πνευματική προσευχή, ωστε ξεπερνούν ακόμη καί τούς μοναχούς. Νά σας πώ ένα θαυμαστό γεγονός πού είδα εδώ στήν εκκλησία, πρίν από δέκα χρόνια. Ευρισκόμουν στό Αγιο Βήμα. Είχα έλθει στήν εκκλησία από τίς 4 τό πρωί καί διάβαζα τήν θεία Μετάληψι μπροστά στήν Αγία Τράπεζα γονατιστός. Μετά από λίγη ώρα μπήκε μέσα μία γυναίκα νά προσευχηθή, η οποία είχε έλθει από τό βράδυ στό μοναστήρι δέν τήν γνώριζα. Προσκύνησε όλες τίς εικόνες κι έκανε παντού μετάνοιες. Δέν γνώριζε ότι κάποιος ήταν μέσα στήν εκκλησία. Ητο σκοτάδι καί χειμώνας, καιρός. Βλέποντάς της εγώ νά προσεύχεται έτσι επίμονα τήν κύτταζα από τήν Ωραία Πύλη κι αυτή πήγε καί γονάτισε στό μέσον της εκκλησίας μέ τά χέρια υψωμένα κι έλεγε από τήν καρδιά της αυτά τά λόγια:

«Κύριε, μή μέ εγκαταλείπης. Κύριε, μή μέ εγκαταλείπης!» Είδα ένα κίτρινο φώς τριγύρω της κι τρόμαξα. Κατόπιν η γυναίκα έπεσε μέ τό πρόσωπο στήν γή καί προσευχόταν σιωπηλά. Η φωτεινή Ακτίνα πού τήν περιέλουζε μεγάλωσε περισσότερο καί μετά εξαφανίσθηκε. Κατόπιν, αφού έσβησε τό θείο εκείνο φώς, η γυναίκα σηκώθηκε στά πόδια της καί βγήκε έξω από τήν εκκλησία. Ήτο μία απλή γυναίκα από τά χωριά μας. Ίδού λοιπόν, ποιός έχει τό δώρον της προσευχής. Ίδού πού καί οι λαϊκοί ξεπερνούν τούς μοναχούς! Εγώ έκανα προσκομιδή κι από τήν μεγάλη μου συγκίνησι άρχισα νά κλαίω. Ενω τά χέρια μου, πού κρατούσα τά χαρτιά, έτρεμαν. Μόνο ο Θεός γνωρίζει πόσοι εκλεκτοί υπάρχουν σ' αυτό τόν κόσμο!

Σωματικές Ασθένειες του π. Κλεόπα

Γιά πολλά έτη ο π. Κλεόπας χαιρόταν τήν σωματική του υγεία καί ιδιαίτερα τήν πνευματική, διότι είχε ευλογηθή από τόν Θεό μ' ένα ανθεκτικό οργανισμό. Αλλά, μετά τήν συμπλήρωσι των 70 ετών ο Γέροντας αισθανόταν κουρασμένος καί εξασθενημένος. Τά χρόνια πού πέρασε στά βουνά, καθώς καί οι δοκιμασίες του κατά τήν περίοδο του αθεισμού ταλαιπώρησαν πολύ τήν υγεία του.

Ή πρώτη σκληρή δοκιμασία ήτο η διπλή κήλη, λόγω της οποίας μπήκε στό νοσοκομείο του αγίου Σπυριδωνος του Ιασίου καί χειρουργήθηκε δύο φορές τό έτος 1985. Μετά από μερικά χρόνια χειρουργήθηκε πάλι στό Ιάσιο γιά νά του βγάλουν πέτρα από τά νεφρά καί επίσης υποβλήθηκε καί σέ μία εύκολη εγχείρησι εξ αιτίας πριζίματος ενός δοντιού. Ακόμη υπέμεινε καί τούς πόνους από σπάσιμο του δεξιού χεριού.

Τόν Ιούνιο 1996 έκαμε εγχείρησι γιά τήν εξαγωγή κύστεως στό νοσοκομείοστο τμήμα ουρολογικό, του Ιασίου. Τότε διαπιστώθηκε οτι τό αριστερό νεφρό του ήτο νεκρό. Στίς εξετάσεις πού έγιναν τόν Σεπτέμβριο του 1996 δέν βρέθηκε όγκος, αλλά του προτάθη μία συμπληρωματική χειρουργική επέμβασις, τήν οποίαν τελικά απέφυγε.

Τόν Μαΐο 1998 υπέφερε πολύ καί μέ δυσκολία δέχθηκε νά πάη γιά εξετάσεις στό Ιάσιο, όπου έμεινε μία βδομάδα, χωρίς νά θελήση νά μείνη στό νοσοκομείο, λέγοντας: «Μέ περιμένουν οι αδελφοί μου καί θά ετοιμασθώ νά πάω κοντά τους!» Τά ίδια λόγια ειπε καί τόν Νοέμβριο 1998, όταν του πρότειναν καί άλλη εξέτασι.

Όλες αυτές οι δοκιμασίες καί αρρώστειες κράτησαν τόν π. Κλεόπα άγρυπνο γιά τήν αναμονή της τελευταίας ωρας της ζωής του έχοντας πάντα τήν σκέψι του στόν Χριστό καί στήν ακατάπαυστη προσευχή.

Ο τελευταίος χρόνος της ζωής του

Στά χρόνια 1996-97 ο π. Κλεόπας αισθανόταν πάντοτε κουρασμένος. Παρ' όλα αυτά ήτο πρόθυμος στήν υποδοχή των Χριστιανών καί προσκυνητών Από όλη τήν χώρα καί από τό εξωτερικό. Η μνήμη του καί η φωνή του τόν βοηθούσαν ακόμη θετικά. Ημπορούσε νά παρηγορή τούς Πιστούς, τούς ασθενείς, τούς γέρους καί τά πνευματικά του παιδιά.

Περπατούσε μέ πολλή δυσκολία καί συνοδευόμενος από τούς μαθητάς του, τόσο στό κελλί, όσο καί έξω στήν εξοχή. Ενώ στήν διπλανή αίθουσα, όπου μιά καί πλέον δεκαετία μιλούσε στους ανθρώπους, δέν μπορούσε νά υπάγη, παρά λίγες φορές τό καλοκαίρι. Γιά αλλαγή τόπου, τόν σήκωναν οι μοναχοί καί τόν έβγαζαν έξω στό μπαλκόνι του κελλιού του καί εκεί οι πιστοί συγκεντρώνοντο γύρω του καί ροφούσαν τά θεόπνευστα λόγια του.

Ο Πατήρ ήτο τώρα πολύ ευαίσθητος στό φαγητό. Γευόταν πάρα πολύ λίγο κι αμέσως έλεγε: «Αρκει! Εχώρτασα! Δόξα στον Θεό για όλα!»

Τήν ιερά προσευχή έλεγε τακτικά, καθήμενος είτε στό σκαμνί, διότι δέν μπορούσε πλέον νά στέκεται στά πόδια του. Οι ώρες προσευχής του ήσαν οι εξής: Τό πρωί προσηύχετο από τίς 4 μέχρι τίς 8 καί κατόπιν ξεκουράζετο λίγο. Κατόπιν απησχολείτο μέ τήν εξομολόγησι των μοναχών καί των λαϊκών. Από τίς 4 τό απόγευμα αρχιζε τόν κανόνα των βραδυνών προσευχών του. Δηλαδή, διάβαζε τόν κανόνα της μετανοίας, δύο-τρεις Κανόνες της Θεοτόκου από τό Θεοτοκάριο, τήν Παράκλησι της Παναγίας, τό Μικρό Απόδειπνο καί άλλα.

Τό βράδυ τόν έβγαζαν οι αδελφοί στό χαγιάτι, όπου προσευχόταν καί θαύμαζε τήν φύσι, τήν οποίαν στόλισε ο Δημιουργός μέ τόσες καλλονές. Μετά μία-δύο ώρες αποσυρόταν στό κελλί του για ανάπαυσι για νά συνεχίση πάλι τό πρόγραμμά του τό πρωί.

Οι τελευταίες μέρες του π. Κλεόπα στήν γή.

Οι μέρες τών μηνών Σεπτεμβρίου μέχρι καί Νοεμβρίου προεμήνυον τό επικείμενο τέλος του π. Κλεόπα! Τώρα μιλούσε λιγώτερο μέ τήν φωνή σβησμένη καί πάντοτε επανελάμβανε τά ίδια λόγια: «Από τώρα πηγαίνω στους Αδελφούς μου!...» «Αφήστε με ν' αναχωρήσω για τούς αδελφούς μου!» Μετά πάλιν έλεγε: «Πηγαίνω στον Χριστό! Προσεύχεσθε για μένα τόν αμαρτωλό!»

Πρός τό τέλος του μηνός Σεπτεμβρίου, κατά τήν δύσι του ηλίου ο π. Κλεόπας ζήτησε νά τόν μεταφέρουν στό κοιμητήριο νά δή για τελευταία φορά τούς τάφους των αδελφών του, τόν τάφο του Γέροντός του π. Ιωαννικίου Μοροΐ, τόν τάφο του Πνευματικού π. Παϊσίου Ολάρου καί άλλων Πατέρων καί Πνευματικών κοιμηθέντων εκεί.

Επροσκύνησε σ' όλους τούς τάφους υποβασταζόμενος από τούς μαθητάς του. Ασπάσθηκε τόν Σταυρό τους καί απηύθυνε καί μία σύντομη ευχή σ' αυτούς: «Προσεύχεσθε καί για τόν π. Κλεόπα τόν αμαρτωλό, διότι αύριο, μεθαύριο θά συναντηθούμε μέ τόν Χριστό!». Κατόπιν σάν κατακλείδα έλεγε στήν Θεοτόκο: «Μητέρα του Κυρίου μου, ελέησε όλους εμάς καί τούς Πατέρας αυτού του Κοιμητηρίου καί προσεύχου ενώπιον του Θρόνου της Παναγίας Τριάδος νά εύρωμεν συγχώρησι από τόν Δίκαιο Κριτή».

Τό μακάριο τέλος του π. Κλεόπα

Ή π. Κλεόπας μέχρι τίς μέρες Παρασκευή καί Σάββατο του μηνός Νοεμβρίου συνέχιζε νά συμβουλευή καί ευλογή τούς προσκυνητάς, μοναχούς καί λαϊκούς. Ητο πράος στό πρόσωπο, μιλούσε μέ γαλήνη καί δέν έφευγε κανείς

πού ήθελε νά τόν δή. Τούς παρηγορούσε όλους καί τούς ενίσχυε πάντοτε μέ ειρηνικό τρόπο καί μέ Αγάπη.

Τήν Κυριακή, 29 Νοεμβρίου, παραμονή της εορτής του Αποστόλου Ανδρέου, πάλι περικυκλώθηκε από ανθρώπους. Τούς μιλούσε θερμά, σύντομα καί μέ πολλή πραότητα. Μερικοί ήρχοντο, άλλοι έφευγαν, ενώ οι μαθηταί του φρόντιζαν γιά όλα.

Στίς 11,30 ήλθε ένας αδελφός στήν Πανοσιότητά του γιά νά πάρη ευλογία γιά τήν κουρά του σέ μοναχό, λέγοντάς του:

-Ευλόγησέ με, πανοσιώτατε πάτερ Κλεόπα, διότι τό βράδυ στήν ακολουθία γίνομαι μοναχός!

Αφου τόν ευλόγησε κι έβαλε τό χέρι στό κεφάλι του υποψηφίου, ο αδελφός ζήτησε ένα πνευματικό λόγο γιά τήν είσοδό του στόν μοναχισμό. Τότε ο σάρετς του είπε:

-Από τώρα δέν θά έχης πατέρα, δέν θά έχης μητέρα, ούτε ακόμη αδελφούς, ούτε πλέον συγγενείς, ούτε φίλους, ούτε ακόμη συμπατριώτες, δέν θά έχης σπίτι, δέν θά έχης τίποτε! Μόνο τόν Χριστό!

-Πάτερ, του είπε ο μαθητής, εάν εύρης παρρησία ενώπιον του Θεού, ενθυμήσου κι εμένα στίς αγιες προσευχές σου!

-Τό έλεος της Παναγίας μας νά είναι πάντοτε μαζί μας!

Στίς 4 ήώρα τό απόγευμα ήλθε ένας αδελφός νά ζητήσει ευλογία γιά νά γίνη μοναχός, αλλά ο πατήρ, δέν του είπε τίποτε καί μόνο έβαλε τό χέρι στό κεφάλι του νεαρού υποψηφίου.

Ετσι, αρχίζοντας από τήν Κυριακή ώρα 4 τό απόγευμα, ο π. Κλεόπας δέν απαντούσε πάλι στίς ερωτήσεις των μαθητών του καί παρέμενε ακίνητος μέ τά μάτια χαμηλωμένα πάνω στό σκαμνί πού εκάθοντο αυτοί πού εξωμολογούσε, σάν νά είχε αρπαγή περισσότερο από 11 ώρες.

Τήν Δευτέρα τό πρωί στίς 10,30 ο Γέροντας ξύπνησε σάν από ένα βαθύ υπνο, ευδιάθετος καί ψυχικά χαρούμενος. Κατόπιν ζήτησε κάτι νά φάγη, λέγοντας: «Είδατε κάποιον μοναχό νά τρώγη αυτή τήν ώρα;»

Τήν Δευτέρα 30 Νοεμβρίου καί τήν 1ην Δεκεμβρίου ο πατήρ στάθηκε μέ τούς πιστούς καί τούς έδινε συμβουλές, ως συνήθως. Τήν Δευτέρα τό απόγευμα, κατά τρόπο ασυνήθη, άρχισε νά διαβάζη τίς πρωϊνές προσευχές, ενώ ο μαθητής του του είπε: «Γέροντα, τώρα είναι βράδυ. Τίς προσευχές αυτές νά τίς διαβάσης αύριο τό πρωί!» Τότε ο Πατήρ του απήντησε: «Διαβάζω τώρα, διότι αύριο πηγαίνω στους αδελφούς μου!» Οι υποτακτικοί του άκουσαν αυτό ως συνήθως, μέ δυσπιστία».

Τήν τρίτη τό βράδυ σηκώθηκε αργά, παρουσιάζοντας σημεία υπερβολικής εξαντλήσεως. Στίς 2, 20 της Τετάρτης τό πρωί ο μαθητής του άκουσε τόν Γέροντα νά αναπνέη αργά. Όταν τόν πλησίασε ανέπνευσε βαθειά καί παρέδωσε τήν ψυχή του τά χέρια του Χριστού.

Αμέσως συγκεντρώθηκαν οι πατέρες μαζί μέ τόν Ηγούμενο καί προετοίμασαν τά αναγκαία γιά τήν κηδεία του. Κατόπιν τό άψυχο σώμα του π. Κλεόπα τό κατέβασαν από τό κελλί αυτό, από τήν κρούσι των καμπάνων, στήν παλαιά εκκλησία της Μονής, όπου αγρύπνησαν όλοι οι ιερείς καί μοναχοί καί πολλοί Χριστιανοί πού ήλθαν από κάθε γωνιά της Χώρας.

Η είδησις αναχωρήσεως του π. Κλεόππα γιά τήν αιωνιότητα διαδόθηκε αστραπιαία σ' ολόκληρη τήν Ρουμανία καί στό εξωτερικό. Κατά τίς μέρες της κηδείας του μεγάλου στάρετς π. Κλεόππα ήρχοντο χιλιάδες Χριστιανοί γιά νά παραμείνουν κοντά του έστω γιά λίγο γιά τελευταία φορά, ενώ στήν εκκλησία, όπου είχε τοποθετηθή οι Μοναχοί διάβαζαν ανελλιπώς τό Ψαλτήριο.

Ετσι έζησε καί αγωνίσθηκε καί τελειώθηκε ο μεγάλος πνευματικός καί διδάσκαλος των Ρουμανικών Μοναστηριών μας καί όλων τών Πιστών τις Πατρίδος μας, ο π. Κλεόππας Ηλίε, τόν οποίον έκλαυσαν όλοι οι Πατέρες καί οι Χριστιανοί, οο οποίοι τόν είχαν σαν μία άσβεστη λαμπάδα στήν ζωή τους, ως Πατέρα, Πνευματικό καί Διδάσκαλο.

Η Κηδεία του π. Κλεόππα

Επί τρεις μέρες καί τρεις νύκτες ολόκληρο τό Μοναστήρι καί πλήθος Χριστιανών προσηύχοντο γιά τήν ανάπαυσι της ψυχής του Πνευματικού των Πατρός.

Η κηδεία του αποφασίσθηκε νά γίνη τό Σάββατο, 5 Δεκεμβρίου. Θαύμα του Θεού εφάινετο οτι ήτο εκείνη η μέρα, διότι ήτο ηλιόλουστη, ζεστή καί φωτεινή, πράγμα σπάνιο στό κλίμα της Πατρίδος μας.

Η Θεία Λειτουργία επετελέσθηκε μέ μία συνοδεία αγίων αρχιερέων μέ επικεφαλής τόν Μητροπολίτη Μολδαβίας καί Ιασίου Σεβ. Δανιήλ, τόν Σεβ.Κλουζ κ. Βαρθολομαίο, τόν Θεοφ. Επίσκοπο Οράντεα κ. Ιωάννη, τόν Θεοφ. κάτω Δουνάβεως κ. Κασσιανό, τόν Θεοφ. Χούς κ. Ιωακείμ,, τόν βοηθό του Σεβ. Μολδαβίας Θεοφ. Επίσκοπο κ. Καλλίνικο, τόν βοηθό Επίσκοπο του Μητροπολίτου Τρανσυλβανίας κ. Βησσαρίωνα καί τόν Θεοφ. Επίσκοπο Σουτσεάβας κ. Γεράσιμο.

Μετά τήν Θεία Λειτουργία στήν αυλή της Μονής άρχισε η ακολουθία της κηδείας από τούς ίδίους αρχιερείς. Στήν Κηδεία συμμετείχαν καί πολλοί Ηγούμενοι, ιερομόναχοι, ιερεγς περικυκλωμένοι από δεκάδες χιλιάδες Χριστιανών μας. Ο προαύλιος χώρος της μονής, οι γύρω λόφοι ο δρόμος γιά τό κοιμητήριο ήσαν κατάμεστοι από κόσμο.

Μετά τήν κηδεία οι περισσότεροι των Αρχιερέων μας μίλησαν γιά τόν μεταστάντα καί πρώτος, κατά τήν τάξιν ο Μητροπολίτης Μολδαβίας

Οι άνθρωποι απεχαιρέτισαν τόν Πνευματικό τους Πατέρα μέ δάκρυα στά μάτια. Όλοι επιθυμούσαν, αν ήτο δυνατόν, νά αγγίξουν γιά λίγο τό χέρι τους πάνω στό φέρετρο του Γέροντά τους. Οι καμπάνες κτυπούσαν πένθιμα καί οι ακτίνες τού ήλίου έριχναν τό φώς τους μέσα στό νεοσκαμμένο τάφου του, πού ανοίχθηκε δίπλα στόν τάφο του Πνευματικού του πατρός, του π. Παΐσιου Ολάρου. Ό λαός δέν κρατήθηκε καί άρχισε νά ψάλλη συνεχώς τόν επινίκιον Αναστάσιμο Υμνο: «Χριστός Ανέστη εκ νεκρών...». Όλοι ζούσαν εκείνη τήν στιγμή τόν μεγάλο πόνο του χωρισμού του μεγαλυτέρου καί κορυφαίου Τκπροσώπου του συγχρόνου Όρθοδόξου Μοναχισμού της Ρουμανίας.

Μέ τήν αναχώρησι του π. Κλεόππα απ' αυτή τήν ζωή, έκλεισε μία πλούσια μοναχική καί ησυχαστική περίοδος στήν Ρουμανία. Μία χρυσή σελίδα θά γραφή

στήν ιστορία της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, πού ξεκίνησε καί τελείωσε στήν ησυχαστική Μονή Συχαστρία της Μολδαβίας.

Ελπίζουμε ότι ο π. Κλεόπας στά επόμενα έτη, θά συγκαταριθμηθή ανάμεσα στίς μεγάλες μορφές του Ορθοδόξου Ρουμανικού Μοναχισμού μας, πού είναι οι: Οσιος Παΐσιος Βελιτσικόβσκυ από τήν Μονή Νεάμτς, ο όσιος Βασίλειος από τήν Ποϊάνα Μάρου, ο σάρετς Γεώργιος από τήν Μονή Τσερνίκα, ο όσιος Ιωάννης , Χοζεβίτης μέ τόπο μετανοίας του τήν Μονή Νεάμτς, ο π. Παΐσιος Ολάρου από τήν Συχαστρία καί πολλοί άλλοι, των οποίων τά ονόματα είναι γραμμένα στό Βιβλίο της ζωής πρός δόξαν τής Παναγίας Τριάδος.

Ο τελευταίος λόγος του π. Κλεόπα στήν Αδελφότητα της Μονής Συχαστρίας

1^η Μαρτίου 1998

Στό Ονομα του Πατρός καί του Υιού καί του Αγίου Πνεύματος.

Πανοσιώτατε πάτερ Ηγούμενε, Πανοσιώτατοι Πατέρες καί Αδελφοί, έτσι όπως σας βλέπω όλους, αγαπητοί μου, έτσι επιθυμώ νά σας δώ όλους καί στόν Παράδεισο, στίς απέραντες παραδεισένιες χαρές, διότι όλοι είσθε στην υπηρεσία του Σωτήρος μας Χριστού καί της Παναγίας Μητρός Του καί ο καθένας σας κάνει υπακοή κατ' ευθείαν στόν Χριστό καί στήν Μητέρα του, οπουδήποτε καί νά υπηρετήτε.

Όταν σας βλέπω, πόσο χαίρομαι! Αλλά πολλούς δέν σας γνωρίζω, διότι σπανίως έρχομαι εδώ. Εχω τόσο κόσμο στό κεφάλι μου καί είμαι καί ασθενής. αλλά γνωρίζω μερικούς από σάς, πού έρχεσθε γιά εξομολόγησι, οι οποίοι είναι καί οι παλαιότεροι...Εγώ επιθυμώ όλοι, απολύτως όλοι νά πάτε στήν αιώνια χαρά καί ούτε ένας, Θεός φυλάξι, στά αιώνια βάσανα.

Αγαπητοί μου Πατέρες καί Αδελφοί, νά γνωρίζετε ότι η εκκλησία μας είναι η πνευματική μας μητέρα. Αυτή μας αναγέννησε στό βάπτισμα «δι' ύδατος καί Πνεύματος». Ακούσατε τί λέγει ο Απόστολος Παύλος ότι λάβαμε τό χάρισμα της παλιγγεννεσίας καί της ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος. Από τότε όλοι εμείς είμεθα παιδιά κατά Χάριν του Θεού διότι βαπτισθήκαμε στό Ονομα της Αγίας Τριάδος.

Γι' αυτό σας παρακαλώ μέσα από τήν καρδιά μου νά αγαπάτε τήν μητέρα Εκκλησία! Ακόμη, όσο σας είναι δυνατόν μέρα καί νύκτα νά πηγαίνετε στήν Εκκλησία. Όσοι είναι γεροντώτεροι καί καχεκτικοί στό σώμα νά μένουν λιγώτερο. Όσοι όμως είναι νεώτεροι νά μένουν περισσότερο χρόνο, διότι η λειτουργική ζωή της Εκκλησίας πλουτίζει τόν νού του καθενός μέ τήν Χάρι του Παναγίου Πνεύματος, αρκεί ο ίδιος νά έχη ευλάβεια στίς Ιερές Ακολουθίες.

Αγαπητοί μου, εγώ ο αμαρτωλός καί ανάξιος είμαι γέρων- 86 ετών- μέ έξι εγχειρήσεις, μέ τό δεξί χέρι σπασμένο καί βαλμένο στόν γήψο 32 μέρες, αύριο-μεθαύριο θά ψάλλετε καί γιά μένα τό: «Αιωνία αυτού η μνήμη»! Τί περιμένω ακόμη; Ο 89^{ος} Ψαλμός μας λέγει: «Αι ημέραι των ετών ημών εν αυτοίς εβδομήκοντα έτη, εάν δέ αν δυναστείαις ογδοήκοντα έτη, καί τό πλείον αυτών

κόπος καί πόνος». Εγώ εισήλθα σ' αυτό τόν κόπο καί πόνο. Εγήρασα, 86 χρόνια συμπλήρωσα τώρα, στίς 10 'Απριλίου

Αγαπητοί μου Πατέρες, σας παρακαλώ μέ όλη μου τήν καρδιά, όσοι έχετε αγάπη καί μπορείτε, νά μή μέ ξεχνάτε στίς προσευχές σας. Νά μέ μνημονεύετε.

Εγώ έχω αγάπη γιά όλους σας, όταν σας βλέπω στήν υπηρεσία του Κυρίου καί της Παναγίας μας. Ετσι επιθυμώ νά σας βλέπω καί στόν Παράδεισο όλους, αγαπητά μου παιδιά!

Τό Μοναστήρι μας είναι ένα μοναστήρι μέ καλή μοναχική τάξι. Δηλαδή δέν τρώγουμε κρέας, η εξομολόγησις είναι τακτική, οι ακολουθίες επιτελούνται κατά τό Τυπικό του αγίου Σάββα του Ηγιασμένου...

Όταν ήλθα εγώ εδώ ευρήκα 14 Πατέρες, πού φορούσαν τσαρούχια καί μέ μπότες μέχρι τά γόνατα καί μέ κομποσχοίνια στά χέρια από ξύλινες χάντρες. Εφερα μαζί μου καί τόν αδελφό μου Βασίλειο. Όταν ήλθαμε εδώ, είχαμε 15 χρόνια καί δέν ξέραμε τίποτε...

Όταν είδα στήν τράπεζα του φαγητού όλους τούς Μοναχούς καί τόν Γέροντα ηγούμενο, άκουγαν καί διδακτικούς λόγους του αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου από τόν άμβωνα της τραπέζης. Τότε ρώτησα τόν αδελφό μου: «Τί έχουν εδώ πανήγυρι;». Εμεινα βέβαια λίγο καί στήν Σκήτη Κοζάντσα, αλλά εκεί η τάξι δέν ήτο κοινοβιακή, αλλά καθένas είχε τό δικό του φαγητό καί τό δικό του σπίτι. «Αδελφέ, δέν είναι πανήγυρις, μου είπε. Ετσι στέκονται στήν τράπεζα του φαγητού πάντοτε όλοι οι μοναχοί! Ο Γέροντας διάβαζε τόν λόγο. Αυτός λειτουργούσε καί ζούσε μόνο μέ τήν Θεία Κοινωνία περίπου 12 χρόνια. Μόνο τό Σάββατο καί τήν Κυριακή γευόταν λίγο από τήν τράπεζα μαζί μέ όλους τούς Πατέρας. Γνωρίζω αυτά διότι ήμουν μάγειρος. Ο Θεός νά αναπαύση τόν μακαριστό Γέροντά μου π. 'Ιωαννίκιο. Είχε μεγάλο φόβο του Θεού καί δυνατή πίστι! Μ' έκειρε μοναχό τό έτος 1937 στήν περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Τά ενθυμούμαι όλα.

Ήτο ένας πατήρ Νικόλαος Γκραδινάρου μέ μακριά γενειάδα. Αυτός είπε, όταν μέ μετέφεραν μπροστά στό Άγιο Βήμα: «Πανοσιώτατε πάτερ, νά του δώσουμε τό όνομα Κλεόπας, διότι δέν έχουμε εδώ άλλον μ' αυτό τό όνομα!» Καί ο Γέροντας έβαλε τό ψαλίδι στό χέρι καί μέ ονόμασε Κλεόπα. Ετσι ήτο γραμμένο! 'Ο Θεός νά τόν Αναπαύση! Εχω τό χαρτί μνημονεύσεως όλων αυτών πού πέθαναν εδώ από τότε και έχω καί ονόματα επισκόπων καί πατριαρχών. Όσο θά είμαι σ' αυτή τήν ζωή, θά τούς μνημονεύω καθημερινά.

Σας παρακαλώ, αγαπητά μου παιδιά όλους σας, νά μή μέ ξεχνάτε στίς άγιες προσευχές σας! Καί έτσι όπως σας βλέπω όλους εδώ, έτσι νά σας βλέπω καί στόν Παράδεισο, στήν ατελεύτητη καί αιώνια χαρά.

Τό έλεος της Παναγίας Τριάδος καί σκέπη της Υπεραγίας Θεοτόκου νά είναι μέ όλους σας, Αγαπητοί μου, καί όλοι νά υπάγετε στόν Παράδεισο. Αμήν.

Εργα καί διδακτικοί Λόγοι του π. Κλεόππα

1.Ο π. Κλεόππας είχε μεγάλη ευλάβεια στήν Μητέρα του Κυρίου μας, τήν Βασίλισσα των Χερουβεΐμ καί Σεραφεΐμ καί Δέσποινά μας...» Γι'αυτό δέν υπήρχε μέρα πού νά μή διαβάση τούς Χαιρετισμούς της καί τό Θεοτοκάριο.

2.Ελεγε ο π. Κλεόππας: «Γνωρίζετε εσείς ποιά είναι η Κυρία Θεοτόκος; Αυτή είναι η Βασίλισσα των Χερουβεΐμ, η Βασίλισσα όλης της Δημιουργίας,ο Οίκος της σαρκώσεως του Θεού Λόγου, η θύρα του Φωτός, διότι τό άπειρο καί νοερόν Φώς δι' Αυτής ήλθε στόν κόσμο. Αυτή είναι η Πύλη της ζωής, διότι η Ζωή ο Χριστός δι' Αυτής ήλθε στόν κόσμο. Αυτή είναι η κεκλεισμένη Πύλη διά της οποίας δέν εισήλθε κανείς μέσα εκτός από τόν Κύριο, όπως μας λέγει ο Προφήτης Ιεζεκιήλ.

3.Ακόμη ελεγε: «Η Κυρία Θεοτόκος είναι η ουράνια κλίμαξ καί η γέφυρα πού μας ενώνει μέ τόν ουρανό. Είναι η Περιστέρα η οποία εξήρανε τόν κατακλυσμό των αμαρτιών μας, καθώς καί εκείνη η περιστέρα του Νώε επεβεβαίωσε τήν ξηρασία, μετά τόν κατακλυσμό. Αυτή είναι η θεία Λαμπάδα, διότι δέχθηκε τό θείο φώς. Η Μητέρα του Κυρίου μας είναι η Νύμφη το □ Πατρός, η Μητέρα του Λόγου καί η εκκλησία του Αγίου Πνεύματος.

4.Ελεγε πάλι: «Όταν βλέπης τήν Εικόνα της Θεοτόκου μέ τό Θείον Βρέφος στίς αγκάλες της, γνωρίζεις τί βλέπεις εκεί; Είναι ο ουρανός καί η γή! Ο ουρανός είναι ο Χριστός, πού είναι πολύ ανώτερος των ουρανών και ο Δημιουργός του ουρανού καί της γής. Ενώ η Θεοτόκος αντιπροσωπεύει τήν γή, δηλαδή όλους τούς λαούς πού κατοικούν πάνω στήν γη, διότι αυτή προέρχεται από τό δικό μας γένος. Προέρχεται από βασιλική καί αρχιερατική γενεά.

5.Ελεγε ο Γέροντας: «Οι βραχίονες της Κυρίας Θεοτόκου είναι πολύ δυνατοί, από ο,τι είναι οι ώμοι των Χερουβεΐμ καί των μακαρίων Θρόνων. Λοιπόν ποιός κρατεί τήν Κυρία Θεοτόκο στήν αγκαλιά του; Θά γνωρίζετε ποιός τήν κρατεί. Αυτός ο οποίος έκανε τόν ουρανό καί τήν γή καί όλα τά ορατά καί αόρατα».

6.Πάλιν έλεγε: «Γνωρίζετε εσείς ποιά είναι η Μητέρα του Κυρίου μας καί πόσο αγαπά καί πόση η δύναμις της καί πόσο τό ελεός της; Είναι η Μητέρα μας, η οποία έχει έλεος γιά τούς πτωχούς καί τίς χήρες καί τούς λοιπούς Χριστιανούς. Πάντοτε προσεύχεται στόν Σωτήρα Χριστό γιά όλους μας».

7.Σχεδόν σέ κάθε κήρυγμά του ο π. Κλεόππας ρωτούσε τούς Χριστιανούς: «Έχετε τήν Εικόνα της Παναγίας μας στό σπίτι σας;»
«Καντήλι μπροστά στήν εικόνα της έχετε;» Κατόπιν τούς συμβούλευε:
«Νά πάρετε τήν Προστάτιδα καί Βοηθό μας τήν Μητέρα μας πού είναι στους ουραμούς καί στήν γη νά τήν βάλετε στά σπίτια σας! Αυτή είναι η Βασίλισσα του ουρανού □ καί της γής»!

Έάν θά πάρετε αυτή τήν προστάτιδα στά σπίτια σας καί της διαβάσετε κάθε πρωί μέ τό καντήλι της αναμμένο τούς Χαιρετισμούς της καί τό βράδυ τήν Παράκλησίν της, θά τήν έχετε βοηθό σ' όλη τήν ζωή σας καί τήν στιγμή του θανάτου σας καί τήν μέρα της Κρίσεως... Γνωρίζετε πόσο δύναται νά βοηθήση

Η Θεοτόκος Μητέρα μας μπροστά στο Θρόνο της Παναγίας Τριάδος; Εάν δέν □υπήρχε αυτή, πιστεύω οτι αυτός ο κόσμος θά εχάνετο από πολύ παλαιότερα!»

8.Σ' αυτούς πού ήρχοντο στίς ακολουθίες της εκκλησίας τούς έλεγε: «Εδώ κάνουμε μεγάλες Ακολουθίες, αλλά, εάν ο άνθρωπος δέν κάνει τίποτε, εκπληρώνεται αυτό πού λέγει η Αγία Γραφή: «Όταν ο ένας προσεύχεται και ο άλλος δέν προσεύχεται, ο ένας κτίζει και ο άλλος γκρεμίζει! Λοιπόν, αυτή τήν συμβουλή σας δίνω»: «Μετά τήν πρωϊνή προσευχή νά διαβάζετε τόν Ακάθιστο Ύμνο της Θεοτόκου μέ τό καντήλι της η τό κερι αναμμένο. Καί θά δήτε οτι η Θεοτόκος θά είναι στήν ζωή σας πρόθυμος βοηθός».

9.Έλεγε ένας μαθητής του: «Όταν ήλθα στον π. Κλεόπα, του είπα οτι θέλω νά μείνω στο Μοναστήρι. Τότε η Πανοσιότης του μου είπε: «Εάν απεφάσισες νά πειθαρχήσς σε τρία ξύλα τήν μέρα (τόν κόπανο τών Ακολουθιών γιά Ορθρο, Εσπερινό και Απόδειπνο) και νά τρώγης μία φορά τήν μέρα, τότε μπορείς νά μείνης στο Μοναστήρι!» Αυτά τά λόγια του μ' ενίσχυσαν και μέ παρεκίνησαν ν' αποφασίσω. Κατάλαβα οτι πρέπει νά γιγαντώσω τό θέλημά μου και τότε ο Θεός θά μέ βοηθήση».

10.Πολλές φορές ο π. Κλεόπας έλεγε: «Τί είμεθα εμείς; Ενα χωμάτινο χέρι πάνω σ' ένα τάφο! Από τήν καλή γή επλάσθημεν, αλλά τήν μολύναμε και πάμε πάλι στήν γή και μολύνουμε τό εδαφός της! Λοιπόν, τί είμεθα εμείς; Τροφή των σκουληκιών!»

11.Ο π. Κλεόπας επανειλάμβανε συχνά: «Αύριο, μεθαύριον πηγαίνω στον Χριστό! Αύριο αναχωρεί ο σαπισμένος γέρος! Αύριο δέν θά δήτε παρά ένα σταυρό στον τάφο μου! Αύριο, μεθαύριο, αιωνία η μνήμη στον σακάτη τόν γέρο! Ιδού ένα σαραβάλο δεμένο μέ ένα σύρμα! Αύριο πηγαίνω στα αδέρφια μου. Αυτοί μέ καλούν: «Αϊντε, αδελφέ! Αφησε τίς συζητήσεις μέ τούς ανθρώπους!»

12.Πολλές φορές, όταν κάποιος του ηύχετο: «Χρόνια πολλά, πάτερ, νά ζήσης» η πανοσιότης του τόν σταματούσε και του έλεγε: «Όχι έτσι, αλλά λέγε μου: «Αιωνία η μνήμη, αιωνία σου η μνήμη, πάτερ!» Η πάλιν έλεγε: «Χρόνια σου πολλά, βρωμισμένη γέρο!»

13.Σ' αυτούς πού του έλεγαν οτι είναι κυριευμένοι από τά πάθη της ακολασίας, συχνά τούς έλεγε ο Γέροντας: «Θάνατος, θάνατος, θάνατος!» Φέρετρο, φτυάρι, χώμα, κασμάς...Ο Μέγας Βασίλειος μας λέγει: «Εάν θά δής τήν πιό ωραία γυναίκα του κόσμου, φέρε τότε τόν νού σου στο μνήμα της, λίγες μέρες μετά τόν θάνατό της. Τόση βρώμικη μυρουδιά και σαπίλα μέ υγρά θά εξέρχωνται από τό σώμα της, ώστε όλα τά αποχωρητήρια του κόσμου δέν θά μυρίζουν τόσο πολύ». Ιδού τί επιθυμείτε νά απολαύσετε.

14.Όταν κάποιος ήθελε νά τόν φωτογραφήση ο π. Κλεόπας του έλεγε: «Ζητείς ένα γάϊδαρο και φωτογράφισέ τον και γράψε από πίσω «Κλεόπας!»

15. Ο π. Κλεόπας έλεγε: Ο Μέγας Βασίλειος μας έλεγε οτι η μεγαλύτερη φιλοσοφία, η οποία φυλάγει τόν άνθρωπο από κάθε αμαρτία και τόν οδογεί στον παράδεισο, στήν μακαρία αιωνιότητα είναι ο θάνατος.Ο θάνατος

καί οι στοχασμοί περί θανάτου. Ενώ στον νου καί στην καρδιά μας νά έχουμε τήν ευχή του Ιησού».

16. Αλλη φορά έλεγε: «Τό σώμα αυτό μας τραβά στό χώμα» όπως μας λέγει ο αγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός: «Τό χώμα στό χώμα τραβά!» Αλλά εμείς δέν πρέπει νά τό αφήνουμε, δέν πρέπει νά τό αφήνουμε σ'αυτή τήν πλάνη.

17.Γιά τίς γυναίκες πού του έλεγαν οτι έχουν κακούς άνδρες ο π. Κλεόπας τίς συμβούλευε νά μή κάνουν εκτρώσεις, αλλά νά προσεύχωνται γι'αυτούς: «Δέν τό λέγω εγώ, αλλά ο Απόστολος Παύλος: «Μέ ποιό τρόπο εσύ, γυναίκα, θά σώσης τόν άνδρα σου; Δέν γνωρίζεις οτι αγιάζεται ο άπιστος άνδρας μέσω της πιστής γυναικός του καί τό αντίθετο;» Καί τούς άνδρες ,ομοίως τούς συμβούλευε καί πολλοί εχαίροντο βλέποντας θαύματα στά σπίτια τους.

18.Πολλοί Χριστιανοί σήμερα φοβούνται τούς μάγους καί τά μαγικά πού κάνουν. Σ' αυτούς ο π. Κλεόπας τούς συμβούλευε: «Μή φοβείσθε τούς μάγους! Νά φοβίσθε μόνο τόν Θεό καί μή τόν στενοχωρήτε μέ τίς αμαρτίες σας. Διότι τά μαγικά δέν μπορούν νά κάνουν κάτι κακό! Αφού εξομολογηθήτε, νηστεύσητε καί κάνετε καί τό Αγιο ευχέλαιο, μή φοβήσθε πλέον.

19.Στούς ασθενείς πού ήρχοντο, τούς έγγραφε στό τετράδιο ονομάτων για μνημόνευσι καί τούς έλεγε: «Η μεγαλύτερη ακολουθία για τούς ασθενείς είναι τό Αγιο Ευχέλαιο.Αλλά δέν οφελεί, εάν ο άνθρωπος δέν είναι εξομολογημένος.» Συνεπώς πρώτα θά εξομολογηθήτε όλα τά αμαρτήματά σας καί ύστερα θά κάνετε καί τό Ευχέλαιο μέ τρεις ιερείς τό λιγώτερο, αν είναι δυνατόν».

20.Στούς νέους πού ήθελαν νά νυμφευτούν τούς συμβούλευε. Τούς ευλογούσε, τούς έγγραφε στό τετράδιο για τήν μνημόνευσι καί τούς έλεγε: «Προσεύχεσθε στην Κυρία Θεοτόκο μέ μετάνοιες, νηστεία καί διαβάστε καί τόν Ακάθιστο Υμνο της».

21.Έλεγε συχνά κι αυτά τά λόγια στους Χριστιανούς: «Οταν βλέπετε οτι κάποιος από τούς οικείους σας ασθενεί, είτε ο πατέρας, είτε η μητέρα είτε τό αγόρι, τό κορίτσι η καί οποιοσδήποτε είναι, μή καλήτε αμέσως τόν γιατρό, αλλά τόν ιερέα για νά τόν εξομολογήση. Διότι Θεός φυλάξει, εάν τόν αρπάξει ο θάνατος ανεξομολόγητο καί μέ βαρειές αμαρτίες, δέν τόν συγχωρούν όλες οι άλλες ακολουθίες, ούτε τόν οφελούν σέ κάτι, εφ'όσον δέν ομολόγησε μέ ειλικρίνεια τίς αμαρτίες του στον Πνευματικό.

22. Οταν κάποιος ησχολείτο μέ τούς καιρούς αυτής της ζωής καί τόν ρωτούσε: «Τί θά γίνη, πάτερ;...Η Πανοσιότης του απαντούσε ως εξής: «Τά χρόνια καί τούς καιρούς τά έθεσε ο Πατήρ υπό τήν εξουσία Του. Οπως θέλει ο Πατήρ έτσι καί θά γίνουν!» Ενώ, εάν κάποιος του έλεγε: «Εξω η κατάσταση στον κόσμο είναι άσχημη», ο πατήρ απαντούσε: «Κάθε τί πού δίνει ο Κύριος είναι καλό».

23.Στούς μοναχούς καί δοκίμους πού ήθελαν νά αναχωρήσουν για τήν έρημο, τούς έλεγε: «Έχεις στό μοναστήρι 20 χρόνια καί στην υπακοή καί νοιώθεις ότι είσαι χειρότερος από όλους; Μόνο τότε μπορείς νά υπάγης

στήν ησυχία! Οποιος θέλει νά υπάγη στήν έρημο, λέγει ο Μέγας Βασίλειος, νά πάρη ένα η δύο αδελφούς μαζί του, αφού ήδη έχει τήν εμπειρία της υπακοής καί της εκκοπής του ιδίου θελήματος στό Μοναστήρι».

24. Πάλιν έλεγε: «Ο πνευματικός των καλογραιών πρέπει νά έχη ηλικία τό λιγώτερο 50 ετών καί 20 χρόνια υπακοής στό Μοναστήρι».

25. Ακόμη καί όταν έπινε νερό, ζητούσε ευλογία από τούς μαθητάς του έστω κι από ένα δόκιμο, γιά νά τούς δίνη τό καλό παράδειγμα της ταπεινώσεως.

26. Ενίστε, όταν συνέβαινε νά μπή στό κελλί του νά κάνη προσευχή καί ήρχοντο Χριστιανοί, η πανοσιότης του τούς έλεγε: «Μπήκα στό κελλί μου καί δέν έκανα προσευχή. Μπήκα σάν κλέπτης καί βγήκα σάν ληστής!» Σηκωνόταν, λοιπόν, έκανε τό λιγώτερο τρεις μετάνοιες μέχρι τό έδαφος, λέγοντας: «Παναγία Τριάς, ο Θεός ημών, δόξα σοι!» Κατόπιν έκανε καί μία μετάνοια στήν Υπεραγία Θεοτόκο.

27. Ο ίδιος μαθητής του μας έλεγε: «Όταν ζητούσαμε ευλογία νά φάμε, ο π. Κλεόπας μου έλεγε αυτό τόν λόγο: «Φάγε, πίε, κοιμήσου!» καί τόν ρώτησα: «Πώς λέγεις αυτό τόν λόγο; καί αυτός μου είπε:»Φάγε, όταν πεινάς, πίνε όταν διψάς καί κοιμήσου, όταν νυστάζεις!»

28. Η Πανοσιότης του μιλούσε πολλές φορές γιά τίς αδυναμίες καί ασθένειές του, λέγοντας τά εξής: «Ο σάπιος γέρος των 86 ετών μέ τίς έξι εγχειρήσεις, τό χέρι σπασμένο καί τά πλευρά σπασμένα...» Οποιοσδήποτε ερχόταν στήν πανοσιότητά του, έβαζε τόν μαθητή του νά τούς λέγη τόν ανωτέρω λόγο. Μερικοί έλεγαν στόν μαθητή του: «Γιατί μας λέγεις εσύ αυτά; Εμείς ήλθαμε στόν π. Κλεόπα γιά μία συμβουλή! Γιατί μας αραδιάζεις τίς ασθένειες καί αδυναμίες του;»

29. Ερώτησε κάποτε κάποιος μοναχός τόν π. Κλεόπα, αν επιτρέπεται νά βγή έξω από τό μοναστήρι χωρίς ράσα. Καί ο πατήρ του απήντησε: «Τήν μέρα πού θά υπάγης σ' ένα τόπο, έξω από τό μοναστήρι, χωρίς ράσα, έχεις νά κάνης 1000 μετάνοιες! Εάν δέν τίς κάνεις, θά τίς πάρης μαζί σου».

30. Ελεγε πάλιν ο μαθητής του: «Ποτέ δέν είδα τήν πανοσιότητά του νά στέκεται χωρίς τό ράσο η έστω καί μέσα στό κελλί του χωρίς τό ζωστικό του (Αντερί). Ακόμη έξω Από τό ζωστικό του φορούσε μία ζακέττα η ένα γελέκο.»

31. Πολλές φορές μας έλεγε: «Η Εκκλησία είναι η μητέρα μας! Μήν αφήνετε τήν Εκκλησία, διότι ενούμεθα δι' αυτής μέ τόν Χριστό. Εδώ μέσα στήν Εκκλησία συναρμονίζονται η Μάρθα καί η Μαρία (δηλ. οι πνευματικές καί υλικές ενασχολήσεις. Η Μαρία εκπροσωπεί την πνευματική μέριμνα, ενώ η Μάρθα τήν υλική, κατά τόν περικοπή του Κυρίου). Κρατείτε τήν τάξι των Ακολουθιών καί της τραπέζης του φαγητού, σύμφωνα μέ τό Τυπικό. Η Εκκλησία μας αγκαλιάζει όλους».

32. Ελεγε ακόμη ο μαθητής του: Οσο καιρό ήμουν μαθητής του, αυτός συνήθως έκανε τόν εξής πνευματικό του Κανόνα της προσευχής: «Τίς πρωινές προσευχές, τόν Ακάθιστο Υμνο μέ τόν Κανόνα. Εάν ήτο μέρα κάποιου μεγάλου Αγίου, διάβαζε τούς Χαιρετισμούς του Αγίου. Κατόπιν διάβαζε τό λιγώτερο τρία Καθίσματα από τό Ψαλτήριο καί μερικούς Κανόνες από τό Θεοτοκάριο, εάν δέν ενωχλείτο από τούς Χριστιανούς.

Στις 3-4 τό απόγευμα άρχιζε τόν Κανόνα των βραδυνών του προσευχών καί συγκεκριμένα: Εδιάβαζε δύο-τρεις Κανόνες από τό Θεοτοκάριο, τόν Κανόνα της μετανοίας, τόν κανόνα του φύλακος αγγέλου, τόν κανόνα των αγίων Πάντων καί τό λιγώτερο τρία καθίσματα από τό Ψαλτήριο. Μετά συνωμιλούσε μέ τούς Χριστιανούς καί καθόταν καί στην Τράπεζα κι έκανε καί τήν βραδινή προσευχή.

Τά μεσάνυκτα σηκωνόταν κι διάβαζε τό Μεσονυκτικό. Αλλοτε διάβαζε τό Ψαλτήριο καί τό λιγώτερο επί μία ώρα έλεγε τήν ευχή του Ιησού. Σχεδόν πάντοτε τόν έβλεπες μέ τό κομποσχοίνι στό χέρι καί μέ τόν δάκτυλό του νά τό κινή καί νά προσεύχεται. Εδιάβαζε ακόμη τήν Αγία Γραφή καί τούς Αγίους Πατέρας».

33. Όταν τόν ρωτούσαν οι Χριστιανοί εάν είναι καλό νά διαβάζουν τό Ψαλτήριο, ο π. Κλεόπας τούς απαντούσε: «Ο Μέγας Βασίλειος λέγει ότι είναι καλλίτερο νά σταματήση ο ήλιος τήν τροχιά του, παρά νά παραμένη τό Ψαλτήριο αδιάβαστο στά σπίτια των Χριστιανών». Καί όπως ο ήλιος είναι ο μεγαλύτερος πλανήτης ανάμεσα στους άλλους, έτσι καί τό Ψαλτήριο είναι ανάμεσα στά άλλα θεόπνευστα βιβλία». Νά έχετε τό Ψαλτήριο σάν ένα υδύτατο γλυκό. Όταν πεινάτε, κόβετε μία φέτα καί τρώτε λίγο. Κάνετε τίς δουλειές σας. Μετά διαβάζετε πάλι ένα Κάθισμα, δύο, τρία, όσα μπορείτε».

34. Κάθε βράδυ έβγαινε έξω, προπαντός τά μεσάνυκτα. Κυρίως τόν χειμώνα στεκόταν λίγο έξω. Ελεγε τήν ευχή του Ιησού, άκουγε τά νυκτοπούλια, παρατηρούσε τόν έναστρο ουρανό καί χαιρόταν τήν νυκτερινή ησυχία. Επιθυμούσε νά παίρνη αέρα, αφού τελείωνε τό Μεσονυκτικό, κι ενώ οι άλλοι κοιμούντο, γιά νά μή τόν ενοχλούν. Όμως πολλές φορές ήρχοντο καί τόν ενωχλούσαν αδελφοί. Τότε, βλέποντας ότι δέν λυτρώνεται απ' αυτούς, μιλούσε λίγο μ'αυτούς η έφευγε γρήγορα γιά τό κελλί του.

35. Ενίστε έλεγε κι αυτά τά λόγια: «Τί νά κάνω, διότι οι Αγιοι Πατέρες λέγουν: «Φεύγε καί σώζου! Φεύγε από τόν κόσμο!» Τό ίδιο λέγει καί ο Σωτήρ μας: «Ουαί όταν καλός μας είπωσιν πάντες οι άνθρωποι και κατά τά αυτά γάρ εποίουν τοις ψευδοπροφήταις οι πατέρες αυτών». (Λουκά 6,26).

36. Πρός όλους τούς μοναχούς, πού ήρχοντο γιά ένα πνευματικό λόγο ο Γέροντας τούς ρωτούσε από ποιό μοναστήρι ήσαν, εάν είναι μέσα σέ δάσος, εάν έχη κοινοβιακή ζωή, δηλαδή ένα ταμείο, μία τράπεζα καί μία εκκλησία. Κατόπιν τούς ρωτούσε εάν τρώγουν κρέας στό μοναστήρι τους.

Εάν του έλεγαν οτι τρώγουν κρέας, ο πατήρ ελυπείτο καί τούς έλεγε: «Επρεπε νά ήμουν εγώ εκεί! Βλέπετε τόν αγιο Καλλίνικο Τσερνίκας; (Αγιος της Ρουμανικής Εκκλησίας, Ιεράρχης καί θαυματουργός πού εκοιμήθη τό 1867. Βλέπε Ρουμανικό Γεροντικό σελ.255) αθετήσαμε τίς εντολές του» κι έδειχνε μέ τό δάκτυλό του τήν εικόνα του Αγίου. Ο άγιος Καλλίνικος έγγραψε στην Διαθήκη του: «Εάν μοναχός η μοναχή θά φάγη κρέας στό μοναστήρι η στόν κόσμο, τότε νά συγκεντρωθή όλη η Αδελφότης της Μονής, νά τήν καταρασθή καί νά τόν (τήν) κτυπήση μέ 39 ραβδιές στην πλάτη!» Πάρε κι αυτή, πάρε καί τήν άλλη! Καί νά μή εξέλθη πάλι από τήν μονή.

37. Στην περίοδο του αθέου Κομμουνισμού ο π. Κλεόπας έμεινε πολλά χρόνια στην έρημο, αλλά οι αγώνες καί οι πειρασμοί τούς οποίους υπέμεινε

παρέμειναν άγνωστοι. Λίγες πληροφορίες έχουμε. Όταν ο Πατήρ ήτο στην ζωή, μας έλεγε ότι θά τά μάθουμε καί τά άλλα μετά τόν θάνατό του.

38.-Πάτερ Κλεόπα, τόν ρώτησε ένας μαθητής του, πως περάσατε στην έρημο επί 10 καί πλέον χρόνια καί τί είδους πειρασμούς είχατε; Ακουσα ότι πολεμήσατε μέ τόν νοητό εχθρό! Πως καί μέ τί σας πολέμησε;

-Εάν θέλεις νά μάθεις πως είναι στην έρημο, πήγαινε κι εσύ καί στάσου εκεί ένα χρόνο καί θά δής!

39. Ένας αδελφός ρώτησε τόν π. Κλεόπα:

-Τί νά κάνω, Πανοσιώτατε, γιά νά σωθώ;

-Νά έχης δεξιά σου τόν φόβο του Θεού κι αριστερά σου τόν φόβο του θανάτου, ενώ στό μυαλό σου καί στην καρδιά σου την προσευχή του Ιησού και έτσι θά γίνης άγιος, αδελφέ μου!

40. Άλλος αδελφός ρώτησε τόν Γέροντα:

-Πάτερ, προσευχήσου καί γιά μένα τόν αμαρτωλό, καί, όταν θά πας στόν Κύριο νά μή μέ ξεχάσης.

-Ναί! Εσύ νά τρώγης καί νά κοιμάσαι μέχρι χορτασμού καί εγώ θά προσεύχωμαι γιά σένα! Πολύ ωραία η επιθυμία σου, αδελφέ!

41. Ένας πατήρ ρώτησε τόν Γέροντα πως νά προσεύχεται κι εκείνος του είπε:

-Πρώτα προσεύχου μέ τό στόμα κι από τό στόμα η προσευχή περνάει στόν νου καί κατόπιν στην καρδιά. Αλλά γι'αυτή τήν εργασία χρειάζεται πολλή εργασία καί κόπος, πολλά δάκρυα καί τήν Χάρι του Αγίου Πνεύματος!

42.-Πάτερ Κλεόπα, δώστε μου μία ωφέλιμη συμβουλή! Του είπε ένας πατήρ καί, Γέροντας του είπε:

-Μή ξεχνάς τόν θάνατο. Τόν θάνατο, τόν θάνατο, τόν θάνατο! Ο φόβος του θανάτου μας φυλάγει από κάθε αμαρτία.

43. Είπε ο Γέροντας σ' ένα αδελφό:

-Ετοιμάσου γιά πειρασμούς, νά δεχθής ξύλο, νά πεινάσης καί νά διψάσης. Λοιπόν, εάν σέ απομακρύνουν απ' εδώ, μή φεύγης! Νά σταθής στην πόρτα του μοναστηριού και εάν σέ πάρη η αστυνομία, νά γυρίσης πίσω καί νά πεθάνης στό Μοναστήρι!»

44. Ένας αδελφός τόν ρώτησε:

-Πως πρέπει νά ετοιμάζωμαι γιά τό μοναστήρι;

-Όταν έλθης στό μοναστήρι, έτσι πρέπει νά έλθης: Νά είσαι αποφασισμένος νά υπομένης τόν θάνατο κάθε μέρα από όλους!

45. Ένας αδελφός είπε στόν Γέροντα:

-Δέν μπορώ νά προσεύχωμαι αρκετά! Τί νά κάνω;

-Δέν ακούς τί λέγει ο Απόστολος; «Αδιαλείπτως προσεύχεσθε!» Συνεπώς, προσεύχου, όσο περισσότερο μπορείς μέρα καί νύκτα καί θά αισθάνεσαι τήν Χάρι του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά σου!

46. Ένας Χριστιανός ρώτησε τόν π. Κλεόπα:

-Πάτερ, η γυναίκα μου αυτοκτόνησε, ήταν μόνη της στό δωμάτιό της. Τήν βρήκα κρεμασμένη. Μπορώ νά τήν μνημονεύω μαζί μέ τούς άλλους νεκρούς στό σπίτι μου καί στην εκκλησία;

Τότε ο Γέροντας του είπε κατηγορηματικά:

-Οχι! Δέν έχομεν άδεια νά μνημονεύουμε κανέναν απ' αυτούς πού αυτοκτόνησαν, έστω καί νά είναι στενοί συγγενείς μας. Τούς αφήνουμε εξ ολοκλήρου στό έλεος του Θεού! Είναι δυνατόν νά μνημονεύωνται στήν ακολουθία μόνο αυτοί πού έπασχαν από ψυχολογικά προβλήματα.

47. Ένας άλλος αδελφός είπε στόν Γέροντα:

-Πάτερ, εάν είμεθα στήν φυλακή διά τήν πίστιν μας καί, εάν μας αλλάξουν τόν σταθερό λογισμό μας διά υπνωτισμό καί άλλων μέσων, έχουμε κάποια ενοχή;

-Δέν μπορεί νά σέ αλλάξη κανείς, εάν στήν καρδιά σου έχεις τόν Χριστό...Αλλά πρέπει νά είσαι σέ κάποιο βαθμό εσωτερικής προσευχής. Όταν λέγης: «Κύριε Ιησού Χριστέ...» τρέμει όλη η κόλασις, μόνο νά τήν λέγης από τήν καρδιά σου!

48. Πόσες στολές ρούχων πρέπει νά έχη ο μοναχός; Τόν ρώτησε κάποιος.

-Δύο σειρές ρούχων είναι αρκετές! Τί; Θέλεις νά γίνης ερημίτης μέ μία καρότσα ρούχα; Ενώ, όταν σχίζονται νά βάζης ένα μπάλωμα κίτρινο, κόκκινο η πράσινο αναλόγως!...

49. Πρός τούς τεμπέληδες μοναχούς έλεγε ο Πατήρ:

-«Σήκω αλήτη, δηλαδή σώμα, στήν δουλειά καί εσύ νού στά πόδια του Κυρίου, δηλαδή στήν προσευχή...»

50. Μία φορά ήλθε ένας αδελφός στόν π. Κλεόπα. Αφού τόν είχε ακούσει πάρα πολλές φορές, μετά τόν ρώτησε: «Πάτερ, τί νά κάνω γιά νά σωθώ; Καί ο Πατήρ, ο οποίος γνώριζε τήν καρδιά του, του έδωσε μία απάντησι στά μέτρα του, λέγοντάς του: «Κάνε οτι ξέρεις καί θά σωθής!» Τότε αυτός εξετάζοντας τόν εαυτό του αντελήφθηκε οτι δέν έχει άγνοια γνώσεων, αλλά πνευματικά βιώματα.

51. Πάλιν έλεγε ο Γέροντας σ' ένα από τούς μαθητάς του: «Όταν θά σταθής 9 χρόνια στό μοναστήρι καί θά ακούς επτά κτυπήματα τήν μέρα (τόν κόπανο γιά τήν έναρξι των επτά καθημερινών εκκλησιαστικών ακολουθιών) καί φαγητό μία φορά τήν μέρα, τότε θά είσαι καλός μοναχός!»

52. Ένας αδελφός ρώτησε τόν π. Κλεόπα, πως μπορεί νά σωθή. Ο Πατήρ του απήντησε:

-Υπομονή, υπομονή, υπομονή! καί όταν οσο φανεί οτι τήν απέκτησες, άρχισε από τήν αρχή: Υπομονή, υπομονή, υπομονή.

Καί ο αδελφός τόν ρώτησε:

-Γιά πιό πράγμα νά υπομένω;

-Νά □ υπομένης όλες τίς επιπλήξεις καί όλες τίς ατιμίες γιά τήν αγάπη του Χριστού!

53. Ένας πατήρ τόν ρώτησε πάλι:

-Πότε μπορώ νά γίνω σαλός γιά τόν Χριστό;

-Μετά από 40 χρόνια μοναχικής ζωής!

54. Αλλοτε δίδασκε τούς αδελφούς ως εξής:

«Όλα σ' αυτή τήν ζωή είναι παροδικά! Νά φροντίζετε πολύ γιά τήν ψυχή σας, νά εξομολογήσθε, νά κοινωνήτε, νά έχετε καθαρή ζωή, νά κάνετε ελεημοσύνη, νά κάνετε απ' όλα, όσα μπορείτε καί νά ζητε μέ αγάπη οι μέν προς τούς δέ, διότι η αγάπη ουδέποτε πεθαίνει!»

55. Σ' άλλους Πατέρας έλεγε:

«Από τήν κόλασι κανείς δέν μπορεί νά μας βγάλη, παρά μόνο τό έλεος του Θεού καί τά καλά μας έργα.

56. Ελεγε καί αυτά: «Νά είσθε πρός τόν Θεό μέ τήν καρδιά του Υιού, πρός τόν εαυτό σας μέ τόν νού του δικαστού καί πρός τόν πλησίον σας νά στέκεσθε μέ τήν καρδιά της μητέρας».

57. Ελεγε πάλι ο Γέροντας. «Τό διακόνημα χωρίς προσευχή μοιάζει μέ τό μεροκάματο ενός εργάτη, ενώ αυτός πού κάνει τό διακόνημά του μαζί μέ προσευχή, επιτελεί λειτουργία.»

58. Ελεγε πάλι: «Η ταπείνωσις γεννάται από τήν αγόγγυστη υπακοή».

59. Ελεγε πάλιν: «Η προσευχή δέν προσδιορίζεται από τόν χρόνο καί τόν τόπο. Αυτή είναι η τροφή της ψυχής».

60. Ένας αδελφός από τό μοναστήρι ταραχθηκε διότι ήλθαν μερικά παιδιά εκεί, έκαναν αταξίες κι έτρεχαν στους γύρω λόφους. Βλέποντας τόν π. Κλεόπα, τόν ρώτησε τί νά κάνη. Καί ο Γέροντας του είπε: «Μή δίνης σημασία κι εσύ δέν ήσουν κάποτε παιδί; Έμένα τά παιδιά μου είναι πολύ αγαπητά, διότι είναι σάν άγγελιοι! Καί φοβούμαι μή πέσουν καί σπάσουν κανένα από αυτά τό χέρι η τό πόδι τους. Αυτά τ' αγάπησε καί ο Χριστός καί είπε στους Μαθητάς του: «Αφετε τά παιδιά ηλθειν πρός με καί μή κωλύετε αυτά των γάρ τοιούτων εστιν η Βασιλεία των ουρανών».

61. Ελεγε ο π. Κλεόπας κι αυτά τά λόγια: «Μή δώσης συμβουλή σέ κάποιον πρίν ζήσης πολύ καιρό μαζί του! Αυτός πού συμβουλεύει κάποιον χωρίς πρίν νά τόν έχη ζήσει, μοιάζει μέ μία πηγή νερού ζωγραφισμένη στό τοίχο». Ενω αυτός πού ομιλεί από τήν πείρα του, μοιάζει μέ μία ζωντανή πηγή».

62. Ένας αδελφός ρώτησε τόν π. Κλεόπα:

-Τί νά κάνω γιά νά σωθώ πάτερ;

Καί ο Γέροντας του είπε:

-Ακουσε, Αδελφέ. Εσύ ξέρεις νά προσεύχεσαι, ξέρεις νά πηγαίνης στήν εκκλησία, ξέρεις νά νηστεύεις, ξέρεις νά κάνης ελεημοσύνη, ξέρεις όλες τίς εντολές του Θεού. Μόνο νά θέλης νά τίς εφαρμόσης, διότι διαφορετικά δέν μπορείς νά σωθής!

63. Ένας Αδελφός είπε στόν Γέροντα ότι είναι απασχολημένος μέ τό διακόνημα καί δέν του μένει χρόνος γιά τήν προσευχή. Τί νά κάνη;

-Αδελφέ μου, του είπε ο σάρετς, τό σώμα είναι η Μάρθα, ενώ η ψυχή είναι η Μαρία! Η Μάρθα κοπιάζει γιά τά υλικά αγαθά, ενώ η Μαρία, η οποία συμβολίζει τήν ψυχή, στέκεται παρά τούς πόδας του Ιησού καί προσεύχεται. Γι'αυτό λέγει ο Κύριος οτι « η Μαρία τήν Αγαθή μερίδα εξελέξατο». Είμεθα □ υποχρεωμένοι νά συμφιλιώνουμε τήν Μάρθα καί τήν Μαρία, δηλαδή πρώτα νά προσευχώμεθα καί κατόπιν νά κάνουμε καί τό διακόνημά μας προσευχόμενοι μέ τόν νού καί τήν καρδιά.

64. Κάποτε ήλθε ένας δημοσιογράφος γιά νά κάνη μία συνέντευξι μέ τόν Γέροντα. Του είπε:

-Οι άνθρωποι ζητούν το φώς... Ζητούν νά πιούν νερό από καθαρές πηγές... Καί ο Γέροντας του απήντησε:

-Ναί! Οι άνθρωποι έχουν φώς τό Αγιο Ευαγγέλιο, τούς Προφήτας, τούς Αποστόλους, τούς Αγίους Πατέρας, τούς μεγάλους Ησυχαστάς, καί τά εκατομμύρια των Μαρτύρων μας...Λοιπόν, έχουν νά πάρουν φώς, αλλά από που νά πρωτοπάρουν!

Από μένα μόνο σκοτάδι μπορεί νά πάρη κάποιος. Διότι εγώ είμαι Υιός του σκότους καί όχι του φωτός.Ενας αμαρτωλός άνθρωπος, γεμάτες κακίες, αδυναμίες καί υπναράς...Δέν έχω τήν αγάπη του Θεού δέν έχω έγκράτεια, δέν έχω διάκρισι, δέν έχω τίποτε! Τά έχασα όλα εξ αιτίας της ακηδίας μου καί δέν έχω κανένα καλό έργο σ' αυτόν εδώ τόν κόσμο.

Ο Απόστολος Παύλος λέγει στήν επιστολή του πρós Εβραίους οτι «ο Χριστός ήλθε στόν κόσμο γιά νά σώση τούς αμαρτωλούς, από τούς οποίους πρώτος είμαι εγώ». Εάν εκείνος, πού ανέβηκε μέχρι τρίτου ουρανού έλεγε οτι ήτο , πρώτος αμαρτωλός, τί νά ειπώ εγώ; Τί νά ειπώ αφού κανένα καλό έργο δέν έκανα στόν άπαντα αιώνα;

65.Όταν πρό λίγων ετών οι άνθρωποι ήσαν ταραγμένοι οτι ο Αντίχριστος έρχεται, οτι θά έλθουν πόλεμοι καί άλλα παρόμοια ο π. Κλεόπας τούς έλεγε μέ δυνατή φωνή: «Ο Πατήρ είναι στό τιμόνι!» Πάρτε καί διαβάστε τούς στίχους 10-11 του ψαλμούς 32: «Κύριος διασκεδάζει βουλάς εθνών, αθετεί δέ λογισμούς αυτών καί αθετεί βουλάς Αρχόντων, η δέ βουλή του Κυρίου εις τόν αιώνα μένει, λογισμοί της καρδιάς αυτού εις γενεάν καί γενεάν». Κατόπιν τούς ενεθάρρυνε λέγοντας: «Μή ταραζεσθε καί μή φοβήσθε, διότι δέν θά γίνη, όπως θέλουν αυτοί. Ό,τι θέλουν αυτοί ας κάνουν! Εσεις νά μή φοβήσθε. Προσεύχεσθε καί κάνετε τό σημείο του Σταυρού μέ πίστι καί θά φύγουν οι δαίμονες!»

66.Ελεγε ακόμη ο π. Κλεόπας: «Νά μή κάνης κανένα έργο, χωρίς νά τό σφραγίσης μέ τόν Τίμιο Σταυρό! Όταν αναχωρήσ γιά ταξίδι όταν αρχίσης τό έργο σου, όταν πηγαίνης νά διδάξης στό σχολείο σου, όταν είσαι μόνος σου η καί μέ άλλους μαζί σφράγισε μέ τόν παντοδύναμο Σταυρό τό μέτωπό σου, τό σώμα σου, τήν καρδιά σου, τά χείλη σου, τά μάτια σου, τά αυτιά σου καί όλα τά μέλη σου νά τά σφραγίσης μέ τό σημείο της νίκης του Χριστού επί του Αδου. Καί τότε μή φοβάσαι από τά μαγικά η τά ξόρκια καί τούς μάγους. Διότι όλα αυτά λύνονται από τήν δύναμι του Σταυροόπως τό κερί λειώνει μπροστά στήν φλόγα της φωτιάς καί όπως φεύγει η σκόνη στόν άνεμο!»

67.Δύο νέοι παντρεύθηκαν καί απέκτησαν καί παιδιά, αλλ'όμως δέν γνώριζαν οτι είναι συγγενείς εξ αίματος. Ο Πνευματικός τούς συμβούλευσε νά εξομολογηθούν στόν Επίσκοπο της περιοχής τους καί νά ακολουθήσουν τήν συμβουλή του. Στο διάστημα αυτό ο σύζυγος, εστάλη από άλλους ανθρώπους νά ζητήση συμβουλή από τόν π. Κλεόπα, τόν οποίον δέν γνώριζε.

Πηγαίνοντας εκείνος στόν Γέροντα, δέν μπορούσε νά τόν πλησιάση, διότι είχε περικυκλωθή από πολλούς ανθρώπους, ως συνήθως. Γι'αυτό περίμενε νά έλθη η σειρά του. Ξαφνικά, ο Γέροντας τόν καλούσε λέγοντάς του: «Αντώνιε, έλα εδώ». Αυτός νόμιζε οτι κάποιον άλλον φώναζε καί δέν πήγε. Μετά από λίγα λεπτά πάλι τόν φώναζε ο π. Κλεόπας: «Αντώνιε, έλα εδώ». Ο Αντώνιος μή γνωρίζοντας ποιός τόν καλούσε, δέν πήγαινε. Τότε ο Γέροντας τόν κύτταξε κατάματα καί μέ τό δάκτυλό του του έκανε νόημα νά τόν πλησιάση. Ο Αντώνιος ξαφνιάσθηκε. Κι έλεγε στόν εαυτό του: «Πώς μέ ξέρει αυτός ο πατήρ, αφού□

ποτέ δέν μέ έχει δή μέχρι τώρα; Κατόπιν ο π. Κλεόπας τόν συμβούλευσε αρκετά καί τόν απέλυσε μέ ειρήνη.

68. Δύο γυναίκες κυριευμένες από τόν διάβολο ήλθαν στόν π. Κλεόπα. Εκείνος τίς ευλόγησε καί τούς είπε: «Μετά από τρία Ευχέλαια, θά θεραπευθήτε». Καί έτσι έγινε μέ τήν ευλογία του Θεού.

69. Κάποια φορά ήλθε στόν π. Κλεόπα ένας πιστός μαζί μέ ένα αιρετικό, ο οποίος είχε παρασυρθή στήν θρησκευτική εταιρεία των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Ο Πιστός Χριστιανός είχε προσπαθήσει μέ πολλές συζητήσεις καί αποδείξεις νά τόν επαναφέρη στήν αληθινή πίστι. Ο αιρετικός ήτον γεμάτος από απορίες καί ερωτήσεις καί δέν ανεγνώριζε τήν πλάνη του. Τότε ο Χριστιανός τόν έπεισε νά πάνε μαζί στόν π. Κλεόπα.

Στό κελλί του π. Κλεόπα ήτο πολύς κόσμος, ως συνήθως καί ο Πατήρ ωμιλούσε μέ θέμα: «Πως πλανά ο διάβολος τόν άνθρωπο». Περιμένοντας νά τελειώση τό κήρυγμά του καί ευρίσκοντας τήν κατάλληλη στιγμή, ήθελε νά φέρη τόν αιρετικό στόν Γέροντα γιά νά συζητήσουν καί νά γνωρίση τήν καθαρότητα της Ορθοδόξου Πίστεως.

Αλλά εκείνη τήν στιγμή είδε τόν αιρετικό νά ακούη τόν π. Κλεόπα καί τό πρόσωπό του νά είναι αλλοιωμένο. Η μορφή του ητο πολύ χαρούμενη καί γεμάτη από μία απερίγραπτη χαρά. Η καρδιά του είχε μεταμορφωθή καί δέν είχε πλέον καμμία ερώτησι μέσα του. Όταν ο Χριστιανός θέλησε ν' ανοίξη συζήτησι μαζί του καί μέ τόν π. Κλεόπα, ο αιρετικός του είπε: «Δέν έχω κάτι νά ρωτήσω! Παρόμοιο άνθρωπο σάν κι αυτόν δέν είδα στήν ζωή μου!»

Αυτό τό περιστατικό είναι ένα από τά αναρίθμητα παρόμοια, διότι άνθρωποι μπλεγμένοι μέ αιρέσεις καί άλλες πλάνες, μόλις έβλεπαν τήν γαλήνια μορφή του π. Κλεόπα, ειρήνευαν καί η καρδιά τους μετεμορφώνετο κατά Χριστόν.

70. Μία άλλη φορά, μία πιστή γυναίκα προερχομένη από οικογένεια διανοουμένων της πόλεως Πιάτρα Νεάμτς ήλθε στόν π. Κλεόπα πολλές φορές καί του έλεγε μέ δάκρυα γιά τήν απιστία του συζύγου της, καθηγητού της Φυσικής, ο οποίος ήτο δεδηλωμένος άθεος. Μέ πρότασι του π. Κλεόπα η γυναίκα κατώρθωσε κι έπεισε τόν άνδρα της νά πάνε μαζί στόν Γέροντα. Εκείνος δέχθηκε, αλλά της είπε: «Δέν έχω τίποτε νά συνομιλήσω μέ ένα παπά! Εμένα δέν μπορεί κανείς καί ποτέ νά μέ πείση!»

Όταν έφθασαν στήν Συχαστρία ο π. Κλεόπας μιλούσε στους ανθρώπους. Αφού τελείωσε, παρότι κουρασμένος ολόκληρη τήν μέρα, δέν λυπήθηκε τόν εαυτό του. Στάθηκε νά συζητήση καί μέ τόν καθηγητή γιά θέματα αστρονομίας, αποστάσεως αστέρων μεταξύ τους, γιά τούς νόμους της φύσεως, της δημιουργίας καί γιά άλλα πολλά φυσικά φαινόμενα.

Στό τέλος της συζητήσεως, η οποία είχε φθάσει μέχρι τά μεσάνυκτα, ο καθηγητής έβγαλε ένα σημειωματάριο καί έγγραφε λέγοντας: «Πάτερ, σπούδασα σέ πολλά σχολεία, αλλά ουδέποτε άκουσα αυτά τά πράγματα πού μου είπατε σήμερα! Από πού γνωρίζετε όλα αυτά; «Καί ποιός μ' εμποδίζει νά μή τά ξέρω; του απήντησε ο π. Κλεόπας. Στό τέλος ο καθηγητής ζήτησε νά εξομολογηθή.

Μετά από λίγο χρόνο, η γυναίκα του καθηγητού ήλθε χαρούμενη στήν Συχαστρία, λέγοντας στόν Γέροντα: «Πάτερ, Κλεόπα, από τότε πού ο σύζυγός

μου συνωμίλησε μαζί σας, άλλαξε τελείως. Πηγαίνει στην εκκλησία, προσεύχεται και θέλει να πείση και άλλους που δεν πιστεύουν στην ύπαρξη του Θεού!»

71.Ενας αρχάριος δόκιμος μοναχός ήλθε στον Γέροντα και του είπε: Πάτερ, έχω μεγάλο μίσος κατά του διαβόλου. Δός μου άδεια να διαβάσω τους εξορκισμούς του Μεγάλου Βασιλείου!» Ο π. Κλεόπας του είπε: «Εσύ να κάνης κάτι τέτοιο; Αλλοίμονό σου! Μισείς τον διάβολο και δεν βλέπεις πόσο μίσος έχουν αυτοί εναντίον σου! Φύγε απ' δώ, δεν μπορείς να κάνης εσύ κάτι τέτοιο....Ακου, ήλθε τίς προάλλες κάποιος στο μοναστήρι και ήθελε να εξορκίση τον διάβολο και να διαβάση τους εξορκισμούς του Μεγάλου Βασιλείου. Μεγάλος εξορκιστής!

72.Ελεγε κάποτε ο σάρετς σε μία ομάδα σπουδαστών θεολογικού σεμιναρίου: «Μπορείς να δώσης κανόνα στους ανθρώπους να κάνουν ελεημοσύνη. Αλλά όχι στους πλουσίους. Αυτοί έχουν «φίσκα» τίς τσέπες τους, έρχονται και σου βάζουν στο τραπέζι ένα μάτσο χρήματα και σου λένουν: «Ορίστε, είναι έτοιμα! Τώρα έσωσα την ψυχή μου!» Αλλά η Βασιλεία του Θεού δεν αγοράζεται με χρήματα.

«Αυτούς πρέπει να τους βάλης να νηστεύουν, να κάνουν μετάνοιες, να αγρυπνούν. Διότι τότε κοπιάζουν κι έχουν μισθό από τον Θεό. Ελεημοσύνη θά πής να κάνουν οι πτωχοί.Ενας πτωχός για να βοηθήση τον διπλανό του, σημαίνει οτι πρέπει να κοπιάση να εύρη τά χρήματα, ακόμη θά δώση και από τό στέρημά του. Ετσι θά έχη μισθό από τον Θεό!»

73.Όταν ο π. Κλεόπας υπηρετούσε ως δόκιμος τότε μοναχός στην ποιμνη των προβάτων της μονής, κάποια μέρα η αδελφή τουη μοναχή Αικατερίνη, που ζούσε στο μοναστήρι Παλαιά Αγαπία, τον επισκέφθηκε και του είπε: «Αδελφέ μου, μόνο εσύ να εργάζεσαι στα πρόβατα και πάντοτε στα πρόβατα και στα δάση. Ζήτησε κι εσύ να διακονήσης κι όπου αλλού για παράδειγμα, στην εκκλησία». Αλλά , τότε ο δόκιμος Κωνσταντίνος την έδιωξε με τά εξής λόγια: «Φύγε απ' εδώ με αυτά τά λόγια που μου λέγεις».

74.Μας διηγήθηκε ακόμη ο π. Κλεόπας ότι κατά τά έτη 1930-1944 ζούσε στην Κοινότητα Μπορλέστι του νομού Νεάμτς ένας ιεροψάλτης, ο οποίος εκαλείτο Νικόλαος Δημητρίου. Ήτο ένας πολύ πιστός και ευλαβής Χριστιανός και ερχόταν συχνά στο Μοναστήρι Συχαστρία. Όταν έψαλε στον χορό, έτρεχαν δάκρυα από τά μάτια του κι όλοι οι Χριστιανοί ωφελούντο από την αγία ζωή του.

Κατόπιν αρρώστησε και πέθανε. Όταν τον πήγαιναν στο Κοιμητήριο, ανεστήθηκε και έζησε ακόμη μερικά χρόνια. Εδιηγείτο πάντοτε με δάκρυα στα μάτια πως είδε τά βασανα της κολάσεως και αυτούς που βασανίζοντο μέσα σ' εκείνη την φωτιά. Ενώ όταν έψαλε στον χορό, όλος ο κόσμος έκλαιγε μαζί του. Κάποιος τον ρώτησε: «Γιατί κλαίει ο κόσμος όταν εσύ ψάλλεις;» Και εκείνος απήντησε: «Διότι ψάλλω από την καρδιά μου και στην καρδιά μου φθάνει η ψαλμωδία».

Όταν ο π. Κλεόπας ήτο νεαρός, και είχε πάει λίγα τότε χρόνια στο μοναστήρι, ο ψάλτης Νικόλαος είπε σ' όλους τους αδελφούς: «Η ρίζα σας θά

είναι απ'αυτόν», δείχνοντας τόν νεαρό τότε Κωνσταντίνο. Δηλαδή νά γνωρίζετε ότι θά είναι μελλοντικά ο ηγούμενός σας.

Κι αυτή η προφητεία του ιεροψάλτου εκπληρώθηκε τό έτος 1945.

75. Όταν ήτο ηγούμενος στήν Συχαστρία ο π. Κλεόπας συνέβη τότε οι τσοπάνηδες νά χάσουν τά πρόβατα της Μονής. Τά αναζητούσαν παντού καί δέν τά εύρισκαν. Εφοβούντο νά τό πούν καί στόν σάρετς. Στό τέλος, αφού έφθασαν σέ αδιέξοδο, τό είπαν στόν π. Κλεόπα. Εκείνος τούς άκουσε καί τούς έφερε στήν εκκλησία, όπου όλοι στάθησαν γονατιστοί μπροστά στήν Εικόνα της Παναγίας καί άρχισαν νά προσεύχωνται. Αφού προσευχήθηκαν ο π. Κλεόπας σηκώθηκε καί τούς είπε: «Αϊντε νά πάμε μαζί μέχρι τήν Σύχλα καί τήν περιοχή Ρίπα του Κοροΐ».

Καθ' οδόν έκαναν πολλές στάσεις, κάνοντας προσευχή μέ τήν καθοδήγησι του π. Κλεόπα. Στό τέλος του δρόμου έφθασαν σ' ένα μικρό ξέφωτο, όπου ευρίσκοντο τά πρόβατα νά ξεκουράζονται μέσα στήν ησυχία. Τότε ο π. Κλεόπας τούς είπε: «Εχομε μεγάλη χαρά, διότι ευρήκαμε τά πρόβατα, Αλλά χιλιάδες φορές μεγαλύτερη είναι η χαρά μας, διότι μας οδήγησε εδώ ο Φιλάνθρωπος Θεός μας. Ιδού τί θέλω νά σας πώ: «Νά μή ξεκινάτε νά κάνετε στήν ζωή σας τίποτε, χωρίς προσευχή μπροστά στόν Θεό καί τήν Κυρία Θεοτόκο».

76. Όταν ο π. Κλεόπας πήγε ως ηγούμενος στό Μοναστήρι Σλάτινα, επισκέφθηκε τούς διαφόρους χώρους. Κατ' αρχήν επισκέφθηκε τό ηγουμενείο καί μετά προχώρησε πιά πέρα. Επέρασε ανάμεσα σέ πολλά κελλιά καί τά ευλόγησε. Μετά έφθασε σ' ένα δωμάτιο στό οποίο τό μοναστήρι είχε συγκεντρώσει τά εργαλεία καί τά οικοδομικά υλικά. Εκεί στάθηκε χαρούμενος ο π. Κλεόπας καί είπε: «Εδώ θα είναι τό κελλί μου!»

Οι αδελφοί χαρούμενοι κι αυτοί, διότι ο Θεός τούς έστειλε ηγούμενο γιά τήν ψυχική τους σωτηρία, απεφάσισαν νά καθαρίσουν τήν αποθήκη εκείνη, νά πετάξουν έξω τά υλικά, αλλά ο π. Κλεόπας τούς σταμάτησε λέγοντάς τους: «Αδελφοί, δέν χρειάζομαι βοηθόν, θά κάνω εγώ οτι χρειάζεται μέ τά χέρια μου!» Καί καταπιάσθηκε μέ τήν δουλειά. Σάν να ήταν ξυλουργός έβαλε ένα κρεββάτι καί γιά στρώσι ένα απλό ρούχο πού φορούσε απ' έξω, από τά άλλα ρούχα του. Τό κοζιόκ, δηλαδή γέλεκο από δέρμα προβάτου. Επάνω σ' αυτό τό κρεββάτι του είχε καί τά βιβλία καί όλα τά γράμματα πού του έστελναν απ' όλη τήν Ρουμανία.

77. Ο π. Κλεόπας έμεινε πολλά χρόνια στήν έρημο μαζί μέ τόν μαθητή του, τόν π. Βαρσανούφιο, ο οποίος είχε έλθει στό μοναστήρι μέ τήν συμβουλή καί προσευχή του π. Κλεόπα. καί ιδού πώς γνώρισε τόν Γέροντα ο π. Βαρσανούφιος:

·Ητο νυμφευμένος καί δούλευε στό δάσος. Κάποια μέρα του έκλεψε κάποιος τό τσεκούρι καί εκείνος ήλθε στήν Συχαστρία ν' αφήση χρήματα γιά νά κάνουν προσευχή οι αδελφοί καί νά αποκαλυφθή ο κλέπτης. Τότε ο π. Κλεόπας του είπε λίγα λόγια γιά τήν σωτηρία της ψυχής, τά οποία τόν έκαναν νά ξεχάση τό τσεκούρι καί νά σκέπτεται πλέον πως θά μπορούσε καί αυτός νά ακολουθήση αυτή τήν ωραία μοναχική ζωή.

Αφού εξωμολογήθηκε στον Πνευματικό και διάβασε πολλά ιερά βιβλία, απεφάσισε να ζήσει με καθαρότητα με την σύζυγό του. Αλλά είχαν μεγάλους πειρασμούς από τον διάβολο για να μη υπηρετήσουν τον Χριστό και να παραμείνουν στο σπίτι τους. Μία νύκτα ήλθε ο διάβολος σ' αυτούς σαν ένας μαύρος και σπανός άνθρωπος. Με την παρουσία του προκάλεσε ταραχές στο σπίτι. Τά τζάμια των παραθύρων έσπασαν κι ακούσθηκε η φωνή του πού τους έλεγε: «Ταλαίπωροι, τί μπορείτε εσείς να κάνετε σέ μένα!» Κατόπιν ο διάβολος εξαφανίσθηκε. Μετά από τρία χρόνια ανεχώρησαν και οι δύο για τά μοναστήρια. Ο σύζυγος πήγε στην Συχαστρία και η σύζυγός του στην Μονή Παλαιά Αγαπία.

78. Τά πουλιά παρηγορούσαν πολύ τον π. Κλεόπτα. Συνωμιλούσε συχνά με τά «παλληκάρια των δασών», με τίς κουκουβάγιες, τά κοσσύφια καθώς και άλλα τά οποία τραγουδούσαν και χαροποιούσαν τον Γέροντα.

‘Ο π. Κλεόπτας κάποτε μας διηγήθηκε τό εξής περιστατικό: «Τί μεγάλη χαρά είχα όταν κοινώνησα για πρώτη φορά στην έρημο! Ηλθε ένα κοπάδι πουλιά και μου έψαλαν παρά πολύ ωραία...!». Και ο σάρετς, όταν μπορούσε, τάιζε τά πουλάκια από τίς δικές του πτωχές τροφές.

Αυτή η αγάπη του με τά πουλιά δέν διεκόπη, διότι δύο χρόνια πριν από την κοίμησί του, αφού κοινώνησε στην εκκλησία, πηγαίνοντας για τό κελλί του συνοδευόμενος από δύο αδελφούς, ήλθε ένα κοπάδι μικρά πουλιά. Αυτά εκάθοντο στους ώμους του, στά χέρια του, τσιμπούσαν τά γένεια του και τά ράσα του, χωρίς όμως να ακουμβούν στους άλλους δύο αδελφούς! Μετά πέταξαν μακριά κι άρχισαν να κελαηδούν. Τότε ο π. Κλεόπτας είπτε: «Πόσο θά επιθυμούσα να ζήσω πάλι με τά πουλιά στο δάσος!»

79. Ελεγε ακόμη ο Γέροντας: Όταν συνελήφθην από την ασφάλεια στην Μονή Σλάτινα, οδηγήθηκα στην πόλι Φαλιτισένη. Εκεί μ' κτύπησαν και μ' έριξαν σ' ένα μπουντρούμι. Ολοι σχεδόν από κεί εξήρχοντο τρελλοί. Μ' έριξαν και μένα εκεί μέσα μαζί με άλλους πολλούς για να χάσω εκεί μέσα τά μυαλά μου. Δέν έβλεπα με τά μάτια μου και δέν αισθανόμουν έστω λίγη ζέστη. Τότε κατέβασα τον νού στην καρδιά μου κι άρχισα να λέγω την ευχή του Ιησού. Μετά, όταν μας έβγαλαν, απόρησαν με μένα, διότι ακόμη μιλούσα και περπατούσα χωρίς να μέ βαστάζουν άλλοι.

80. Συχνά ο π. Κλεόπτας αναφερόταν στις αμαρτίες πού πηγάζουν από την φιλαυτία και προέπτερεπε όλους στην μετάνοια, λέγοντας: «Πηγή κάθε κακίας και κάθε αμαρτίας είναι η φιλαυτία! Η φιλαυτία είναι παράλογη αγάπη απέναντι στο σώμα μας και είναι τό πιό δύσκολο και τό πιό λεπτό απ' όλα τά πάθη, τά οποία υποδουλώνουν την ανθρώπινη φύσι.

Από την φιλαυτία μας γεννώνται: Η ελεημοσύνη μόνο για τον εαυτό μας, η συμπάθεια μόνο του εαυτού μας, η δικαιοσύνη του εαυτού μας η ευχαρίστησις του εαυτού μας, ο έπαινος του εαυτού μας, η δόξα του εαυτού μας, η φιλαρέσκειά μας, η επιβολή της γνώμης μας κ όλες οι άλλες γνωστές και άγνωστες αμαρτίες.

81. Μία πιστή γυναίκα μας εδιηγήθη πως ο πατέρας της θεραπεύθηκε με τίς προσευχές του π. Κλεόπτα.

«Ητο τό τέλος του έτους 1995. Εγώ είχα φύγει πριν λίγες ώρες από την Συχαστρία και είχα συναντήσει και συνομιλήσει με τον π. Κλεόπτα. Ο πατέρας

μου ητο πολύ άρρωστος καί για 40 περίπου χρόνια εβασανίζετο από τό πάθος της μέθης. Μετά από πολλές προσπάθειες τόν έφερα κι αυτόν μία μέρα στόν Γέροντα. Αυτός καθόταν κάτω από ένα δένδρο καί είχε τριγύρω του μερικούς Χριστιανούς. Καθίσαμε σέ σκαμνιά απέναντι από τόν π. Κλεόπα, ο οποίος εκείνη τήν στιγμή μιλούσε πνευματικά θέματα.

Ξαφνικά σταμάτησε. Εκύτταξε ψηλά, πάνω από τά κεφάλια μας καί άρχισε νά ,μιλά για τό πάθος της μέθης.Ο πατέρας μου, από τήν εκπληξί του, «μαρμάρωσε» εκεί στό σκαμνί πού καθόταν. Επέρασε αρκετή ώρα. Στό τέλος ο π. Κλεόπας μας ευλόγησε, όπως έκανε συνήθως. Επλησίασα μαζί μέ τόν πατέρα μου κοντά του. Εκείνος έβαλε τά χέρια του πάνω στό κεφάλι του □ πατέρα μου, έκαμε τό σημείο του Σταυρού καί του είπε: «Ετσι, αγαπητέ μου, νά εξομολογήσαι καθαρά καί η Θεοτόκος θά σέ βοηθήση. Θά ιδωθούμε πάλι στόν παράδεισο!»

Αναχωρήσαμε ειρηνικοί.Τί συνέβη τότε δέν γνωρίζω. Επί 30 χρόνια δέν είχε δει τόν πατέρα μου νά κάνη τόν Σταυρό του, Αλλά, μόλις επιστρέψαμε στό σπίτι, μπήκε στήν τραπεζαρία κι έκανε τρεις μεγάλες μετάνοιες. Τόν κυτάζαμε μέ τήν μητέρα μου καί θαυμάζαμε χαρούμενες μ' αυτό τό πρωτοφανές γεγονός. Από τότε ο πατέρας μου εξομολογείται τακτικά καί λυτρώθηκε από τό πάθος της μέθης.

82.Μας διηγήθηκε ο π. Κλεόπας, όταν ήτο άρρωστος στό νοσοκομείο του □ Ιασίου: «Μετά τήν εγχείρησι, μέ μετέφεραν στήν εντατική. Εκεί κοιμήθηκα τρεις μέρες καί τρεις νύκτες. Όταν ξύπνησα, μου είπαν: «Πάτερ, ξέρεις ότι κοιμήθηκες τρία μερόνυκτα καί όλο αυτό τό διάστημα μιλούσες;

-Δέν ξέρω τίποτε! Τί έλεγα καί μιλούσα;

-Πάτερ, ξέρεις πόσα κηρύγματα μαγνητοφώνησα; Πάρε ν' ακούσης τί μαγνητοφώνησα! Μου έδειξαν μία κασσέτα ολόκληρη. Ήσαν κηρύγματα πού είχα κάνει πριν 30-40 χρόνια. Όμως εγώ δέν καταλάβαινα τίποτε!»

83.Μας διηγείτο ακόμη ο π. Κλεόπας: «Όταν ήμουν στό Ιάσιο για εγχείρησι, έπρεπε νά μου κάνουν ουρογραφία στά νεφρά. Τότε ήτο Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Μου έκαναν μία ανάλυσι καί δέν βγήκε. Μετά ήλθε σέ μένα μία γιατρίνα καί μου είπε:

-Γιά νά κάνω ουρογραφία στά νεφρά, πρέπει νά φάτε τρία αυγουλάκια.

-Ακουσέ με, κυρία μου, κι αν μου δώσης βουνά από χρυσό από τά βουνό Νικολίνα μέχρι τό Κοπόου, εγώ τρία αυγουλάκια Μεγάλη Τεσσαρακοστή δέν τρώγω!

-Ναί, Αλλά γι' αυτό ηλθατε στό νοσοκομείο καί γι' αυτό τόν λόγο θά πεθάνετε!

-Καί αν πεθαίνει ένα πρόβατο, τί μ' αυτό; Ενας βασιλιάς πεθαίνει; Πεθαίνει ένας σαπισμένος γέρος! Καί τί μ' αυτό; Μόνο εγώ πεθαίνω. Δέν πεθαίνει όλος ο κόσμος!

-Καί γιατί δέν τρώγεις τά τρία αυγά;

-Εγώ δέν πιστεύω στά αυγά!

-Αλλά σέ τί πιστεύεις;

-Πιστεύω στόν Πατέρα, στόν Υιό καί στό Άγιο Πνεύμα!

Ή γιατρίνα πήγε καί τά είπε αυτά στόν διευθυντή του νοσοκομείου.

-Είναι εκεί στό τάδε δωμάτιο ένας πατήρ ο οποίος δέν θέλει νά φάγη αυγά γιά τήν ανάλυσι!

Ο Διευθυντής μ' γνώριζε καί είπε στόν γιατρίνα: «Δέν ξέρεις εσύ ποιός είναι αυτός ο πατήρ; Είναι ο πατήρ Κλεόπας! Αυτός έμεινε περίπου δέκα χρόνια στόν έρημο μέ μία πατάτα φαγητό τήν μέρα καί μερικά βότανα...»

Όταν άκουσε αυτά, ήλθε σέ μένα στό σαλόνι μέ νηστήσιμο φαγητό πού έφτιαξε η ίδια καί μου ζήτησε συγχώρησι καί μετά πήγαμε πάλι γιά τήν ανάλυσι.

Καί μου έκαναν, λοιπόν, ουρογραφία, χωρίς αυγά. Όταν ήλθαν γιά τό κλύσμα, μου □είπαν:

-Θυμάσαι, πάτερ, τί ευκολα έγινε η ουρογραφία!

-Κυρία μου, έγινε καί μάλιστα χωρίς τά τρία αυγά!

Τότε γελούσαν όλοι μεταξύ τους. Τό αριστερό νεφρό φαινόταν φουσκωμένο, ενώ τό δεξιό ήτο φυσιολογικό.

-Βλέπετε οτι έγινε η ανάλυσις χωρίς τ' αυγά;

-Πάτερ, συγχωρέστε μας! Κάτι τέτοιο δέν μου συνέβη, από τότε πού εργαζόμεθα εμείς εδώ!

Κατά τήν έξοδο ο θυρωρός μου είπε: «Πάτερ Κλεόπα, εάν έμενες λίγο ακόμη στό νοσοκομείο, θά μ' έστελνε η διεύθυνσις του νοσοκομείου στό σπίτι μου, διότι δεχόμουν όλους τούς επισκέπτας πού ήρχοντο νά σέ δούν!»

84. Κάποια φορά πήγε ένας δόκιμος μοναχός αγωνιστής στόν π. Κλεόπα καί του είπε: «Πάτερ, δός μου ευλογία νά τρώγω μία φορά τήν μέρα, μετά τήν δύσι του ηλίου». «Εσύ, αδελφέ; Τόν ρώτησε ο Γέροντας. Δέν κυττάζεις τόν εαυτό σου οτι είσαι πολύ αδύνατος; Νά τρώγης, λοιπόν, δύο φορές τήν μέρα καί είθε έτσι νά σέ φάη καί ο Παράδεισος.

85. Άλλοτε έλεγε ο π.Κλεόπας: «Μάθετε νά νυστεύετε διότι θά έλθη καιρός, πού θά τρώτε μία πατάτα τήν βδομάδα!»

86. Μία πιστή Χριστιανή ήλθε μέ τόν σύζυγό της στόν π. Κλεόπα απελπισμένη, διότι οι τρεις προϊστάμενοι της υπηρεσίας της ετοιμάζοντο νά τήν διώξουν αδικώς από τήν δουλειά της. Αφού □ενημέρωσε σχετικά τόν Γέροντα, εκείνος τήν παρηγόρησε μέ τά εξής λόγια: «Μή φοβάσαι, νά έρχεσαι σέ μένα καί θά μου πής: «Πάτερ, δέν άκουσα θαύμα τόσο μεγάλο σάν αυτό».

Η γυναίκα επέστρεψε ειρηνική στό σπίτι της, αλλά η κατάστασις μέ τήν δουλειά της ήτο πολύ σοβαρή. Παρέμενε ακόμη ένα βήμα γιά νά τήν απομακρύνουν, οριστικά από τήν δουλειά της. Ο άνδρας της είχε χάσει κάθε έννοια □υπομονής καί εμπιστοσύνης καί δέν ήθελε πλέον νά πάη πάλι στό Μοναστήρι. Μέσα σέ μία βδομάδα ξεδιώχθησαν από τίς δουλειές τους καί οι τρεις εκείνοι προϊστάμενοι. Τήν Δευτέρα ο μεγαλύτερος στόν σειρά, τήν Τετάρτη ο έπόμενος καί τήν Παρασκευή ο τελευταίος. Όταν επισκέφθηκαν πάλι τόν Γέροντα στό κελλί του, έκραξαν καί οι δυό τους μέ μία φωνή: «Πάτερ, δέν ακούσαμε θαύμα τόσο μεγάλο σάν αυτό!»

87. Ένας χριστιανός, χωρισμένος μέ τήν σύζυγό του, εδιώκετο συνεχώς από τούς συγγενείς τής γυναίκας του, η οποία ήτο σπουδαίο πρόσωπο της κοινωνίας. Είχε τεθή υπο παρακολούθησι καί είχε απειληθή επανειλημένως από αξιωματικούς της αστυνομίας. Τότε μετέβη μέ τήν αδελφή του στόν π. Κλεόπα νά ζητήση προσευχή. Όταν ανεχώρησαν, συναντήθηκαν μέ κάποιον

Μοναχό ο οποίος τούς ζήτησε νά τόν βοηθήσουν γιά νά μεταφέρη τά πράγματά του στήν Σκήτη Σύχλα.Καθ' οδόν του διηγήθησαν τίς περιπέτειες πού έχουν μέ τούς αξιωματικούς της αστυνομίας.Φθάνοντας στήν Σύχλα, αφού άκουσε ο μοναχός πως ονόμαζαν τόν ένα από τούς αξιωματικούς, έπεσε κάτω. Επήγε μπροστά στήν εκκλησία της Σκήτης κι έκανε τρείς μετάνοιες λέγοντας: «Σ' ευχαριστώ Κύριε, διότι μου έδωσες απάντησι στήν απορία μου. Διότι προσεύχομαι εγώ γιά τόν Κωνσταντίνο κι αυτός έχει περιπέτειες και προσεύχομαι περισσότερο γιά τόν Κωνσταντίνο κι αυτός έχει περισσότερες περιπέτειες».

Ο Κωνσταντίνος ήτο ένας από τούς αξιωματικούς, ο οποίος εδίωκε τόν ανωτέρω χριστιανό και τόν τελευταίο καιρό η γυναίκα του αρώστησε πολύ βαρειά, ενώ η κόρη του είχε πάθει τροχαίο ατύχημα.Αφου ο μοναχός τόν ειδοποίησε και του έδειξε τά λάθη του, από τότε αυτός έγινε ένας από τούς πιό δικαίους και προσεκτικούς αστυνομικούς.

Αλλά ο διωγμός εναντίον εκείνου του Χριστιανού εσυνεχίζετο.Οι συγγενείς της γυναίκας του πήγαν τήν υπόθεσι σ' ένα διοικητή κι εκείνος του τηλεφώνησε λέγοντάς του: «Σέ πέντε μέρες θά είσαι στήν φυλακή! Ο φάκελλος είναι έτοιμος! Ο Χριστιανός τόν ρώτησε: Χωρίς αιτία θά φυλακισθω; «Εγώ δέν έχω ανάγκη από αιτιολογίες, ενώ από τίς φυλακές θά εξέλθης μόνο μετά τόν θάνατό σου, μέ τά πόδια σου μπροστά μέσα στό φέρετρο» ήτο η απάντησις του διοικητού.

Ακούοντας αυτά ο Χριστιανός έφυγε πάλι μαζί μέ τήν αδελφή του κι πήγαν μεσάνυκτα στόν π. Κλεόπα και του είπαν γιά τίς απειλές. Ο Γέροντας τούς δέχθηκε και τούς μάλωσε λίγο, λέγοντάς τους:

-Πόσο μικροί Χριστιανοί είσθε! Γιατί φοβείσθε έτσι τούς Ανθρώπους;

-Ναί, πάτερ, μας τάραξε ο λόγος του πού είπε: «Πέντε μέρες ακόμη»!

-Αφήστε τον εν ειρήνη, αλλά αυτός θά μπη στήν φυλακή γιά τρείς μέρες!

Πράγματι, μετά από τρείς μέρες, έμαθαν από ένα δικαστή, οτι αυτός ο διοικητής είχε συλληφθή. Από τότε ο Χριστιανός δέν αισθανόταν φόβο από τίς απειλές του. Οταν πήγαν πάλι στόν π. Κλεόπα, αυτός τούς είπε: «Νά μή φοβήσθε ποτέ, οχι μερικούς αξιωματικούς, οχι χιλιάδες, οχι, εκατομμύρια, αλλά ούτε και δισεκατομμύρια αξιωματικούς μή φοβήσθε. Καί μάλιστα, όταν στέκωνται ,οπλισμένοι μέ τό χέρι στήν σκανδάλη του όπλου. Ούτε μία φυλακή δέν παίρνει φωτιά, ούτε μία σφαίρα δέν κτυπά κανέναν, αν δέν είναι δικαιο ενώπιον του Θεού».

88. Μία χριστιανή ανεχώρησε μέ τήν μητέρα της από τό σπίτι, χωρίς νά ανακοινώση στόν άνδρα της που πηγαίνει. Μέ τό αυτοκίνητό τους πήγαν στήν κηδεία ενός συγγενούς τους. Επιστρέφοντας πέρασαν από τόν π. Κλεόπα παρακαλώντας τον νά προσευχηθή, για νά μήν έχη πρόβλημα από τόν σύζυγό της, τώρα πού θά επιστρέψη στό σπίτι. Ο Γέροντας μέ πραότητα της είπε τά εξής: «Πηγαίνετε μέ τό καλό και χωρίς φόβο. Οταν θά φθάσετε στό σπίτι θά βρείτε τόν άνδρα σου νά είναι γονατιστός μπροστά στίς εικόνες και δέν θά σας πεί τίποτε. Θά προσεύχεται γιά εσάς». Καί πράγματι, όταν έφθασαν στό σπίτι βρήκαν τόν σύζυγό της νά προσεύχεται, ακριβώς όπως τούς είχε πεί ο π. Κλεόπας.

Μία φορά αυτή η γυναίκα ρώτησε τόν Γέροντα: «Πάτερ, πως ξέρετε κάθε τι πού θά συμβή; Καί ο Γέροντας της απήντησε σύντομα: «Η προσευχή σέ ανεβάζει σέ βαθμίδες γνώσεως. Όσο περισσότερο προσεύχεσαι, τόσο περισσότερα γνωρίζεις καί ακόμη καλλίτερα είναι. Μή φοβάσαι ποτέ κανέναν καί γιά κανένα πράγμα. Μόνο προσεύχου! Ο Θεός καί η Μητέρα του σέ βλέπουν καί σέ ακούνε!»

89. Ενας πατήρ ρώτησε τόν Γέροντα: «Τί θά γίνη, Γέροντα, μετά τήν αναχώρησίν σου πρός τόν Κύριο;» Καί εκείνος απήντησε: «Θά έλθουν δυνατώτερα κρύα καί σκληρές παγωνιές».

90. Λίγο πρίν αναχωρήσει από τά επίγεια ο π. Κλεόπας τόν επισκέφθηκαν δύο γυναίκες από τήν Κοινότητα Ποϊάνα Τειου καί πήραν τήν ευλογία του. Κατόπιν του ζήτησαν πνευματικό λόγο καί εκείνος τούς είπε: «Εγώ πηγαίνω στόν Κύριο τώρα, αλλά εσείς νά περιμένετε δύσκολους καιρούς!»

91. Ο π. Κλεόπας γνώριζε από πρίν τό τέλος του, τό οποίο καί περίμενε. Μία φορά είπε: «Πώ, πώ, τί ωραίο καί μεγάλο σταυρό έχω στό κεφάλι μου!» Πράγματι εκείνες τίσ μέρες, πρό του θανάτου του, είχε κατασκευασθή ένα προσκυνητάρι μέ τόν σταυρό στήν μέση, στά ρουμανικά λέγεται Τρωίτσα, τό οποίο τοποθετήθηκε στό μέσον του Κοιμητηρίου της Μονής. Στήν θέσι πού μπήκε ο Σταυρός ανοίχθηκε δίπλα ο τάφος του π. Κλεόπα. Αλλη φορά, πρίν νά κατασκευασθή η Τρωίτσα ο Γέροντας έλεγε τί θά είναι γραμμένο πάνω σ' αυτήν. Αλλά κανείς δέν γνώριζε από τότε γιά ποιόν ,μιλεί.

92. Πρίν από τήν κοίμησί του, ένας αδελφός της Μονής βρήκε στους κήπους μία μηλιά, η οποία είχε φρούτα πολύ νόστιμα. Γι' αυτό τά □ονόμαζε: «Μήλα από τόν κήπο του παραδείσου». Ηθελε νά πάη καί μερικά καί στόν π. Κλεόπα, αλλά εντρέπετο. Ομως ο π. Κλεόπας γνώριζε τούς λογισμούς του καί του είπε: «Φέρε καί δός μου τώρα, διότι του χρόνου δέν θά μπορέσεις νά μου φέρης.»

93. Στίς 3 Νοεμβρίου 1998 ο π. Κλεόπας έλεγε στους μαθητάς του: «Οι μέρες μου είναι μετρημένες στά δάκτυλα! Σέ λίγο θά μου ψάλλετε τό: «Αιωνία η μνήμη». Σας παρακαλώ νά μέ μνημονεύετε στίς προσευχές σας!

94. Ο βοηθός μοναχός του π. Κλεόπα μας διηγείται καί αυτά: «Τήν Πέμπτη τό βράδυ πρός Παρασκευή καί τήν Παρασκευή πρός Σάββατο, λίγες μέρες δηλαδή, πρίν από τήν κοίμησί του, κοιμήθηκα κοντά του μέσα στό κελλί του, κοντά του. Όλη τήν νύκτα δέν εκοιμάτο, αλλά εβίαζε τόν εαυτό του νά διαβάξη προσευχές, Αλλά δέν μπορούσε διότι ήτο κουρασμένος καί εξαντλημένος. Μέ τόν νού προσευχόταν καί μέ τό χέρι κινούσε τό κομποσχοίνι του, ενώ τά μάτια του δέν μπορούσε νά τά έχη ανοικτά γιά νά διαβάση τά βιβλία. Εξάπλωνε λίγο, κατόπιν σηκωνόταν καί μ' αυτό τόν τρόπο αγωνιζόταν όλη τήν νύκτα.

95. Πολλοί Χριστιανοί μας γράφουν μετά τήν κοίμησι του ο π. Κλεόπα καί μας λέγουν οτι αισθάνονται τήν βοήθεια των προσευχών του. Μία χριστιανή έλεγε οτι μία συγγένισσά της ήτο πολύ άρρωστη καί απελτισμένη. Αλλά όταν είπε: «Πάτερ Κλεόπα, βοήθησέ με» γέμισε από μία χαρά καί ειρήνη η ψυχή της, ώστε δέν επιθυμούσε ούτε τήν υγεία της, ούτε τίποτε άλλο, αλλά υπομονή γιά νά υποφέρει μέ χαρά τόν σταυρό της ασθενείας της.

96. Μία χριστιανή από τήν Κωνσταντζα ήλθε στήν Συχαστρία ένα μήνα πρίν από τήν οσιακή κοίμησι του Πατρός. Ήτο πολύ γνώριμη μέ τόν Γέροντα. Αυτή μας έλεγε αργότερα: «Ήλθα στό κελλί του π. Κλεόπα, στίς 29 'Οκτωβρίου 1998 νά του ζητήσω λόγο ψυχικής ωφελείας κι εκείνος μου είπε: «Αδελφή μου, όταν πάλι θά έλθης στήν Συχαστρία, νά έλθης εκεί ψηλά στόν Σταυρό του Κοιμητηρίου καί νά μου πής κάθε τί πού θέλεις. Καί, αν τό επιτρέψη ο Θεός, εγώ θά σ' ακούσω καί θά σέ βοηθήσω».

97. Ο υποτακτικός καί βοηθός του Γέροντος Κλεόπα μας ,ομολογεί τά εξής: «Πολλοί, πού ενθουμούνται καί παρακαλούν τόν π. Κλεόπα, γεμίζει η ψυχή τους από κουράγιο καί ζήλο γιά νά βαδίσουν περαιτέρω τήν ζωή του Κυρίου. Ειρήνη, χαρά καί πνεύμα της χάριτος του Πατρός αισθάνονται πολλοί απ' αυτούς πού μπαίνουν στό κελλί του, ακόμη καί λαϊκοί. Αυτό τό αισθάνονται καί τώρα πού τό κελλί του είναι άδειο. Μέχρι πρό ενός έτους ο Γέροντας τούς μοίραζε λόγια πνευματικά, ενώ από τώρα τούς μοιράζει χάρι πνευματική στην καρδιάς τους.

98. Μία χριστιανή, γνώριμη του π. Κλεόπα ήλθε τό Αγιο Πάσχα στήν Συχαστρία, αλλά δέν πέρασε από τό κελλί του Γέροντος, σκεπτομένη ότι δέν έχει νόημα νά περάση απ' κεί, αφ'όσον εκείνος πέθανε. Αλλά, όταν πήγε νά κοιμηθή στό αρχονταρίκι, πρίν από τήν ακολουθία της Αναστάσεως, είδε ένα όνειρο. Είδε ότι βρέθηκε μπροστά από τό κελλί του π. Κλεόπα, ενώ σκεπτόταν ότι αυτός πέθανε. Ξαφνικά ο Πατήρ εμφανίσθηκε στό κατώφλι της πόρτας της καί της είπε:

-Αϊντε , έλα μέσα! Γιατί δέν μπαίνεις;

-Μά, πάτερ, δέν είσθε πεθαμένος; Ερώτησε εκείνη.

-Εσύ δέν βλέπεις οτι είμαι ζωντανός; Της απάντησε εκείνος.

Τήν δεύτερη μέρα, μετά τήν Ανάστασι, η γυναίκα αυτή πήγε στό κελλί του π. Κλεόπα καί προσκύνησε τίς ιερές Εικόνες, πιστεύοντας αδίστακτα οτι αυτός είναι ζωντανός καί προσεύχεται γιά όλους, όσοι τόν επικαλούνται στίς προσευχές τους.

99. Ο π. Κλεόπας πολλές φορές μας συνιστούσε καθαρή καί ειλικρινή εξομολόγησι. Κάποια φορά μας ανέφερε καί τό παρακάτω περιστατικό κάποιου ορθοδόξου Χριστιανού του οποίου τό σώμα έμεινε άλειωτο καί τυμπανιαίο, διότι δέν είχε εξομολογηθή στήν ζωή τά αμαρτήματά του.

Στήν Επισκοπή του Χούσι, τό 1785 ζούσε ένας μοναχός, ονόματι Ραφαήλ. Αυτός ο μοναχός ήτο αγγειοπλάστης καί είχε ενάρετη ζωή. Τήν μέρα δέν έτρωγε τίποτε καί μόνο τό βράδυ, μετά τήν δύσι του ηλίου, έτρωγε πολύ λίγο φαγητό. Μετά έπαιρνε ένα βιβλίο καί διάβαζε. Γιά ύπνο πήγαινε καί ξάπλωνε στό Κοιμητήριο, ανάμεσα στους Σταυρούς των νεκρών. Χειμώνα καί καλοκαίρι φορούσε ένα γελέκο από δέρμα μέ μαλλί προβάτου καί μ' αυτό κοιμόταν στά μνήματα. Οι άλλοι μοναχοί τόν ονόμαζον « Ραφαήλ ο σαλός» Μακάρι νά είμασταν κι εμείς σαλοί σάν αυτόν! Αυτός ήτο αγιος.

Δέν συνωμιλούσε μέ κανέναν, Αλλά, οσάκις το ζητούσαν παραγγελίες, θαύμαζαν όλοι τά έργα πού εξήρχοντο από τά χέρια του. Τόν ρωτούσαν γιατί κοιμάται στό Κοιμητήριο κι εκείνος απαντούσε: «Διότι εκεί είναι καί η δική μου

Κατοικία. Εάν αύριο αποθάνω, δέν θά μέ πάτε εκεί; Γι' αυτό θέλω κι εγώ να συνηθίσω μέ τά μνήματα».

Κάποια νύκτα, ενώ κοιμάτο ο π. Ραφαήλ στό κοιμητήριο δίπλα σ' ένα πέτρινο παλαιό Σταυρό, άκουσε τούς δαίμονες νά κτυπούν κάποιον πού ήτο μέσα σ' ένα τάφο. Τόν κτυπούσαν από τίς 11 μέχρι τήν 11 η ώρα τά μεσάνυκτα, κάθε νύκτα. Δηλαδή μία ώρα πρίν καί μία ώρα μετά τά μεσάνυκτα. Τά κτυπήματα των δαιμόνων ακούοντο καί όλο εκεί τό έδαφος εταράζετο. Ο νεκρός μέσα στήν απελπισία του φώναζε κι έλεγε: «Ελεήσατέ με, βοηθήσατέ με...Μή μέ αφήνετε νά μέ κτυπούν οι δαίμονες!»

Ή π. Ραφαήλ παραξενεύθηκε καί στεκόταν έκθαμβος. Εσκέφθηκε: «Θά πάω στόν Πνευματικό της Επισκοπής νά του πώ, νά έλθη αμέσως νά διαβάση εξορκισμούς καί συγχωρητική ευχή στόν τάφο αυτού του νεκρού». Ο Πνευματικός ήτο ο καημένος τότε 90 ετών.

Επηγε ο π. Ραφαήλ καί είπε στόν Γέροντα:

-Πάτερ Δανιήλ, έλα στό Κοιμητήριο νά λύσης μέ τίς προσευχές σου ένα νεκρό, διότι τόν κτυπούν οι δαίμονες.

-Δαιμονίσθηκες εσύ, πού κοιμάσαι στό Κοιμητήριο καί βλέπεις μπροστά σου δαιμόνια, καημένε Ραφαήλ! Αφησέ με. Που νά πάω τώρα εγώ. Είμαι κουρασμένος.

-Συγχώρεσέ με, πάτερ! Ελα νά πάμε μαζί τήν νύκτα στόν τάφο του νεκρού. Φωνάζει βοήθεια πολύ δυνατά.

Ή Άλλ' ο Πνευματικός τόν μάλωσε, λέγοντάς του: «Τί μου ήλθες τώρα ταλαίπωρε. Γιατί δέν μ' αφήνεις νά κοιμηθώ;

Ή καημένος ο π. Ραφαήλ επί τρεις μέρες τόν παρακαλούσε καί δέν έφευγε καθόλου από τήν πόρτα του σπιτιού του πνευματικού π. Δανιήλ. Καί Του έλεγε πάλι: «Πάτερ Δανιήλ, έχετε μεγάλη δύναμη από τόν Θεό ως Πνευματικός νά λύνετε καί νά δένετε τίς αμαρτίες των ανθρώπων! Ελάτε νά λύσετε αυτόν τόν άνθρωπο πού τόν κτυπούν οι δαίμονες μέσα στόν τάφο του. Πάτερ, νά γνωρίζετε ότι, άν δέν έλθετε θ' απολογηθτε εσείς γι' αυτή τήν ψυχή τήν φοβερή εκείνη μέρα της Κρίσεως! Δέν θά μπορήτε νά πήτε οτι δέν σας ειδοποιήσαμε!

-Περίμενε πάτερ Ραφαήλ, κι έρχομαι!

Εβαλε τίς μπότες του, πήρε τό Ευχολόγιο, τό επιτραχήλιο, ένα Σταυρό, τό μπαστουνάκι του καί ξεκίνησε. Ήταν έφθασε στόν χωρο του Κοιμητηρίου, ένοιωσε οτι τό έδαφος σείεται.

-Πάτερ Ραφαήλ από πότε τόν κτυπούν οι δαίμονες;

-Εδώ καί 14 μέρες. Εγώ ρώτησα τόν νεκρό γιατί τόν κτυπούν οι δαίμονες καί μου είπε: «Διότι δέν εξωμολογήθηκα τά αμαρτήματά μου».

Καί ο πνευματικός άκουσε μέ τ' αυτιά του πως τόν κτυπούσαν οι δαίμονες εκείνη τήν στιγμή. Αλλά καί τίς φωνές του νεκρού: «Ελεήσατέ με! Βοήθεια! Μή μέ αφήνετε, αδελφοί! Ελεήσατέ με!»

Τότε ο πνευματικός έστειλε τόν π. Ραφαήλ νά ειδοποιήση αμέσως τόν Επίσκοπο. Εκείνος ρώτησε τί έκανε ο π. Δανιήλ. Ο π. Ραφαήλ του είπε ότι ο πνευματικός προτείνει νά τόν ξεθάψουμε νά δούμε τί συμβαίνει, διότι φαίνεται ότι έχει αφορισθή.

Επάνω στον Σταυρό του τάφου είναι γραμμένα τὰ εξής: «Εδώ αναπαύεται ο δούλος του Θεού Γκαντσίου, πρώην διοικητικός υπάλληλος της Επισκοπής Χούσι». Έρευνήθηκε τὸ ὄνομά του στὰ ἀρχεῖα τῆς Επισκοπῆς καὶ διαπιστώθηκε ὅτι ἦτο βουλγαρικῆς καταγωγῆς, διότι καὶ οἱ Βούλγαροι εἶναι ὀρθόδοξοι, καὶ ὅτι εἶχε ἀποθάνει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Καὶ τῶρα τὸν κτυποῦσαν οἱ δαίμονες μὲ θέλημα Θεοῦ γιὰ νὰ ἀποκαλυφθῆ ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ λυθοῦν τὰ δεσμά των ἀμαρτιῶν του.

Τὴν ἄλλη μέρα κάλεσαν τὸν νεκροθάπτη ν' ἀνοίξῃ τὸν τάφο. Ὅταν τὸν ἀνοίξαν, εἶδαν μὲ θαυμασμό ὅτι οὔτε ἡ γλῶσσα του δὲν εἶχε λειώσει. Ὅπως τὸν ἔβαλαν, ὅταν ἀπέθανε ἔτσι καὶ τὸν βρήκαν. Τὰ νύχια του εἶχαν μεγαλώσει σάν ὀρεπάνια καὶ τὰ γένεια του εἶχαν φθάσει μέχρι τὰ πόδια του. Ἦτο μαύρος σὸ πρόσωπο καὶ φουσκωμένος σάν βόμβα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ρούχα του δὲν εἶχαν υποστεί τὴν παραμικρὰ φθορά. Τίποτε. Καὶ τὸ φέρετρό του ἦτο ολόκληρο καὶ ἄσηπο.

Τὸ μετέφεραν καὶ τὸ ἀκούμπησαν σὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας καὶ σκέπασαν τὸ πρόσωπό του μ' ἓνα λευκὸ σεντόνι γιὰ νὰ μὴ τρομάξῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν ἀπαίσια μορφή του. Ἦλθε πολὺς κόσμος, διότι ἤδη ἔμαθαν ὅτι σὸ Επισκοπεῖο βρήκαν κάποιον, τὸν ὁποῖον κτυποῦσαν οἱ δαίμονες κάθε νύκτα ἐπὶ δύο ὥρες καὶ εἶναι ἀλυωτος γιὰ πολλὰ χρόνια.

Ὁ Επίσκοπος κάλεσε ἐπτὰ μεγάλους Πνευματικούς καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀς ἀρχίσουμε τίς εὐχὲς γιὰ τὴν ἀποσύνθεσι τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ».

Ἐγονάτισαν οἱ ἱερεῖς καὶ διάβασαν τίς εὐχὲς γιὰ τὴν διάλυσι τοῦ τυμπανιαίου σώματος. Μετέφεραν τὸ πτώμα μέσα στὴ ἐκκλησία καὶ διάβασαν ολόκληρη τὴν Ἀκολουθία τῆς κηδεῖας μὲ τίς εὐχὲς διαλύσεώς του. Κατόπιν τὸν ἔθαψαν σ' ἓνα τόπο. Ἀφοῦ τὸν ἔθαψαν ρώτησαν τὸν μοναχὸ Ραφαήλ, ἀν ἄκουσε πάλι τοὺς δαίμονες νὰ κτυποῦν τὸν νεκρὸ κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε ὅτι δὲν ἄκουσε τίποτε μέχρι ἐκείνη τὴν μέρα.

Μετά ἀπὸ ἓνα χρόνο τὸν ξέθαψαν καὶ εἶχε γίνῃ τὸ σῶμα του σκόνη. Τὰ ὀστά του εἶχαν χωνέψῃ καὶ εἶχαν γίνῃ χῶμα. Ἐθαύμασε ὅλος ὁ κόσμος, γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα ποῦ ἐγένε ἐκεῖ. Ζητούσε ὁ καημένος βοήθεια γιὰ νὰ διαλυθῆ τὸ σῶμα του. Ὅσο καιρὸ παρέμενε ἀδιάλυτο, ἡ ψυχὴ του ἦτο μέσα στὰ ἀπερίγραπτα βάσανα τῆς κολάσεως, Ἀλλὰ μὲ τίς εὐχὲς των Πνευματικῶν καὶ τοῦ Επισκόπου ὀφιλάνθρωπος Κύριος τὴν ἀνέπαυσε.

100. Μας ἔλεγε ἀκόμη, π. Κλεόπας:

Ἡ ἀσκήσις τοῦ ἐρημίτου καὶ ἡσυχαστοῦ εἶναι ἡ ἀδιάκοπη προσευχὴ βοηθουμένη καὶ ἀπὸ τὴν νηστεία. Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ νηστεία εἶναι τὰ δύο ὄπλα ποῦ προστατεύουν τὸν ἡσυχαστὴ εἶναι οἱ δύο πτέρυγες μὲ τίς ὁποῖες ανεβαίνει μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἐρημίτης πρέπει νὰ εἶναι μίᾳ ἀναμμένη λαμπάδα τῆς ἀδιάκοπης ἐργασίας τῆς προσευχῆς. Ἐάν μὲνης στὴν ἔρημο γιὰ ἡσυχία, γιὰ ψυχαγωγία ἢ σπουδῆς, δὲν θὰ σέ πολεμήσῃ ποτέ ὁ διάβολος. Ἀλλὰ, ὅταν πεῖς ὅτι μένεις γιὰ τὸν Θεό, ὅταν ἀρχίζῃς νὰ προσεύχεσαι καὶ νὰ νηστεύῃς στὴν ἔρημο, τότε βλέπεις τί πόλεμο σου κάνει ὁ διάβολος.

Ἀναφέρεται σὸ Γεροντικὸ ὅτι κάποιος ἡσυχαστὴς μετέβῃ στὴν ἔρημο. Μία μέρα τοῦ ἐμφανίσθη ὁ διάβολος ὡς ἄνθρωπος καὶ τὸν ρώτησε: «Γιατί ἦλθες ἐδῶ;» Γιὰ τὸν Θεό!, Του ἀπήντησε ὁ ἐρημίτης. Τότε ἀρχισε ὁ διάβολος νὰ τὸν

πολεμά μέ κάθε είδους πειρασμούς, γιά νά τόν διώξη από τήν έρημο. «Γιατί μέ πολεμάς έτσι;» Τόν ρώτησε ο ερημίτης. «Επειδή ήσουν ειλικρινής καί μου είπες γιατί ήλθες εδώ, διότι εγώ δέν ήξερα τί θέλεις εδώ! Είναι πολλοί άνθρωποι πού μένουν στήν ησυχία, Αλλά δέν προσεύχονται, ούτε νηστεύουν.Εγώ μέ αυτούς δέν έχω καμμία δουλειά».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πολύς κόσμος προσκυνεί στό κελλί καί στόν τάφο του πατρός Κλεόπα καί παίρνουν χώμα καί λουλούδια γιά ευλογία στήν ζωή τους. Μας λέγουν συχνά οτι αισθάνονται βοήθεια από τίς αγίες προσευχές του. Απ' αυτές τίς μαρτυρίες πού σημειώσαμε σ' αυτό τό βιβλίο καί σέ πολλές άλλες πού δέν γράφησαν εδώ, είμεθα πεπεισμένοι ακραδάντως οτι ο Φιλάνθρωπος Θεός μας, κατέταξε τόν αείμνηστο Πνευματικό μας πατέρα Κλεόπα στήν χορεία των Οσίων Πατέρων. Γι' αυτό τολμούμε νά τόν παρακαλούμε καί εμείς στό κελλί καί στόν τάφο του καί οπουδήποτε αλλού λέγοντάς του:

«Πανοσιώτατε πάτερ Κλεόπα, επειδή εύρες παρρησία καί έλεος ενώπιον του Ιησού Χριστού καί Θεό ημών, προσεύχου πάντοτε καί υπέρ ημών των πνευματικών σου παιδιών. Αμήν.»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	2
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	3
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ.....	4
Η πατρική οικία.....	4
Τά παιδιά της οικογένειας Αλεξάνδρου και Άννας Ηλίας.....	6
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ.....	10
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ.....	10
Η Αφιέρωσις του στην Θεοτόκο.....	10
Η παιδική του ηλικία.....	10
Μέ τά πρόβατα στην Σκήτη Κοζάντσα.....	11
Πως διαφυλάχθηκαν τά τρία αδέρφια από τούς νεανικούς πειρασμούς.....	12
Οι δαιμονικοί πειρασμοί του Αδελφού Γεωργίου.....	13
Η είσοδος του Αδελφού Γεωργίου στην Συχαστρία.....	14
Η Αναχώρησις στην Σκήτη Συχαστρία των Αδελφών Βασιλείου και Κωνσταντίνου.....	15
Είσοδος στο Μοναστήρι και οι πρώτοι πνευματικοί Αγώνες.....	16
Η προσωπικότης του Ηγουμένου Ιωαννικίου.....	17
Ιεροδιάκονος Χριστοφόρος ο Ησυχαστής.....	21
Η δύναμις του Ψαλτηρίου.....	22
Η άσκησις του Αδελφού Βασιλείου.....	23
Η Προφητεία του Επισκόπου αγίου Ιωάννου.....	24
Τό θαυμαστό τέλος του ρασοφόρου Βασιλείου.....	24
Η άσκησις και τό τέλος του μοναχού Γερασίμου 'Ηλίας.....	25
Ο θαυμαστές οπτασίες του Αδελφού Κωνσταντίνου.....	27
Ο Δόκιμος Κωνσταντίνος διακονητής της εκκλησίας.....	28
Ο αδελφός Κωνσταντίνος αγιογράφος.....	30
Ο μοναχός Γαλακτίων , πρώτος σύμβουλος του δοκίμου Κωνσταντίνου.....	31
Στά πρόβατα της Σκήτης Συχαστρία.....	33
Προσευχή και υπακοή.....	34
Πως θεραπεύθηκε ο δόκιμος Κωνσταντίνος.....	34
Η συνάντησις μέ τόν ρασοφόρο Ηλία Ιακώβου.....	35
(άγιο 'Ιωάννη τόν Χοζεβίτη).....	35
Η Αναχώρησις στον στρατό.....	35
Ο δεσμός του μεγαλοσχήμου π. Παΐσιου μέ τόν δόκιμο Κωνσταντίνο.....	36
Η μοναχική του κουρά.....	37
Άλλος πειρασμός μέ την φιλαργυρία.....	39
Πυρκαϊά στην Σκήτη Συχαστρία.....	39
Πως εξελέγη αναπληρωτής του Ηγουμένου ο π. Κλεόπας.....	40
Αναπληρωτής του Ηγουμένου.....	42
Τό τέλος του Ηγουμένου π. Ιωαννικίου Μορόϊ.....	42
Ο π. Κλεόπας ηγούμενος τής Σκήτης.....	43
Η Σκήτη Συχαστρία κατά τά έτη 1945-1946.....	44
Ο Επίσκοπος αγιος Ιωάννης και ο πατήρ Κλεόπας.....	46
Η Ανακήρυξις της Σκήτης Συχαστρία σέ Μοναστήρι.....	47
Η κουρά σέ Μοναχή της μητέρας του π. Κλεόπα.....	48
Ένα θαύμα της Κυρίας Θεοτόκου.....	49
Χαρές και θλίψεις.....	50
Η διάσωσις μιάς γυναίκας από βέβαιο θάνατο.....	50
Πρώτη Αναχώρησις του π. Κλεόπα στην έρημο.....	51
Ο π. Κλεόπας σάρετς της Μονής Σλάτινα.....	53
Πνευματικός οδηγός πολλών Μοναστηριών της Μολδαβίας.....	55
Ο π. Κλεόπας προσκαλείται γιά ηγούμενος στην Μονή Νεάμτς.....	55
Η δεύτερη αναχώρησις του π. Κλεόπα στα Βουνά (1952-1954).....	56
Τό Μοναστήρι Συχαστρία στην δεκαετία 1949-1959.....	59

Ο διωγμός εναντίον της Εκκλησίας (1959- 1964).....	61
Η τρίτη Αναχώρησις του π. Κλεόπα στά βουνά.....	62
Η Συχαστρία χωρίς τόν π. Κλεόπα.....	63
Τά δάκρυα της Μοναχής Αγάθης.....	64
Η επιστροφή του π. Κλεόπα στό Μοναστήρι Συχαστρία.....	65
Η πνευματική δράσις του π. Κλεόπα.....	66
Πνευματικές συμβουλές για τούς μοναχούς.....	68
Πνευματικές συμβουλές για τούς Χριστιανούς.....	70
Μοναχοί καί λαϊκοί μέ τό χάρισμα της καρδιακής προσευχής.....	71
Σωματικές Ασθένειες του π. Κλεόπα.....	72
Ο τελευταίος χρόνος της ζωής του.....	72
Οι τελευταίες μέρες του π. Κλεόπα στήν γή.....	73
Τό μακάριο τέλος του π. Κλεόπα.....	73
Η Κηδεία του π. Κλεόπα.....	75
Ο τελευταίος λόγος του π. Κλεόπα στήν Αδελφότητα της Μονής Συχαστρίας.....	76
1η Μαρτίου 1998.....	76
Εργα καί διδακτικοί Λόγοι του π. Κλεόπα.....	78
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	98